

Nương Tựa Vào Nhau

Contents

Nương Tựa Vào Nhau	2
1. Chương 1: Chú Xinh Đẹp	2
2. Chương 2: Ba Thắm Nói: Cứ Đi Taxi Mãi Cũng Không Được, Phải Tiết Kiệm	4
3. Chương 3: Đây Chính Là Duyên Phận!	6
4. Chương 4: Da Thịt Mềm Nhũn	8
5. Chương 5: Anh Trương Từng Chịu Tổn Thương	12
6. Chương 6: Phải Đỗ Dành	14
7. Chương 7: Lêu Lêu Lêu!	17
8. Chương 8: Anh Trương Bị Chọc Ghẹo	19
9. Chương 9: Cái Lăn Giành Thịt	21
10. Chương 10: Nhưng Tôi Vì Em Mà Trở Thành Đồng Tính!	24
11. Chương 11: Chú Rể, Lâm Gia Trạch	26
12. Chương 12: Cậu Ta Không Đáng Để Anh Yêu!	28
13. Chương 13: Ba Lớn T t	31
14. Chương 14: Anh Trương Giác Ngộ	33
15. Chương 15: Y Muốn Thích Anh	35
16. Chương 16: Ở Nhà Tôi Nè~	37
17. Chương 17: Chuyển Nhà	40
18. Chương 18: Nhìn Mãi Rồi Thấy Ba Cũng Không Xinh Đẹp Như Vậy...	42
19. Chương 19: Hôn, Hôn Thử Xem!	44
20. Chương 20: Chuyện Mà Anh Không Làm Được Thì Hãy Để Tôi Làm	46
21. Chương 21: Tôi Thích Anh	48
22. Chương 22: Ba Thắm Vì Tình Mà Khổ!	51
23. Chương 23: Người Già Rồi Thì Luôn Lấy Chuyện Kiêu Ngạo Đắc Ý Nhất Thời Thiếu Niên Của Mình Ra Để Hối Tưởng	53
24. Chương 24: Trên Trời Sẽ Chẳng Có Miếng Bánh Nào Rơi Xuống, Tình Yêu Cũng Vậy	55
25. Chương 25: Em Nghĩ Là Em Thích Anh	57
26. Chương 26: Nhiều Vết Muỗi Đốt Quá!!	60
27. Chương 27: Anh Sẽ Luôn Luôn Ở Bên Cạnh Em	62
28. Chương 28: Gặp Mẹ Vợ~	65
29. Chương 29: Mần Dạo Đầu	67
30. Chương 30: Thịt	69
31. Chương 31: Trêu Ghẹo Sau Khi Xong Chuyện~	72
32. Chương 32: Anh Sẽ Không Để Người Đàn Ông Đó Chịu Tổn Thương Lần Thứ Hai	73
33. Chương 33: Điểm Tốt Của Trương Nhu Sinh, Đáng Để Mình Vì Anh Ấy Mà Cho Đi Nhiều Hơn	75
34. Chương 34: Từ Nay Về Sau Chúng Ta Chính Là Người Một Nhà, , Đầu Bạc Răng Long.	77
35. Chương 35: Ngoại Truyện 1: Hai Người Ba Cửa Con	79
36. Chương 36: Ngoại Truyện 2: Quần Xà Lỗn, Quần Tam Giác Và...	80
37. Chương 37: Ngoại Truyện 3: Kiếm Một Trúc Mã Để Bắt Nạt	84
38. Chương 38: Ngoại Truyện 4: Tớ Tớ Tớ Bảo Vệ Cậu!	87

Nường Tựa Vào Nhau

Giới thiệu

Dịch: miakatama05 Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, ăm áp, niên hạ công, đại thúc thụ, 1 x 1, HECouple: Trương Nhu Sinh x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tua-vao-nhau>

1. Chương 1: Chú Xinh Đẹp

“Chú ơi, xin hỏi đến đường Hòa Bình như thế nào ạ?”

“...” Trương Nhu Sinh cuối đầu xuống, nhìn cậu nhóc đang túm chặt lấy viền áo của mình, đôi mày xinh đẹp không nhịn được nhíu lại. Chiều hôm nay Phạm Dự hẹn y đi uống rượu, ai biết được trời hôm nay lại nóng như vậy, y vừa xuống xe đi chưa tới hai bước đã nóng đến mướt mồ hôi toàn thân, rõ ràng là gần năm giờ rồi, sao mặt trời vẫn còn ác liệt như thế?! Y vừa rửa trong lòng, lại vừa cúi kính gỡ hai nút áo sơ mi ra, sau đó... áo của y liền bị người khác túm chặt.

Công bằng mà nói, cậu nhóc trông rất dễ thương, mặt bụ bẫm, khi đôi mắt to nhìn người ta thì có thể làm họ tan chảy, chẳng qua là cả đời này Trương Nhu Sinh ghét nhất chính là phụ nữ và trẻ con, vừa ồn vừa nghịch ngợm, nếu không phải do trên đường còn có người, y đã sớm vờ như không thấy mà bỏ đi rồi.

Mặt y lạnh tanh nhìn cậu nhóc một lát, rồi mới nặn ra nụ cười cứng ngắc: “Đi thẳng vì phía trước, quẹo trái là đến.” Nói xong rồi cũng không đợi đối phương nói gì, cầm đầu đi thẳng, kết quả là đi chưa được hai bước, bên nghe sau lưng có tiếng lạch bạch, sau đó đột nhiên bấp chân y bị đụng một cái, làm cả người cậu nhóc ôm chặt lấy nó.

“Chú ơi! Chú có thể dẫn cháu đi không!” Hạt đậu nhỏ sống chết ôm lấy chân y, dẫu môi, vẻ mặt như muốn bật khóc.

“...” Trương Nhu Sinh lắc chân, không lắc ra được, chỉ có thể cười một cách khùng bô: “Bạn nhỏ à, cô giáo không dạy cháu không được tùy tiện nói chuyện với người lạ ư, cẩn thận chú là người xấu bắt cháu đem bán giờ.”

Đối với trẻ con bình thường thì có thể không bị dọa cho khóc thì cũng là bị dọa chạy mất, nhưng cậu nhóc này vẫn híp mắt, ôm chặt lấy chân y hơn: “Chú xinh đẹp như vậy, nhất định không phải là người xấu!”

Gần xanh trên trán Trương Nhu Sinh giật giật, y giơ tay lên xem đồng hồ, đã gần đến giờ hẹn với Phạm Dự rồi, bên đường chốc chốc lại có người đi đường nhìn qua, thì thà thì thầm không biết đang nói cái gì. Y nghiêng rằng nghiêng lợi tròng cậu nhóc một cái, tuy không biết đối phương có hiểu biểu cảm ngăm của y không. “Được rồi được rồi, chú đưa cháu đi, cháu bỏ tay ra trước đã.”

Cậu nhóc toét miệng cười, giơ hai tay về phía y.

... Mẹ! Ý gì đây?! Trương Nhu Sinh trơ mắt ếch, hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau một lúc lâu, y mới thấp giọng rửa một tiếng, cực kì không muốn mà nhắc cậu nhóc lên ôm trên khuỷu tay, sao lại cảm thấy giống như thằng nhóc này cố ý làm vậy!

“Chú xinh đẹp thật tốt!”

“Đừng gọi chú là chú xinh đẹp!” Mới nhỏ xíu mà đã biết võ mông ngựa! Mà lại không biết bản thân đã võ nhằm đùi ngựa rồi! Trương Nhu Sinh nghiêng rằng thật mạnh, y ghét nhất là bị người khác khen anh xinh đẹp.

Đối với trẻ con mà nói thì ngã tư đó nhìn rất xa xôi, thật ra với người lớn thì chỉ cần vài bước là đến rồi, mặt Trương Nhu Sinh u ám giữ chặt cậu nhóc trong lòng, tai và tóc còn bị một đôi tay nhỏ chắc thịt hét cào đến gãi. Y hất hất đầu, thay vào đó là cổ bị ôm chặt lấy.

“Này, nhanh buông tay ra! Bằng không chú ném cháu xuống giờ!”

Kể gây sự không chút ý thức mà cười khằng khặc, tay quơ một cái, đánh cái ‘bốp’ lên mặt anh.

Cơn giận của Trương Nhu Sinh vốn đã do nóng mà gắt gỏng không ngừng, trong nháy mắt lại bị ‘một bạt tai’ thật ra không có cảm giác mấy này châm ngòi lên, y trợn mắt đang muốn bỏ thẳng quỹ con xuống đất thì bên tai lại nghe được tiếng hô lớn...

“BA ƠI!!!”

Mẹ, lỗ tai của ông! Trương Nhu Sinh hoa mắt, trong đầu bị chấn động đến kêu ong ong, gắng sức ôm lấy cậu nhóc đang ra sức giãy đành đạch trong lòng, y chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn, thì cảm thấy cậu nhóc được một đôi tay ôm lấy.

“Tiểu Tiểu, con chạy đi đâu vậy?!” Giọng nam ấm áp lại mang theo cương chịu vang lên trước mặt anh, “Xin lỗi anh, cho hỏi anh là...?”

Trương Nhu Sinh ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt thì câu nói đã đến đầu môi không kìm nổi phải nuốt trở lại. Người đàn ông đeo kính mặc áo sơ mi quần tây nhìn sao thấy bình thường quá, thậm chí còn không có được đôi mắt sáng sủa của cậu nhóc trong lòng, phải nói rằng thứ duy nhất có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác dừng lại một lát có lẽ là đôi mắt mang theo ý cười đó, lấp lăm như là nước nhỏ giọt, nhưng cũng chỉ hai ba giây, trên khóe mắt cong lên cũng có nếp nhăn hiện rõ. Nhưng lửa giận tràn đầy của Trương Nhu Sinh sau khi nhìn thấy anh thì lại biến mất một cách kì dị, như lửa gặp phải nước, ‘xèo’ một tiếng là dập tắt ngay.

Y đằng hắng, nghiêm túc nói: “Bạn nhỏ vừa nãy lạc đường, tôi liền giúp dẫn cháu nó qua đây.”

Thẩm Mạt Văn hung hăng trừng mắt với cậu nhóc đang chớp hai mắt trong lòng, sau đó cười rồi gật đầu với Trương Nhu Sinh: “Thật cảm ơn anh, thằng nhỏ này không đem phiền phức gì đến cho anh chứ?”

“Ấy, cũng bình thường...”

“Không có đâu ba! Chú xinh đẹp vừa nãy còn khen con rất ngoan!”

... Tui khen nhóc hồi nào vậy?! Đừng dùng đôi mắt như hai quả nho đó nhìn tui! Trương Nhu Sinh tức đến ngứa răng, thật không dám tin rằng thằng nhóc này lại dám lấy danh nghĩa của bản thân y ra để nói xạo, vốn dĩ y mong ba thằng nhóc có thể đánh nó cho ra trò, bây giờ xem ra y chưa bắt nạt người đàn ông trước mặt là đã tốt lắm rồi.

Thẩm Mạt Văn nhìn người đàn ông trước mặt đột nhiên đen mặt lại, thậm chí biểu cảm còn rất khủng bố, sững người một lúc, trẻ nhỏ không biết nhìn sắc mặt người khác, nhưng người lớn luôn biết, anh nhéo mặt con mình một cái nhẹ, cười nói tỏ vẻ xin lỗi với Trương Nhu Sinh: “Thật ngại quá, trẻ nhỏ không biết nói chuyện, anh đừng để trong lòng.”

Ánh mắt nổ bùng đoàn của Trương Nhu Sinh dời từ cậu nhóc đến trên mặt người đàn ông, đôi mày nhíu lại bỗng dưng khoan khoái mà giãn ra: “Khụ, không có gì, trẻ con mà, cậu nhóc này là... con của anh?”

“Ha ha, đúng vậy, nào Tiểu Tiểu, nói cho chú nghe tên của con đi.”

“Cháu tên là Thẩm Kiêu! Kiêu trong kiêu dũng2!” Cậu nhóc rất tự hào ưỡn ngực ra trong lòng ba cậu, dường như rất vừa lòng với cái tên này.

“Ồ Thẩm Kiêu à...” Trương Nhu Sinh gật đầu, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười mê người đặc sắc nhất lúc bình thường, nhìn thấy hai cha con đều có hơi ngẩn ra, sau đó vươn tay ra nhéo má đầy thịt của cậu nhóc: “Sau này đừng chạy lung tung nữa nhé, không phải người nào cũng tốt, giống như chú, đâu!”

Cậu nhóc bị nhéo đến hốc mắt ướt nước, nhưng lại không dám khóc, miệng dẩu lên rất cao, lúc này trong lòng Trương Nhu Sinh nhẹ nhõm được chút, đến cả lòng màu cũng cong lên.

“Khụ...” Thẩm Mạt Văn nhìn thấy mặt con mình bị nhéo đến hồng lên, thì tự nhiên sẽ đau lòng, nhưng người đàn ông trước mặt nhìn sao lại thấy không giống người dễ chọc, hơn nữa là do Tiểu Tiểu làm phiền người ta trước, anh cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, trong lòng nghĩ rằng xem như là đang dạy con một chút.

“Đã đưa người đến rồi, vậy tôi đi đây.”

“Được được, thật sự cảm ơn anh!”

“Không có gì, tạm biệt.” Trương Nhu Sinh gật đầu xem như tạm biệt, trước khi quay người đi không kìm được lại nhìn người đàn ông một cái, bực dọc trong lòng đột nhiên tốt lên hẳn.

Bên anh mới vừa đi, Thẩm Mạt Văn liền hôn một cái thật lớn lên gương mặt đỏ ửng của con: “Nói thật đi, hôn nay sao lại lạc đường?”

“Vừa nãy mẹ của Tiểu Bàn dẫn chúng con đến công viên chơi, quay về thì quên đường mất...”

“Quên đường ư?” Thẩm Mạt Văn nhướn mày, làm sao mà không rõ đứa con siêu quậy của mình đang nghĩ gì được.

“Có... có hơi quên thôi mà...” Thẩm Kiêu lúng túng nhắm mắt, lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Con chơi mệt quá... không đi nổi nữa...”

“Hừ! Hàng xóm gần đó và cô bảo mẫu đều bị con sai bảo nhiều lần, bây giờ còn dám sai người lạ nữa, nói với con bao nhiêu lần rồi, người xấu trên thế giới này nhiều lắm! Trí nhớ kém!”

Thẩm Kiêu nhìn ba thật sự có hơi tức giận, liền ra sức gật đầu, nịnh nọt mà hôn chụt choẹt liên tiếp mấy cái trên mặt Thẩm Mạt Văn.

Thẩm Mạt Văn làm sao cưỡng lại mật ngọt chết ruồi của cậu nhóc được, nhanh chóng cười rộ lên, xốc cậu lên. “Vừa nãy có nói cảm ơn với chú xinh đẹp chưa?”

Cậu nhóc đảo mắt: “Dạ nói rồi! Nếu không thì sao chú xinh đẹp khen con ngoan được!”

“Ừm, rất ngoan~” Thẩm Mạt Văn vò đầu con, đi từ từ về nhà.

Nếu như lúc này Trương Nhu Sinh nghe thấy đối thoại của bọn họ, có thể sẽ thật sự tức đến ói máu.

1: Võ móng ngựa nghĩa là nịnh hót, cho nên võ nhằm đùi ngựa nghĩa là nịnh hột, nịnh không đúng lúc đúng chỗ.

2: Kiêu dũng nghĩa là dũng cảm.

2. Chương 2: Ba Thẩm Nói: Cứ Đi Taxi Mãi Cũng Không Được, Phải Tiết Kiệm

Một năm trước Thẩm Mạt Văn vừa li hôn với vợ mình là Tống Nhã, bây giờ đem đứa con năm tuổi đến sống ở tiểu khu Ôn Hình kế bên nhà trẻ Hòa Bình, tiểu khu là một tòa nhà dân cư xây được bảy năm mấy, tuy hai năm trước có sơn lại tường, nhưng những tổn thất đã lâu ở bên trong vẫn không đổi được, căn hộ không đến năm mươi bình¹, tường bị khói dầu dính thành mảng đen, thậm chí còn là nền xi măng, may là chỉ có hai cha con sống, hơn nữa Thẩm Mạt Văn rất thích cảm giác thân mật gần gũi giữa nhà sát với nhà này.

Căn hộ này lúc đầu là do cha mẹ anh để lại cho anh kết hôn, lúc mới kết hôn vợ cũng không nói gì, nhưng qua một thời gian rồi cuộc vẫn ở không quen, ba hồi nói nhà nhỏ quá ở thấy ngột ngạt, ba hồi nói hàng xóm gần quá không riêng tư, bà Vương lâu trên cứ hay bắt bẻ cô, nên mềm nắn rắn buông mà hồi thúc Thẩm Mạt Văn mua nhà mới, trong lòng Thẩm Mạt Văn nghĩ sau này sinh con rồi thế nào cũng phải đổi chỗ ở, bèn cắn răng mua một căn nhà ở gần vùng ngoại ô, bởi vì nhà xa thì giá tiền cũng rẻ. Nhưng ai biết được vợ anh rồi cuộc cũng không thể cùng anh đi tiếp, lúc li hôn cô muốn căn hộ đó, anh cũng không nói gì thêm nữa, ôm con quay về chốn cũ này, quả nhiên vẫn là nơi này thân thiết hơn.

Ngày đầu tháng sáu đã rất khô nóng, Thắm Mạt Văn vừa giặt xong một thau đồ, thì nóng đến mướt mồ hôi cả đầu. Hôm nay là thứ bảy, anh không cần đi làm, hiếm lắm mới được ngủ nướng, Thắm Kiều cũng không cần đến nhà trẻ, vẫn còn nằm trong phòng ngáy khò khò.

Đẩy cửa ban công ra, mùi của đất sau trận mưa lớn tối qua bay đến, anh híp mắt tận lực hít vào, mới vừa lòng mà bắt đầu phơi quần áo.

“Ồ, Tiểu Thắm à! Sớm vậy mà đã bắt đầu bận rộn rồi à?” Ông Kim ban công bên cạnh đang ngồi trên ghế mây nghe kịch, vì ban ông hay nhà rất gần, vì vậy thường hay chạm mặt nhau.

“Dạ vâng ạ, thời tiết hôm nay không tệ, sao ông không xuống lầu tản bộ ạ?” Thắm Mạt Văn hỏi thăm, tay vẫn không ngừng làm.

“Ha ha, chẳng phải đất còn ướt sao!”

Thắm Mạt Văn cười gật đầu.

Phơi đồ xong, anh lại lấy bình Coca đã cải tiến đặt ở góc tường tưới nước cho hoa, trong miệng cũng ngâm nga giai điệu theo máy cát sét của ông Kim, rữ rữ lá xới xới đất, lại xoay người rắc chút thức ăn vào hồ cá, việc nhà buổi sáng tạm thời chấm dứt.

“Ông Kim, cháu vào nhà đây! Ông tiếp tục nghe đi ạ!” Mặt trời mới mười giờ mấy sáng chiếu cánh tay anh đến hơi đỏ ửng lên, quả nhiên đã vào hè rồi.

Ông Kim nhắm mắt gật đầu với anh, tỏ ý đã nghe được.

Thắm Mạt Văn vốn không phải vừa bắt đầu đã biết làm việc nhà, trước khi kết hôn anh giống như đa số đàn ông khác, số lần rửa bát ít đến có thể đếm trên đầu ngón tay, vì được làm việc ngay tại thành phố mình, anh không cần phải chuyển ra ngoài sống, việc nhà đa phần là dựa vào mẹ Thắm. Cho đến khi kết hôn rồi, không muốn vợ phải cực khổ quá, anh mới từ từ học làm việc nhà, nhưng cũng chỉ là gà mờ, chỉ giúp lau nhà rửa rau thôi, sau khi li hôn, một mình nuôi con, anh mới hiểu được cái khổ của việc vừa làm cha vừa làm mẹ, có đúng nửa năm, buổi tối đều mua đồ ăn nấu sẵn bên ngoài.

Đến bây giờ có thể thành thực nấu ăn giặt đồ, bản thân anh cũng cảm thấy thật kỳ diệu, qua nhiên không có gì là không thể hoàn thành được, nói đàn ông không làm được mấy chuyện này, thì cũng chỉ là lòng tự trọng tác oai tác quái quá thôi.

Xào hai bát mì trứng xong, Thắm Mạt Văn đi vào phòng kéo đứa con cục cưng còn đang ngủ đến chảy nước miếng dậy: “Tiểu Tiểu, nhanh chóng dậy ăn cơm, lát nữa còn phải đến nhà bà nội đó.”

“Khò...” Hạt đậu nhỏ ôm lấy một góc mềm cuộn tròn lại vẫn ráng ngủ thêm mười mấy giây, sau đó dụi mắt ngồi dậy, “Ba.”

Tuy rằng bình thường con mình có hơi nghịch ngợm một tí, nhưng ở nhà lại nghe lời hiểu chuyện đến đáng ngờ, đặc biệt là lúc thức dậy, cơ bản chỉ cần gọi cu cậu hai tiếng, qua một lúc sẽ rất tự giác mà tỉnh dậy, buổi tối đi ngủ cũng vậy, không cần người ở đằng sau vỗ mông, điểm này làm Thắm Mạt Văn rất yên tâm.

Anh cười rồi đáp một tiếng, nhìn thấy khuôn mặt bị nệm áp đến hồng lên của con mình, trong lòng nhũn ra, cảm thấy bản thân phải ra sức nhiều hơn cũng đáng.

Ăn xong rồi, Thắm Mạt Văn đưa con đến nhà mẹ Thắm, ba mẹ anh sống ở khu khác, cách chỗ này hơi xa, ngồi xe phải mất độ chừng nửa tiếng. Mặt trời buổi trưa đang là lúc mãnh liệt nhất, Thắm Kiều phấn khởi nhảy nhót, ngược lại Thắm Mạt Văn chưa đi được hai bước liền thở hổn hển trốn vào bóng râm dưới cây, như vậy thì tháng bảy phải sống thế nào đây.

“Ba ơi! Chú xinh đẹp kìa!”

“Hử? Chú xinh đẹp gì?” Thắm Mạt Văn không để tâm đến lời con mình, chỉ là vừa quay đầu lại nhìn, liền thật sự đứng hình, đây không phải là người đàn ông hôm qua sao?!

Lúc này người đàn ông đang đứng ở bên đường có chút gấp gáp nhìn quanh bốn phía, do cứ đứng dưới mặt trời mãi, mặt y bị chiếu đến đỏ ửng, ống tay áo cũng xắn lên cao, hiển nhiên y cũng nghe thấy tiếng hô hào đó, có hơi mê hoặc quay đầu lại, lúc nhìn thấy Thắm Mạt Văn cũng ngăn người ra thấy rõ.

Vốn chỉ là người lại gặp nhau một lần, nhưng bây giờ gặp lại, không hỏi thăm thì thật hết nói nổi.

Thẩm Mạt Văn dắt con đi qua, cười rồi gật đầu với người đàn ông: “Bắt taxi à?”

Trương Nhu Sinh vô thức quẹt đi mồ hôi trên trán, bực bội gật đầu: “Vâng, đã đứng hết mười mấy phút rồi.”

Buổi chiều anh phải gặp mặt khách hàng, tại thời điểm quan trọng này mà không bắt được taxi, trời lại nóng như thế, thật sự là bực đến muốn gọi điện thoại khiếu nại, nhưng có thể lại chạm mặt với người đàn ông ôn hòa trước mặt này, y vừa kinh ngạc vừa vui mừng hơn là chỉ kinh ngạc không thôi, chỉ là... y cúi đầu nhìn hạt đậu đó, huyết Thái Dương không nhận được giạt hai hồi, nè, thằng quý con, cười cái gì!

“Ở bên này bắt taxi thì rất khó, phía trước có trạm xe buýt ấy, anh muốn đi đâu?”

“À, tòa nhà Thụy An.”

“Ể? Trùng hợp thật! Tôi và Tiểu Tiểu cũng muốn tới gần chỗ đó, chỗ này có xe buýt trực tiếp đến này, không kẹt xe thì ngồi xe đi cũng rất nhanh, anh ở đây bắt taxi có thể không xác định được ngồi taxi có nhanh hay không đâu.”

Trương Nhu Sinh do dự một lát, hôm nay xe của y vẫn đang ở tiệm sửa xe, bằng không sẽ không phải chịu cảnh khổ này, chỉ là bình thường cứ cho là không lái xe thì cũng chủ yếu đi taxi, rất ít khi ngồi xe buýt. Y nhìn người đàn ông với khuôn mặt mang theo ý cười này, tức giận trong lòng không nhận được mà giảm đi một chút, kìa, sao lại cảm thấy mặt trời chẳng nóng như lúc này nữa nhỉ.

“Được, cùng nhau đi thôi.”

Bởi vì không có xu lẻ, đến cả tiền xe cũng là Thẩm Mạt Văn giúp y trả, Trương Nhu Sinh hiếm khi nào đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Không bằng đợi sau tôi mời anh một bữa cơm.”

Trương Mạt Văn nhận không được mà cười ra tiếng, cảm thấy người đàn ông trước mắt dường như không giống lắm với tướng tượng của mình. “Chỉ có hai đồng thôi, đâu đến nỗi phải vậy! Hơn nữa lần trước anh đưa Tiểu Tiểu về, tôi vẫn chưa cảm ơn cho đành hoàng, bằng không gặp phải người xấu thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Trương Nhu Sinh lúc bắt đầu còn cười, nghe đến nửa câu sau lập tức lúng túng khựng một tiếng, không dám nhận bản thân mình chính là cái người xấu đó.

1: Bình () là đơn vị đo của Nhật Bản, 1 bình = 3,3058m², vậy 50 bình = 165.29m².

3. Chương 3: Đây Chính Là Duyên Phận!

Sau khi lên xe ổn định chỗ ngồi rồi, Thẩm Mạt Văn thấy Trương Nhu Sinh trông vẫn còn rất nóng, bèn lấy một chai nước suối từ cặp đi học của Thẩm Kiêu ra đưa cho y.

Trương Nhu Sinh cũng không khách khí, cảm ơn một tiếng rồi cầm lấy.

“Anh dẫn con đi chơi à?”

“Không phải, dẫn nó về nhà bà nội. Anh cũng ở tiểu khu Ôn Hình?”

“Tôi ở Tân Uyển.”

“Ồ, Tân Uyển à... cách cũng xa đó.” Thẩm Mạt Văn nghĩ, Tân Uyển hình như là tòa lâu năm ngoài mới xây xong, so với tiểu khu cũ bên đường này, chỗ đó một phòng một trăm mấy bình, giá khởi đầu hàng vạn, quả nhiên là người có tiền.

“Đúng vậy, đầu năm nay tôi mới chuyển vào.”

Hai người không mặn không nhạt mà hàn huyên, Thẩm Mạt Văn vốn không phải là người nói nhiều, hết chuyện nói liền ngồi yên lặng, Trương Nhu Sinh sẽ cũng không kiếm chuyện khác để nói, tuy thói quen lúc thường trong khi nói chuyện của y là chỉ nói trọng điểm không nói vớ vẩn, nhưng giờ đây trước cuộc trò chuyện tùy hứng kiểu này, lại không cảm thấy xấu hổ hay chán ghét gì.

Y cầm chai nước lên uống một ngụm, đột nhiên cảm thấy giày bị đập một lúc, y cúi đầu, lúc này mới nhìn thấy thằng quỷ nhỏ bị y phớt lờ nãy giờ. Đối phương đang ôm lấy chân y, cả người dề lên giày y.

Tui... Trương Nhu Sinh giật cả mình, nghe rằng dậm dậm chân, Thẩm Kiêu rên khê một tiếng rồi lại quần chặt lấy bắp chân y, tựa đầu lên đùi y.

Mẹ, lại nữa!

Thẩm Mạt Văn đang nhìn ra ngoài cửa sổ nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông bị con mình quần lấy hơi khó đối phó kia, phút chốc cười rộ lên: “Tiểu Tiểu rất thích anh, trước giờ chưa thấy nó quần lấy ai như vậy hết.”

Ai cần nó thích chứ! Rõ ràng nó đang báo thù mà! Trương Nhu Sinh cứng nhắc cười ‘ha ha’ một tiếng với Thẩm Mạt Văn, lại không dám hắt cựa nhóc ra trước mặt anh, chỉ có thể để cho thằng quỷ nhỏ tiếp tục đập trên chân anh.

Quả nhiên trẻ con vẫn thật đáng ghét, cho dù có ngốc hay thông minh đi chăng nữa!

Y như Thẩm Mạt Văn nói, không đến nửa tiếng xe đã đến trạm, lúc xuống xe, chân Trương Nhu Sinh tê dại, trên quần còn lưu lại một bãi nước miếng nho nhỏ, y giận đến nghiến răng nghiến lợi mà cũng không làm gì được, thằng quỷ nhỏ trốn sau ống quần ba nói không ngừng làm mặt quỷ với y.

“Chúng tôi đi hướng này, tòa nhà Thụy An ở bên kia.”

“Hả...?” Trương Nhu Sinh nhanh chóng ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý đến bọn họ đã đi đến ngã tư đường. Đối phương có lẽ là nhận ra y đang bị phân tâm, cúi đầu nhìn đứa con bên người mình, thằng quỷ nhỏ đó lập tức trưng ánh mắt nhỏ vô tội, dường như y có thể cảm thấy tình cha mãnh liệt toát ra giống như nội tiết tố. “... Vậy tôi đi trước đây.”

“A được, tạm biệt.” Thẩm Mạt Văn vẫn cười ôn hòa như cũ, còn giơ tay Thẩm Kiêu lên vẫy vẫy, “Nào Tiểu Tiểu, nói tạm biệt với chú đi.”

Khóe miệng Trương Nhu Sinh giật giật, đúng như dự đoán nghe thấy thằng quỷ nhỏ kêu lên một tiếng cực kì to “Chú xinh đẹp”, gật đầu với người đàn ông với vẻ mặt mang ý xin lỗi, y quay người đi về hướng khác.

Thật sự có thể gặp lại không?

Sau đó, hai người bận rộn cho cuộc sống riêng của mình, sớm quên mất chuyện tình cờ gặp nhau này, sau đó đã gặp phải nhau hai lần rồi, nên khi lại gặp lại, dường như cũng chẳng còn lạ lẫm gì nữa.

Lúc đó Thẩm Mạt Văn đang đón con tan học, đi đến siêu thị gần đó mua thức ăn, kết quả khi đi vào trời vẫn còn trong xanh, lúc đi ra thì trời đã mưa tầm tã, sắc trời một mảng tối đen, gió thổi hàng cây bên đường ngã nghiêng ngã ngửa, thậm chí mưa rơi thành góc sáu mươi độ, giống như một tấm màn xiêu vẹo quét xuống phần đất trống trước cửa siêu thị.

Thẩm Mạt Văn nhanh chóng kéo con vào bên trong trú mưa, có thể là vì trận mưa bất ngờ quá, người trên đường đa số đều là không mang theo dù, cuốn quýt che đầu chạy đến mái hiên trú mưa, trước cửa siêu thị cũng đông người trong chốc lát, mọi người đều phàn nàn về biến đổi đột ngột của thời tiết.

May là hôm qua xem dự báo thời tiết, có chuẩn bị dù, Thẩm Mạt Văn rút dù trong túi ra, đang muốn bung dù thì đột nhiên bị người kế bên đụng một cái loạng choạng.

“Thật xin lỗi.” Đối phương chỉ hấp tấp nói tiếng xin lỗi.

Thẩm Mạt Văn quay đầu lại nhìn, khóe miệng không nhịn được cong lên, quả nhiên lại gặp lại rồi.

Trương Nhu Sinh đang khó chịu với cái thời tiết chết tiệt này, vai lại bị vỗ nhẹ vài cái, y tưởng lại đụng phải ai, bèn đứng nhích qua một bên, ai biết sau hai ba giây, vai lại bị vỗ nữa. Cả người anh ứa sùng, sơ mi

bằng vải cao cấp bị mưa to làm ướt đến nhả lại, tóc cũng đang nhỏ nước, lúc này tâm tình xấu đến cực độ, không kìm được quay lại quát: “Làm cái gì... ể?”

Thẩm Mạt Văn bị y nhìn đến dọa giật cả mình, nhưng vẫn cười nói: “Chào anh, lại gặp nhau rồi.”

So với sự điềm tĩnh của Thẩm Mạt Văn, Trương Nhu Sinh kinh ngạc một lúc rồi mới ngơ ngác mở miệng: “Chào anh.”

Không ngờ thật sự gặp lại.

Thẩm Mạt Văn khều vai con, Tiểu Tiểu rất tự giác mà lấy một bao khăn giấy nhỏ từ trong cặp ra, như là đang cười trên nỗi đau mà đưa qua cho Trương Nhu Sinh.

Trương Nhu Sinh nhỏ tiếng nói ‘Cảm ơn’ rồi nhận lấy, không còn cách nào khác mà cười với Thẩm Mạt Văn: “Sao lần nào cứ đúng lúc tôi gặp anh thì tôi đều rất nhếch nhác...”

Đáng ghét, thằng quỷ nhỏ lại làm mặt quỷ với y!

“Sao lại thế được, đúng lúc không may mắn thôi mà, anh đang muốn đi đâu?”

“Vốn dĩ muốn vào siêu thị mua chút đồ, ai biết đi được nửa đường thì đột nhiên mưa tầm tã.” Trương Nhu Sinh nhún vai, tỏ ý với Thẩm Mạt Văn về thảm trạng của bản thân mình. “Bây giờ như vậy thì chỉ có thể về nhà thôi, dù sao cũng ướt sũng hết cả rồi.”

“Cái này... không được đâu, trời mưa to như vậy mà.” Thẩm Mạt Văn nhìn ra ngoài, lúc này là lúc mưa to nhất, giống như là đang trút hết nước xuống vậy, đã gần như không thể nhìn ra hình dáng của con đường đối diện, “Mùa này trời mưa thì rất dễ bị cảm, hơn nữa nhà anh cách chỗ này hơi xa, không bằng đợi mưa bớt chút rồi anh đến nhà tôi ngồi trước đi.”

“Ấy... anh không sợ... mấy chuyện như dẫn cạp vô nhà à.”

Anh còn chưa nói hết, Thẩm Mạt Văn đã lắc đầu rồi cười rộ lên, “Chỉ sợ anh vào đến nhà tôi rồi chạy còn không kịp.”

“Ồ?” Trương Nhu Sinh nhướn mày, “Vậy tôi phải đi để mở mang kiến thức mới được.”

Hai người trò chuyện thêm một lúc nữa, Thẩm Mạt Văn thấy mưa đã bớt được chút, liền cầm dù lên, nói là bớt vậy thôi, nhưng thật ra vẫn còn nặng hạt lắm, chỉ là đợi nữa thì sợ rằng cũng chẳng tốt hơn được mấy.

Thẩm Mạt Văn ôm con lên, Trương Nhu Sinh thuận tay cầm lấy dù, hai người đàn ông cứ như vậy tiến vào giữa màn mưa.

4. Chương 4: Da Thịt Mềm Nhũn

“Ba ơi, vai ba ướt rồi.”

Trương Nhu Sinh đứng ở bên nghe thấy liền nghiêng dù qua một chút, thế là dường như cả người y đều ngâm trong mưa.

Thẩm Mạt Văn vừa thấy, như vậy làm sao được? Rõ ràng là giúp người ta, bây giờ lại giống như đối phương đang che dù đưa mình về nhà, làm sao coi cho được, thế là lại đẩy dù qua bên một tí.

Hai người chỉ mới gặp mặt nhau ba lần luôn luôn nhút nhát với đôi bên, đặc biệt là trong không gian nhỏ hẹp dưới một chiếc dù, lúc bắt đầu đều khách khách sáo sáo đứng cách nhau chút, thà bị mưa ướt chứ không dám tựa vào nhau, nhưng dù nhỏ như vậy, hướng chi đang trong tình cảnh dưới cơn mưa to này, không lâu sau mặt cả hai đều là nước, so với phần vai, ống quần của Thẩm Mạt Văn đã sớm dính bết vào người.

Hai người đẩy dù nhường tới nhường lui trong cơn mưa to, sau cùng Trương Nhu Sinh cảm thấy bản thân quả thật bị ẩm đầu rồi, dưới tình cảnh này mà vờ khách sáo, nếu như bị người quen nhìn thấy chắc là đều

giật mình đến rớt cằm. Y túm lấy cánh tay của Thẩm Mạt Văn, kéo đến bên người mình, hai người dính sát lấy nhau, lúc này mới tốt lên được tí.

“Được rồi, khách sáo tiếp nữa sợ là có dù hay không có dù cũng như nhau, anh xem, mặt con anh cũng bị mưa quất trúng rồi kìa.”

Vừa nhắc đến con, Thẩm Mạt Văn lập tức ngoan ngoãn nghe lời, hiền dịu tựa bên người Trương Nhu Sinh, có chút xấu hổ mà cười lên, lúc này đứng như vậy, mới phát hiện đối phương lại cao hơn anh nhiều, rõ ràng lúc đối mặt nhau chẳng khác nhau mấy mà.

“Kết quả là lại phiền đến anh rồi.”

“Anh cứ khách sáo mãi thế, tôi chẳng thể vờ như vậy nữa.”

Thẩm Mạt Văn nhất thời nghẹn họng, lại không biết phải xử sự thế nào, bình thường lịch sự quen rồi, sau khi gặp phải áp lực cuộc sống thì càng phải lịch sự, khiếu hài hước thời đại học đã bị phai mờ sạch sẽ, trở thành một người bình thường bất kì trong đám đông, sáng chín chiều năm 1 dốc sức làm lụng vì cuộc sống, hơn nữa những bạn bè đồng nghiệp xung quanh anh cũng toàn là đám người nghiêm túc nhàm chán... “Khụ, phía trước quẹo phải là đến.”

Bộ dạng ngây ngốc của anh làm Trương Nhu Sinh hơi buồn cười, mà lại không cảm thấy vô vị, ngược lại còn có hứng muốn tiếp tục chọc anh, chỉ là... vẫn là đừng nên dọa người ta chạy quá sớm, nhìn thế nào cũng là một người hiền lành mà. Anh mỉm cười, thuận theo lời đối phương mà nhìn phía trước bên phải, là một tiểu khu nhỏ và cũ, cứ như một lão già tuổi xế chiều khi so với khu nhà lầu cao hai mươi tầng của y, có cảm giác nặng nề của năm tháng, nhưng lại thân thiết đến lạ kì.

Giống như người đàn ông trước mắt này.

Tòa lầu mà Thẩm Mạt Văn ở nằm bên trong, Trương Nhu Sinh đi theo anh quẹo phải quẹo trái đi quanh một hồi, mãi cho đến khi y bắt đầu chất vấn trí nhớ của mình thì mới đến.

Hai người rảo bước đi vào trong tòa lầu, thở hắt ra một hơi, Thẩm Mạt Văn thả con xuống, hơi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Tiểu con lại nặng thêm rồi! Hôm nay không ăn thịt!”

Hạt đậu nhỏ đoán được rằng ba cậu chỉ miệng nói cứng nhưng lòng lại mềm, chẳng để ý chút nào, lại còn rất biết nịnh nọt mà xoa bóp cánh tay nhức mỏi của Thẩm Mạt Văn.

Trương Nhu Sinh hừ mũi một tiếng, rồi đầu tóc ướt sũng của mình một cái, quần áo trên người anh cũng bị nước thấm nặng trĩu, tính ra có thể vắt được nửa chậu rửa mặt, lại nhìn người đàn ông đối diện, áo T-shirt xám bị ướt nửa bên, trông đặc biệt rõ ràng, vừa nãy ống quần ướt nhẹp bị anh cuộn lên, để lộ bắp chân hơi nhỏ và chiếc vớ màu đen phía dưới... tạo hình này bất luận là nhìn kiểu nào đi nữa cũng bị y cho là gu thẩm mỹ tệ, thậm chí là quê mùa, không ngờ bấy giờ nhìn thấy lại thuận mắt, điều này làm cho một Trương Nhu Sinh luôn luôn chú trọng ăn mặc đến là cầu kì ấy cảm thấy rất kinh ngạc, quả nhiên còn phải xem coi người mặc là ai nữa kia?

“Đi thôi, đứng nữa là bị cảm đó!” Thẩm Mạt Văn không nhìn ra được y đang nghĩ gì, tự mình khép dù lại rồi đi đến cầu thang.

Trương Nhu Sinh nhanh chóng đi theo, cảm giác của anh đối với cầu thang tưởng chừng như là quá lạ lẫm, bình thường đi làm về nhà đều dùng thang máy. Đèn cảm ứng ở cầu thang sáng lên vì nhịp chân của y, chiếu lên bức tường gỗ ghe đầy hình vẽ và chữ viết, y nhíu mày đi lên trên.

Mỗi tầng có ba hộ gia đình trái giữa phải, nhà của Thẩm Mạt Văn ở tầng bốn bên trái, không ngờ cửa nhà vẫn còn là loại bên ngoài có thêm một cánh cửa sắt, Trương Nhu Sinh nhìn đến trợn tròn mắt.

Thẩm Mạt Văn mở cửa vào nhà, bật đèn lên, nhìn thấy Trương Nhu Sinh vẫn đứng ở ngoài cửa, ngại ngần cười: “Dọa anh sợ rồi, thật ra nhà cửa đã sửa người trong lầu đều đã tu sửa hết rồi, tạm thời thì tôi vẫn chưa tính làm vậy, nên... ha ha, hơi tồi tàn.”

Trương Nhu Sinh nhanh chóng lắc đầu: “Tôi không có ý này, chỉ là có hơi kinh ngạc thôi.” Giống như là muốn chứng minh, y đạp chân vào bên trong nhà, “Ấy, cởi giày...”

“Anh mang đôi của tôi trước đi, tôi đi kiếm đôi khác.”

Trương Nhu Sinh thuận theo tay Thẩm Mạt Văn nhìn nhìn tủ giày một cái, không ngờ toàn là giày nam, hử? Sao lại... Trong lòng y có hơi nghi ngờ, nhưng rất nhanh bị động tác tiếp theo của đối phương dọa giật mình, “Ấy?!”

Thẩm Mạt Văn đã cởi chiếc áo T-shirt trên người mình, lộ nửa người trên hơi ồm, thậm chí bắt đầu cởi quần.

Mí mắt Trương Nhu Sinh giật giật, nhanh chóng di chuyển tầm mắt, đương nhiên anh biết đối phương vốn chẳng nghĩ chuyện kì quái gì, chỉ là đang làm động tác rất bình thường, nhưng y lại... y chớp chớp mắt, lại nhanh chóng nhìn lướt một cái, a, không ngờ là quần xà lỏn.

May là Thẩm Mạt Văn cởi quần dài ra rồi thì không cởi tiếp nữa, anh ngẩng đầu nhìn Trương Nhu Sinh không động đậy tí gì, có hơi khó hiểu: “Anh không cởi đồ ướt ra à? Mặc nữa là bệnh đó, anh đợi chút, tôi đi lấy khăn sạch cho anh.”

Nhìn người đàn ông mặc chiếc quần xà lỏn lố thời như vậy lóc cóc đi vào trong phòng, lúc này Trương Nhu Sinh mới thở phào một hơi, nhanh chóng cởi quần tay và sơ mi ra, so với quần lót của đối phương, quần của anh hẳn là... thời trang hơn?

Không lâu sau Thẩm Mạt Văn cầm khăn lông đi ra khỏi phòng, lúc nhìn thấy y bán khỏa thân thì sững sốt một lát, cũng không biết là đang đùa hay nghiêm túc mà nói: “Không ngờ đáng người anh lại đẹp như vậy, mặc đồ vào nhìn không ra.”

Trương Nhu Sinh bị anh nhìn có hơi khó chịu, nhanh chóng cầm lấy khăn lông che phần bụng: “Nếu như mỗi ngày anh đều tập thể dục đều đặn, cũng sẽ đẹp thôi.”

“Thiệt không?” Thẩm Mạt Văn chột chột da thịt chẳng có tí cơ nào, thậm chí còn hơi mềm mại, “Năm ngoái tôi vẫn còn nghĩ là phải tập thể dục, nhưng chỉ kéo dài được hai tuần thì không kiên trì nổi nữa, có lẽ là lớn tuổi rồi thật sự chẳng còn nghị lực như vậy nữa.”

“...” Trương Nhu Sinh lại im lặng chuyển tầm mắt đi.

Thẩm Mạt Văn ném quần áo của mình vào chậu rửa mặt rồi, lại đem đồ của y đi vắt khô rồi treo lên hong, tuy sau khi Trương Nhu Sinh nhìn thấy quần áo nhăn nhúm như kia thì rất muốn nói rằng có lẽ anh cũng sẽ không mặc lại nữa.

Y ngồi bên bàn ăn phòng khách, nhìn căn hộ chỉ có một phòng ngủ một phòng khách này một lượt, thật sự rất nhỏ, y không thể tưởng tượng được một hộ gia đình làm sao mà sống, cảm thấy chỉ cần quay người cái là sẽ đụng phải bức tường, không có sofa, cũng không có bàn trà, nội thất nào nhìn cũng cũ kĩ, đèn huỳnh quang trên đầu thường hay chớp nháy, phòng ngủ cũng vậy, y nhìn vào chỉ có một chiếc tivi.

Y có hơi cảm khái, lại đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện của người đàn ông ở ban công, y giật mình, tưởng trong nhà vẫn còn người khác, bản thân đang khỏa thân như vậy, chẳng phải là rất xấu hổ sao.

Lúc Thẩm Mạt Văn đi vào trên mặt vẫn còn cười híp mắt, nhìn thấy vẻ mặt Trương Nhu Sinh cứng đờ thì có chút kì lạ: “Sao vậy?”

“Nhà anh, ờm, có người?”

Thẩm Mạt Văn sững ra, rồi lập tức híp mắt cười: “Là ông Kim nhà bên, vừa nãy ở ban công nói với ông ấy hai câu ấy mà.”

Trương Nhu Sinh há mồm thành chữ O: “Hai người... như vậy mà còn có thể nói chuyện?”

“Cách nhau gần lắm.” Thẩm Mạt Văn bất chấp y đang vùng vẫy, kéo y đi qua phòng ngủ thẳng đến ban công, “Anh xem, gần không~”

Trương Nhu Sinh nhìn ban công nhà bên cách anh chưa đến hai mét, khoe miệng giật giật, gật đầu với ông lão đang vẫy tay với y, cho đến khi vào nhà lại, y mới thấp giọng nói: “Hai người cách nhau gần như vậy, vậy thì cũng quá dễ... có thể vượt sang đây được nữa ấy chứ!”

Thẩm Mạt Văn cũng phối hợp với y mà thấp giọng nói: “Sao mà được, đều là hàng xóm với nhau! Nhưng tiểu khu này đúng thật là dễ gặp trộm, hệ thống chống trộm không tốt, tôi đang cân nhắc lần sau nếu như có tu sửa thì sẽ trang bị cửa sổ chống trộm.”

Trương Nhu Sinh thật chẳng biết làm sao: “Rất không có ý thức an toàn!”

Thẩm Mạt Văn gãi đầu cười ‘hì hì’, sau đó đẩy y đến bên bàn ngồi xuống: “Tôi đi làm ly trà nóng cho anh.”

“Được, cảm ơn.” Trương Nhu Sinh khẽ cười, cả người dựa trên lưng ghế thoải mái mà thở phào một hơi, mưa to bên ngoài đã dần dần vơi đi, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước rả rích và tiếng lách tách của nước rơi trên cửa sổ kính, khoảng thời gian này rúc trong nhà dường như sẽ luôn có một loại cảm giác hạnh phúc diệu kì. Y đón lấy trà nóng mà người đàn ông đưa đến, rộ lên nụ cười lúc bình thường rất hiếm thấy.

Thẩm Mạt Văn dù có là đàn ông đi nữa, cũng thật sự bị y phóng điện đến hơi thất thần, choáng váng ngồi xuống bên cạnh y, đang mở miệng nói ‘ây’ một tiếng, mới phát hiện bản thân đến tên của đối phương cũng không biết, cuối cùng đành tự giới bản thân: “Đúng rồi, vẫn không biết phải xưng hô sao với anh, tôi họ Thẩm, Thẩm Mạt Văn, Mạt trong nhu mạt², Văn trong văn chương.”

“Thẩm... Thẩm Mạt Văn...” Trương Nhu Sinh thầm đọc hai lần, gật đầu nói: “Tôi tên là Trương Nhu Sinh, Sinh trong sinh mệnh, Nhu là... ba chấm thủy thêm một chữ nhu³.”

A, thật ra cũng là chữ nhu trong nhu mạt...

Không biết thế nào mà trong đầu y đột nhiên lại nghĩ đến câu thành ngữ tương nhu dĩ mạt này, nhất thời có hơi ngẩn ngơ.

Thẩm Mạt Văn không nhận ra sự khác thường của y, cười nói: “Anh Trương à.”

Trương Nhu Sinh hoàn hồn lại, nhanh chóng gạt đi cảm giác vi diệu trong lòng: “Gọi tôi Nhu Sinh là được rồi, chung quy anh Trương nghe... có hơi nghiêm túc chút.”

Hai người ngồi nói chuyện một hồi, Thẩm Mạt Văn đứng dậy đi làm cơm, Trương Nhu Sinh không có chuyện gì làm, đang muốn đi chộc thẳng quỹ nhỏ ngồi trong phòng xem tivi, thì nghe thấy di động bản thân đặt trên bàn reo lên, anh nhìn một cái, là Phạm Dự.

“A lô, cậu lại muốn...”

“Trương Nhu Sinh.” Đối phương như đang thở dài, hai giây sau lại chậm chậm mở miệng: “Lâm Gia Trạch quay về rồi.”

Thẩm Mạt Văn đang ở trong phòng bếp rửa rau, đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng, lúc đi ra, Trương Nhu Sinh đã qua quýt mặc xong áo quần chuẩn bị ra ngoài.

“Nhu Sinh?! Đồ vẫn còn ướt mà, sao anh lại...”

“Xin lỗi, tôi có việc gấp, ngày khác nói chuyện tiếp nhé.” Sắc mặt của Trương Nhu Sinh rất không tốt, nói chung cũng không còn ôn hòa như trước, cứng nhắc như là tâm tình rất xấu, thậm chí y còn không đợi Thẩm Mạt Văn trả lời, vội vã xông đi.

Thẩm Mạt Văn đứng ở chỗ cũ sau khi nhận thức được thì ‘ồ’ một tiếng, lại đột nhiên nhớ ra gì đó, cũng cầm dù xông ra ngoài theo. Lúc anh chạy đến đầu cầu thang rướn người ra thì Trương Nhu Sinh vừa chạy ra khỏi tầng một, anh nhanh chóng hô lên một tiếng: “Nhu Sinh, dù!”

Đối phương khựng lại một cái, ngẩng đầu nhìn anh, anh hươ hươ cây dù trong tay nói: “Tôi thả xuống đó!” Sau đó buông lỏng tay ra.

Trương Nhu Sinh đón lấy rất nhẹ nhàng, hô lại tiếng cảm ơn với anh, rồi lập tức biến mất ở đầu ngõ, lúc này Thẩm Mạt Văn mới yên tâm, đeo tạp dề trở về nhà.

1: Sáng chín chiều năm nghĩa là sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ tan sở.

2: Nhu mạt nghĩa là thấm ướt, thấm nhuần.

3: Chữ Nhu () được ghép bởi bộ thủy ba chấm () vào chữ nhu ().

5. Chương 5: Anh Trương Từng Chịu Tổn Thương

“Người đâu?”

Tuy đã biết Trương Nhu Sinh luôn hấp tấp kích động trước những chuyện có liên quan đến người kia, song khi thấy cả người anh ướn nhẹp xông vào, Phạm Dụ vẫn bị dọa giật cả mình.

“Đợi chút, cậu bình tĩnh cái đã...” Phạm Dụ làm sao ngăn được người đàn ông đang nóng vội, lời chưa kịp nói hết đã bị đối phương gạt ra, “Cậu ta không có ở đây! Đây là nhà tôi! Ô kè?!”

Trương Nhu Sinh khựng bước, quay đầu có hơi hung hăng nhìn hẩn hỏi: “Vậy cậu ta ở đâu! Cậu biết cậu ta về thì không thể không biết được cậu ta ở đâu!”

“Đừng kích động, đừng kích động! Cậu ta ở đâu tôi thật sự không biết, tin cậu ta quay về cũng là do người khác nói cho tôi, lần này cậu ta quay về sẽ không rời đi nhanh như vậy nữa đâu, bởi vậy cậu có cơ hội gặp cậu ta, được chưa?” Phạm Dụ khuyên giải cái người đang thổ hổn hển là Trương Nhu Sinh, cuối cùng để y ngồi xuống, chớp mắt một cái, trông thấy chiếc dù hoa văn cũ kĩ trong tay y, không nhin cười được: “Mẹ nó, cậu kiếm đâu ra chiếc dù rách này vậy!”

“... Không phải kiếm, cũng không phải là dù rách.” Trương Nhu Sinh cúi đầu nhìn dù trong tay, giống như là nghĩ được gì, ánh mắt đột nhiên ôn hòa hơn, đến cả giọng điệu nói chuyện cũng tốt lên không ít, “Tôi muốn số di động và địa chỉ nhà hiện tại của Lâm Gia Trạch, cậu giúp tôi lấy nhé.”

Phạm Dụ không bỏ sót ánh mắt trong khoảng khắc vừa rồi của y, kinh ngạc há hốc mồm, chuyện gì mà có thể làm cho Trương Nhu Sinh trở nên điềm tĩnh lại sau sự kiện này vậy?

Vài người bạn thân của Trương Nhu Sinh đều biết, Lâm Gia Trạch là cấm khu của y, là ‘quả bom’ vạn lần không thể nhắc đến, không có chuyện gì có thể dễ dàng kích bạo y hơn ba chữ này. Được rồi, tuy là bình thường tính khí của y cũng rất tệ.

Bởi vậy sau khi nhìn thấy sự bình tĩnh ngay khắc đó của y, hẩn thật sự không nhin được hiếu kì muốn biết rốt cuộc là ai mà có bản lĩnh lớn như vậy.

“Vừa nãy cậu... đi từ nhà thẳng đến đây à?”

Trương Nhu Sinh nhướn mày nhìn hẩn, gương mặt với nét mặt ‘không liên quan đến cậu’, Phạm Dụ ngưỡng ngừng sờ mũi, nói: “Đã đến rồi thì cùng nhau đi ăn cơm đi.”

Trương Nhu Sinh gật đầu, lại cúi đầu bắt đầu ngăn người ra, biểu cảm trên mặt có chút cô đơn.

Phạm Dụ thở dài, biết lúc này nói gì đi nữa cũng vô tác dụng.

Ngày thứ hai Trương Nhu Sinh đã đốc thúc Phạm Dụ từ sáng sớm, Phạm Dụ vốn dĩ vẫn muốn hoãn vài ngày đợi tâm tình y ổn định rồi mới nói, sau cùng bị y dồn đến hết cách, chỉ có thể tự mình đi tìm người ta.

Quan hệ của Phạm Dụ rất rộng, thành phố A lại nhỏ, hơn nữa hồi đó hẩn và Lâm Gia Trạch lại là bạn cùng lớp cùng trường, vòng xã giao của cả hai đa số đều chồng chéo lên nhau, vì vậy muốn kiếm số điện thoại cũng rất dễ, còn về việc có thể hện Lâm Gia Trạch ra không thì chẳng phải chuyện của hẩn.

Trương Nhu Sinh vừa có được số, lập tức gọi cho Lâm Gia Trạch, nhưng quay số mấy lần, y mới phát hiện bản thân lại không có dũng khí bấm nút gọi, thời gian trong đầu anh rách toạt ra thành một vết nứt dài, làm cho những kí ức đã từng rất rõ ràng đó trở nên không chân thực như ảo tưởng vậy. Chuông trong điện thoại reo không lâu sau thì đã được nối, đối phương giống như đã liệu trước là y sẽ gọi đến, giọng nói nghe chẳng kinh ngạc mấy, thậm chí rất bình tĩnh chấp nhận lời mời của y, hẹn tối hôm đó sẽ cùng nhau ăn cơm.

Buổi tối đầu hè cũng không nóng như vậy nữa, gió nhẹ thổi qua người có chút sảng khoái, độ vừa đủ. Trương Nhu Sinh đã sớm đến chỗ hẹn ăn cơm kia, đứng trước cửa đợi, hôm nay y cố tình đổi kiểu ăn mặc thành trẻ trung nhàn rãi, T-shirt trắng có cổ và quần jeans, tóc ngắn vừa được gội mềm mại rũ trước trán, người vốn

đã rất đẹp trai, đột nhiên đổi cách ăn mặc lại trẻ ra vài tuổi, đứng giữa đường người đến người đi trông rất bắt mắt, lúc nào cũng có nữ sinh trên đường đi ngang qua ngoái đầu lại nhìn y.

“Nè xem kìa, anh chàng kia đẹp trai quá!”

“Đừng nhìn nữa! Nếu bị người ta phát hiện thì không hay đâu... aizz, tui thấy rõ ràng anh ta đang đợi người, nhất định là có bạn gái rồi!”

“Hả? Ghét quá hà! Nhưng sao anh ta lại nhíu mày cả mặt bí xị thế kia?”

“Ai biết, có lẽ là bạn gái đến trễ chẳng.”

“Nhưng ảnh đẹp trai quá~”

Tiếng cười đùa của nữ sinh bị gió thổi đi xa, Trương Nhu Sinh vẫn đứng ở chỗ cũ, dường như chẳng di chuyển, anh đưa tay lên xem đồng hồ, trên mặt rớt cuộc cũng lộ ra tia lo lắng.

“Sao không vào trong đợi?”

Do quá tập trung tinh thần nên lúc bờ vai bị vỗ, y giật mình nhảy dựng lên, khi quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở hồi thứ một ngàn tám trăm trong kí ức thì mới thở phào một hơi, tim lại đập kịch liệt hơn.

Ngược lại với Trương Nhu Sinh, Lâm Gia Trạch ăn mặc rất chín chu, mái tóc hơi dài trong kí ức cũng đã cắt thành tóc ngắn gọn gàng, thuần phục dán trước trán, chỉ là khuôn mặt đó vẫn giống như trước, lúc không cười thì lạnh lẽo làm người khác chẳng thể tiếp cận, một khi cười lên rồi thì lại làm người ngất ngây.

“Này, anh ngốc rồi à!” Đối phương cười rồi lại đấm anh một cái, “Sao mới mấy năm không gặp mà anh vẫn ngốc như hồi trước vậy?”

Trương Nhu Sinh hé môi, nhất thời không biết phải nói gì, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói với người này, rõ ràng đã đời này rất lâu rồi, nhưng trong lòng lại có một cảm giác thất lạc không nói ra được, dù sao vẫn cảm thấy đối phương đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng suy cho cùng là đối phương đã thay đổi, hay là y đã thay đổi, y cũng không biết.

Cuối cùng anh chỉ có chút ngượng ngùng quay đầu đi, nói: “Đi thôi, tôi đã đặt phòng riêng rồi.”

Lúc đợi thức ăn, hai người đều im lặng không nói gì, mặc dù trong lòng vốn có rất nhiều lửa giận và nghi ngờ, giờ nhìn người trước mắt này, Trương Nhu Sinh lại chẳng thể chất vấn được

Cho đến khi Lâm Gia Trạch ho khan một tiếng với ánh chăm chăm nhìn cậu này giờ, y mới nhanh chóng hoàn hồn mở miệng: “Lần này quay về... còn đi nữa không?”

Lâm Gia Trạch sững sờ, rồi cười nói: “Ừ, không đi nữa, nước ngoài làm sao tốt bằng nhà mình, có làm sao đi nữa thì vẫn luôn phải quay về, ba mẹ em cũng yên tâm.”

Vốn dĩ cậu muốn nói gì nữa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt từ từ sáng lên của Trương Nhu Sinh, lại lặng lẽ nuốt lời xuống. “Anh thì sao, hai năm nay sao rồi? Nghe Phạm Dự nói anh sống không tệ.”

“Cũng vậy à, chẳng phải vẫn đang làm việc dưới trướng người khác đấy thôi.” Trương Nhu Sinh bĩu môi, lại lập tức chuyển chủ đề: “Nhưng vẫn đủ để nuôi em.”

Lâm Gia Trạch giật mình, biểu cảm trở nên không tự nhiên, lúc nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của đối phương thì mới cứng nhắc cười, nói: “Sao anh vẫn thích nói đùa như hồi trước nhỉ.”

“... Tôi không nói đùa, chẳng lẽ em luôn nghĩ là tôi đang đùa ư? Được, vậy bây giờ tôi sẽ nói rõ ràng cho em, tôi...”

“Ăn cơm trước đi! Cơm trưa hôm nay em chẳng ăn được nhiều, đói muốn chết rồi.”

“Tại sao em lại luôn muốn trốn tránh?! Ba năm trước cứ như vậy ra đi không nói gì, em có nghĩ đến cảm giác của tôi không!!” Phẫn nộ và ầm ứ kìm nén trong lòng đều bị Trương Nhu Sinh mất tự chủ mà hét hét ra, căn phòng nửa kín chỉ dùng một bức màn ngăn cách thì chẳng thể cách âm, khách khứa bốn phía lần

lượt quay đầu lại xem, vừa đúng lúc bồi bàn đem thức ăn đi đến ngay cửa, nhìn thấy tình hình bên trong liền nhanh chóng xấu hổ mà đặt thức ăn xuống xong chuồn ra ngoài.

Lâm Gia Trạch nhíu mày nhìn bốn phía, có chút bất lực thở dài: “Tại sao anh cứ luôn như vậy thế...”

Trương Nhu Sinh vừa nghe thấy chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm giận, cứ luôn như vậy? Cứ luôn như thế nào? Chẳng lẽ người lúc đầu nói yêu mình không phải là cậu ấy sao? Đã từng say mê, tính cách là hành động theo con tim, nhưng bây giờ thì trở nên tồi tệ hơn, từ lúc nào mà tình yêu cũng trở thành một sự sai lầm vậy. Y trừng hai mắt, thở hổn hển, không nói tiếng nào, cuối cùng giống như là đang dối, cầm đầu xuống hung hăng ăn cơm.

Lâm Gia Trạch rót cuộc vẫn hiểu ý, gấp cho y món y thích ăn nhất, nhỏ giọng an ủi: “Ăn chậm chút, thức ăn chưa lên hết mà...”

Trả lời cậu lại chính là sự im lặng của đối phương.

Dựa vào cái tính ‘bệnh sĩ chết trước bệnh tim’ đó của Trương Nhu Sinh thì việc có thể chủ động mở miệng nói đã rất không dễ dàng gì, nhưng giờ đây bị từ chối thẳng thừng vậy mà trong chốc lát chẳng thấy sa sầm mặt mày, thật ra y bây giờ cũng như là tốt đi, ở ngoài xã hội lăn lộn những hai năm thì thái độ thù địch cũng giảm đi không ít, nếu như trở lại thời đại học, có lẽ sẽ trực tiếp đập bàn đứng dậy rồi.

Nửa tiếng sau cùng, bầu không khí cứng nhắc, hai người chẳng nói chuyện gì mấy, thỉnh thoảng cũng là Lâm Gia Trạch nói hai câu về cuộc sống ở nước ngoài, Trương Nhu Sinh mất một lúc sau mới trả lời.

Cho đến khi gần rời đi rồi, y mới thấy ảo não vì bản thân chẳng nắm chặt lấy cơ hội, lần sau không biết phải viện cớ gì mới có thể hẹn người ta ra. Góc mắt trộm liếc người kế bên, y có chút khó chịu lên tiếng: “Tôi lái xe đến, hay là để tôi đưa em đi một vòng nhé, em cũng sắp quên mất cái thành phố này nó ra sao rồi còn gì.”

“Đúng thật là có hơi mơ hồ, có vài lần nằm mơ đều mơ thấy chỗ này.” Lâm Gia Trạch cười nói, mắt hơi nheo nhìn ra con đường đối diện, nửa bên mặt bị đèn đường chiếu sáng xem ra có chút lạc lõng.

Trương Nhu Sinh ngây ngốc nhìn, không nhìn được vươn tay ra chạm vào mặt cậu, nhưng dường như cùng lúc chạm được thì đối phương lại tránh đi.

Khi Lâm Gia Trạch nhìn thấy gương mặt u ám của y, ngưng ngưng thấp giọng nói: “Tôi nay vậy là được rồi, ba mẹ em vẫn đang đợi em về nhà, ngày khác lại gặp nhé?”

“... Tùy em.” Trương Nhu Sinh cười lạnh một tiếng, bỏ đi đầu cũng không quay lại, bỏ lại Lâm Gia Trạch đứng ở chỗ cũ thở dài.

Trương Nhu Sinh phóng xe ngang dọc một mạch, cuối cùng đến cả lái đến đâu cũng không biết, trong lòng anh giống như là một quả bóng đang bơm, sơ suất chút thôi cũng sẽ phát nổ, tạo thành một lỗ hổng ở tim. Y hít một hơi thật sâu, hung hăng dậm lên vô-lăng, trong màn đêm kèn xe phát ra âm thanh cực kỳ chói tai, người đi bên đường bị hù giật mình, miệng lầu bầu chửi thề hai câu. Y vuốt mặt, đang chuẩn bị quay về, lại nhìn thấy giữa chỗ ngồi có kẹp một chiếc dù cũ kĩ, trong lòng đột nhiên lại xuất hiện xung động muốn đi gặp hai người chủ của chiếc dù này.

Do dự vài giây, xe đột nhiên quay đầu lại, chạy về phía tiểu khu Ôn Hình.

6. Chương 6: Phải Dỗ Dành

“Ba ơi...” Thẩm Tiểu Tiểu ôm lấy chân của ba cậu nhóc, ôm từ phòng bếp ra tới phòng khách, sau đó lại lắc lư quay lại phòng bếp, chính là không chịu buông tay, giọng nói non nớt bị kéo đến vừa dài vừa oan ức.

Tuy đã sớm mềm lòng rồi, nhưng Thẩm Mạt Văn vẫn rất kiên trì với nguyên tắc của mình trước một số chuyện, “Không được, ngày mai vẫn phải đi mẫu giáo, bây giờ thì đi ngủ đi.”

Làm nũng không có tác dụng, hạt đậu nhỏ lập tức dẫu môi nhỏ thật cao, mũi ‘hừ’ vang một tiếng, nói “Không xem thì không xem!” rồi chạy về phòng, cũng chẳng phải đang giận đối gì, chẳng qua mới tuổi nhỏ mà đã biết cái gọi là ‘mặt mũi’ rồi, bởi phải luôn giữ lại chút khí khái cho bản thân chứ

~Thẩm Mạt Văn lắc đầu cười, trong lòng đang nghĩ phải dùng câu chuyện nào để dỗ ngọt đứa con đây.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Anh giật mình, muện vậy rồi mà ai còn tới nữa? Anh đi đến trước cửa hỏi một tiếng “Ai vậy”, bên ngoài qua một lúc lâu cũng chẳng trả lời, ngay khi anh nghĩ rằng là người khác gõ nhầm cửa thì bên ngoài vang lên một giọng nói thấp trầm: “Là tôi, Trương Nhu Sinh.”

Thẩm Mạt Văn ngẩn ra, rồi nhanh chóng mở cửa, quả nhiên, bên ngoài là người đàn ông đầu tóc hơi bù xù, tâm trạng tồi tệ. “Nhu Sinh?! Tôi vậy rồi sao còn... xảy ra chuyện gì à?”

Trương Nhu Sinh cúi đầu, hơi thở vẫn còn hơi gấp gáp, cả khuôn mặt trông đỏ ửng, nghe thấy tiếng nói cũng không trả lời lại, ngơ ngác đứng bên ngoài.

Thẩm Mạt Văn thấy không đúng, nhanh chóng kéo y vào bên trong: “Nhu Sinh? Nhu Sinh!”

Trương Nhu Sinh “A” một tiếng, nghi hoặc ngẩn đầu lên nhìn người đàn ông trước mắt đang lộ vẻ lo âu trên mặt, trong lòng đột nhiên vừa chua vừa chát, trong khắc này dường như cảm xúc đang có đều dồn ép xộc vào ngực, muốn nói ra hết, muốn được an ủi. Y động dẩy môi, cuối cùng lại chỉ im hơi lặng tiếng như vậy mà nhìn Thẩm Mạt Văn, trong mắt tràn ngập đau khổ.

Thẩm Mạt Văn nhìn thấy bờ vai rũ xuống, mặt đầy vẻ oan ức kia thì trong lòng có hơi buồn, lập tức kéo y đi vào phòng khách để y ngồi xuống, bản thân mình thì ngồi kế bên y.

“Nhu Sinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh...” Nói được một nửa, anh mới phát hiện trên người đối phương một mùi rượu, đứng ngay cửa không nhận thấy được, vừa tiến vào nhà liền rõ rệt ra hẳn, “Anh uống rượu?! Anh lái xe đến hay là đi bộ đến đây vậy!”

Đầu óc Trương Nhu Sinh quay cuồng, lần này cũng chẳng có khả năng suy nghĩ, ngẩn ngơ trả lời: “Lái xe đến.”

Thẩm Mạt Văn lại hít một hơi: “Anh uống rượu rồi còn dám lái xe?! Thật là... thật là... làm liều quá! Lỡ như xảy ra chuyện...!”

Anh mắng có vẻ nghiêm trọng, theo anh, chuyện gì cũng không thể lấy mạng sống của mình ra đùa, đặc biệt là lái xe khi say rượu, lái không tốt sẽ còn hại phải gia đình của người khác, chuyện này làm sao có thể xem như trò đùa được! Trương Nhu Sinh bị anh giáo huấn đến mơ màng, còn chưa an ủi y nữa mà sao lại mắng y rồi, thế là trong lòng càng uất ức hơn nữa, có chút không cam tâm nhìn đối phương, ai oán nói: “Mạt Văn...”

Người đàn ông vẫn còn tức giận đó vừa nghe thấy, lập tức ngừng giảng giải, thật ra lời nói khỏi miệng, anh cũng có chút hối hận, suy cho cùng anh cũng chẳng rõ lắm về phương diện này, bản thân chẳng biết cái gì căn bản không có tư cách chỉ trích đối phương, chẳng qua là vừa nghe thấy loại chuyện này thì vẫn không kìm được mà kích động một hồi.

Anh khụ một tiếng, giọng điệu chậm lại: “Bây giờ lái xe uống rượu bị điều tra rất sát sao, bất kể anh có bị tóm được hay không cũng đều là chuyện rất nguy hiểm, sau này anh đừng xúc động như vậy nữa nhé.”

Trương Nhu Sinh thở hắt ra một hơi, lúc này mới “Ừ” một tiếng như đang nhận lỗi, đôi mắt trở nên mơ màng do uống quá nhiều vẫn nhìn chằm chằm vào Thẩm Mạt Văn.

Thẩm Mạt Văn bị y nhìn đến hơi buồn cười, bộ dạng đáng thương như vậy sao lại giống như Thẩm Tiểu Tiểu quá. Anh nhin ý cười ở khóe môi lại, vỗ vỗ vai đối phương: “Bây giờ có thể nói cho tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Trương Nhu Sinh há miệng, nửa ngày trời cuối cùng mới phun ra một câu: “Nhà anh thật khó tìm...”

“Phụt~”

Thẩm Mạt Văn quay đầu trừng mắt với Thẩm Tiểu Tiểu đang dựa ở sau cửa nhìn trộm, ra hiệu cậu nhóc quay về phòng, bản thân cũng không nhịn được cười lên, lại vẫn giữa dáng vẻ nghiêm trọng hỏi: “Ồ, vậy cuối cùng sao anh tìm thấy được?”

Nhắc đến chuyện này, mặt Trương Nhu Sinh xụ xuống, có hơi tức giận nói: “Tôi đi mấy vòng luôn đó!”

Y mới đến chỗ này có một lần, hơn nữa lần đó cũng không nhìn kĩ đường, may là nhớ được biển hiệu của căn hộ, lúc này mới có thể tìm được, nhưng cũng phải lượn hết hai vòng lớn, vài cụ bà ngồi dưới lầu hóng mát nói chuyện luôn nhìn y, trong miệng còn thì thào: “Lần thứ ba nhìn thấy người này rồi, không phải là ăn trộm chứ?”...

Thẩm Mạt Văn cười đến lắc đầu nguầy nguậy, biết rằng lúc này cũng không hỏi được gì, người đàn ông trước mặt chính xác là say rồi, thế là anh tổng Thẩm Tiểu Tiểu về phòng, hỏi cậu nhóc ngủ, sợ ồn đến y nên còn đặc biệt đóng cửa phòng lại, sau đó rót cốc trà cho Trương Nhu Sinh.

“Lát nữa làm sao anh về nhà? Tôi lái xe đưa anh về ha, dù sao anh cũng không thể lái được nữa.”

Trương Nhu Sinh vừa nghe thấy, lại trưng lên vẻ mặt đau khổ chán ghét, nói: “Không muốn quay về...”

Lúc này đến phiên Thẩm Mạt Văn đau đầu rồi, anh không biết Trương Nhu Sinh sống ở đâu, không cách nào đưa y về nhà, cũng không biết y có bạn bè nào... cuối cùng anh thở dài, quyết định giữ đối phương lại một đêm, trong lòng nghĩ chỉ ngủ lại một đêm hẳn là không gì đáng lo ngại lắm.

Chẳng qua chuyện làm anh đau đầu vẫn còn ở tí phía sau kia.

Trương Nhu Sinh tuy uống nhiều, nhưng ý thức vẫn còn chút tỉnh táo, chỉ là tay chân nhũn ra, Thẩm Mạt Văn giúp y cởi T-shirt quần jeans ra, nhìn thấy quần tam giác bó sát ‘thời thượng’ kia thì sững sờ hai giây, sau đó mới đẩy y vào trong nhà vệ sinh, bản thân tìm một chiếc quần short lụa sạch sẽ, quần con đó không mặc một đêm chắc cũng không sao đâu ha?

Hên là quá trình tắm rửa cũng thuận lợi, chỉ không biết Trương Nhu Sinh uống phải rượu gì, sức ngầm của rượu thật sự mạnh đến đáng sợ, lúc ra khỏi nhà vệ sinh ý thức đã hoàn toàn mê man, trong miệng lầu bầu không biết đang nói gì, một chốc đau khổ rồi một chốc lại gằm một trận, chiếc quần short kia cũng là do Thẩm Mạt Văn giúp y mặc.

“Được rồi được rồi, đi ngủ đi, tỉnh dậy rồi sẽ không còn chuyện gì nữa.” Thẩm Mạt Văn dỗ y như đang dỗ con mình.

“Tiểu Trạch... Tiểu Trạch...” Trương Nhu Sinh đột nhiên ôm lấy anh, vùi đầu ở cổ áo anh mà cọ cọ.

“Hử? Chuyện gì vậy?” Thẩm Mạt Văn thở dài, gạt đầu y ra, ai biết vừa cúi đầu xuống, môi liền bị một thứ mềm mại lướt qua, anh ngẩn ra, rồi nhanh chóng quay đầu ra sau ngay lúc đầu của đối phương tiến đến.

“Tiểu Trạch... đừng rời xa anh...” Trương Nhu Sinh vẫn đang thấp giọng nỉ non, giọng điệu nghe vậy mà lại có một tia khẩn cầu.

Thì ra là thất tình à... Thẩm Mạt Văn nghĩ như vậy, cũng không so đo hành vi thất lễ vừa rồi của y, còn vỗ vai y an ủi, sau đó công người đàn ông đáng thương cao hơn mình nửa cái đầu đi vào trong phòng.

Suy cho cùng là người trẻ mà, vẫn còn nhiều tình lực và tình cảm như vậy để tiêu xài, còn bản thân bây giờ đến cả tình cảm cũng không chịu cho đi, nhớ đến năm trước ba mẹ bắt đầu thúc anh tìm người mới, nhưng ngoài việc không muốn cho con mình phải tủi thân, bản thân anh cũng không thích đi trao tình cảm nữa. Muốn thật sự tìm hiểu một người, tất nhiên phải bỏ ra một lượng lớn thời gian và tình cảm đi làm quen, đến khi hai người yêu thử nhau, thì lại càng lâu hơn, chưa nói đến việc yêu thử rồi có thể thành đôi luôn hay không, có lẽ là tuổi tác lớn rồi, anh đã không dám trao tình cảm đi một cách dễ dãi nữa, hoặc nói là không thích trao thì đúng hơn, đó quả thật là một chuyện rất mệt mỏi, nhưng bảo anh tạm bỏ ở với người đó sống qua ngày, thì anh lại không muốn, dứt khoát gà trống nuôi con còn hơn, vừa vui vẻ vừa tự do.

Trên mặt lại bị thứ gì đó lướt qua một cái, Thẩm Mạt Văn phất chốc hoàn hồn lại, nhận thấy được suy nghĩ của bản thân bay xa quá rồi, quay đầu lại nhìn một cái, anh mới phát hiện không ngờ bản thân lại bị hôn rồi.

Tên này... thật là...

Anh đặt Trương Nhu Sinh lên giường, lại nhẹ nhàng đi đến bên giường nhỏ của Tiểu Tiểu nhìn, rèm mi dài của cậu nhóc hơi run run, một cái bóng mờ mờ nhẹ nhàng rũ dưới mắt.

Anh như cơn mây, sờ phía sau lưng tivi, quả nhiên, vẫn còn ấm ấm.

Nhìn hai người một lớn một nhỏ hai bên trái phải không biết lo ngại gì, anh thật không biết phải làm sao, lại vừa buồn cười, cuối cùng vẫn hôn một cái lên gương mặt ú nù của con, thuận tiện bẹo một cái để phạt, sau đó ngáp một cái nằm xuống bên cạnh Trương Nhu Sinh.

Lời tác giả:

Nửa đêm.

Ba Thắm: Hử? Cái gì mà... trơn trơn vậy... (cầm lên nhìn) Quần short lùa?!

Trương Nhu Sinh quen ngủ khoả thân mà cởi quần short ra: Khò... hic... khò...

Ba Thắm mở mắt không nổi: Aizz.. không biết lo nghĩ gì hết... (nhắm mắt loạn xạ giúp Trương Nhu Sinh mặc vào)

Sáng ngày hôm sau.

Ba Thắm: ... Sao lại lòi 'cái đó' ra nữa rồi!!!

7. Chương 7: Lêu Lêu Lêu!

Trương Nhu Sinh bị một tràng tiếng nói chuyện đánh thức, giống như đang ở bên tai anh, huyền thuyên không ngừng, lại kèm theo nhiều tiếng chim hót, kì lạ, ở chiều cao của tầng hai mươi mấy này làm sao có nhiều chim như vậy được... Y nhọc công hé mắt, đập vào mắt là trần nhà có hơi ngả vàng, trên tường hình như có dán vài tấm poster hay gì đó, y lảng máng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng thật sự mệt quá rồi, đầu rất choáng váng, y không quan tâm nhiều như vậy nữa, vươn tay sờ kế bên một chút, sờ thấy một thứ giống như tấm chăn, đắp lên mặt, lại tiếp tục ngủ nữa.

“Ba ơi, không ăn nổi trứng nữa.”

Ồn...

“Vậy ăn hết lòng đỏ đi.”

Quá ồn...

Đầu Trương Nhu Sinh không tỉnh táo, bên tai lại nghe rõ mồn một tiếng bước chân nhảy nhót đến chỗ y, sau đó dừng lại bên giường.

Có người ở kề bên nhìn y? Y động dậy mí mắt, đang muốn mở mắt, khoảng khắc sau liền bị một vật nặng đè lên người.

“Hự!” Y giật mình tỉnh lại, trong tâm nhìn vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng, chỉ nhìn thấy một cặp vuốt nhỏ ú nù đánh bồm bộp trên mặt mình.

“Con sâu lười, dậy đi!”

“Tiểu Tiểu!” Thắm Mạt Văn đuổi theo nhanh chóng ôm con khỏi cơ thể của người đàn ông còn trong trạng thái lơ đãng, trừng mắt quở trách, sau đó nói với Trương Nhu Sinh: “Người anh không sao chứ?”

Trương Nhu Sinh “A” một tiếng, lúc này đầu óc mới lợc cộc chuyển động, cuối cùng y cũng thấy được đây không chỉ không phải là nhà y, mà còn là nhà của Thắm Mạt Văn, hành vi thất lễ đêm qua cũng từ từ hiện lên trong đầu, tuy vẫn chưa hoàn toàn sắp xếp kí ức, nhưng kéo lấy người đàn ông đó làm nũng nói “Không

muốn về nhà” và đứng cũng đứng không yên đến nỗi phải để người ta mặc quần cho... cũng đã đủ làm y muốn kiếm cái hổ chui xuống rồi.

Đặc biệt là thằng quỷ nhỏ đáng ghét còn dựa trong lòng ba cậu lè lưỡi hô “Lêu lêu lêu!” với y.

Mặt Trương Nhu Sinh đỏ gay gắt hơn cả tối qua uống rượu.

Thẩm Mạt Văn nhìn người đàn ông trước mặt đầu tóc bù xù, hoàn toàn không còn khí thế tao nhã lạnh lợi như lần đầu gặp mặt nữa, ý cười trong mắt lại đậm thêm vài phần, anh vỗ lưng con, ý bảo con đừng có quá đáng, sau đó nói với người vẫn đang lúng ta lúng túng là Trương Nhu Sinh: “Tôi đưa Tiểu Tiểu tới nhà trẻ đây, anh ngủ tiếp đi.”

... Làm sao có thể ngủ được nữa!!

Đợi đến khi vang lên tiếng đóng cửa, Trương Nhu Sinh mới vùi mạnh đầu vào gối, ảo não lẫn hai vòng, y lảng máng nhớ được nửa đêm hôm qua tay sờ được cái gì đó, thế là ôm chặt lấy nó cả đêm, chỉ hy vọng y không làm ra chuyện gì quá quắt...

Nghĩ đến chỗ này, y đã không biết phải đối diện với Thẩm Mạt Văn như thế nào nữa, chỉ hận sao bây giờ không thể rời đi ngay tắp lự, nhưng mắt cũng nhắm ở chỗ này rồi, lén lút chuồn đi không phải càng vô lễ hơn nữa ư? Y buồn bực vò tóc hai cái, sau đó lại càng hoảng sợ hơn khi phát hiện trên bản thân lỏa lồ, trên người chỉ mặc độc một chiếc quần short rộng thùng thình...

Lúc Thẩm Mạt Văn quay về, Trương Nhu Sinh đã nhớ hết hình tượng tởm tợ của bản thân tối qua, đang khó chịu mặc chiếc quần short rộng đó ngồi ngay ngắn bên bàn ăn.

“Ý, dậy rồi à? Tôi mua bàn chải đánh răng mới cho anh rồi, khăn lông thì trong nhà có cái sạch, anh dùng tạm nhé.” Thẩm Mạt Văn nói rồi đi ra ban công, “Quần trong của anh cũng khô rồi, có thể mặc.”

Tim Trương Nhu Sinh mới vừa bình tĩnh được một chút lại lập tức sôi lên, há hốc miệng “A” hết nửa ngày trời cũng không nói được một câu.

Thẩm Mạt Văn như nhìn ra được suy nghĩ trong lòng của y, cười nói: “Anh không cần phải ngại, dù sao bình thường tôi cũng phải giặt giũ quần áo, giặt thêm một cái nữa cũng không sao.”

Trương Nhu Sinh nhìn anh thản nhiên như vậy, bản thân cũng không thể khách sáo nữa, cầm lấy quần trong đi vào nhà vệ sinh thay, y luôn cảm thấy có chỗ kì lạ, đợi đến khi mặc đồ xong mới giặt mình tỉnh ngộ, lúc trước lần đầu đến nhà Thẩm Mạt Văn đã cảm thấy thiếu gì đó, túm lại chỉ có giày cho nam, lần này lại còn ngủ lại qua đêm.

Y biết đây là chuyện nhà người ta, bản thân không cần quan tâm nhiều quá, nhưng miệng đã sớm nhanh hơn một bước mà hỏi: “Đúng rồi, sao không thấy mẹ của Tiểu Tiểu?”

Thẩm Mạt Văn đang múc cháo cho y, giống như người không có chuyện gì mà trả lời: “Năm ngoái li hôn rồi, anh muốn ăn rau tra1 hay là dưa chuột ngâm?”

“Ồ...” Trương Nhu Sinh nhất thời không biết phải suy nghĩ về câu thứ nhất trước hay là trả lời câu thứ hai trước, ngây ra hết nửa ngày mới đáp: “Dưa chuột ngâm là được rồi.”

Đợi đến khi Thẩm Mạt Văn đem dưa ra rồi, y mới chậm chạp nhận ra mà phản ứng lại: “Xin lỗi...”

“Không có gì, quen rồi, thật ra hai năm trước đã cảm thấy có lẽ sẽ không thể tiếp tục sống cùng nhau nữa, nhưng may là còn có Tiểu Tiểu, cũng đã nghĩ cố gắng thêm chút nữa đi, kết quả vẫn là...” Thẩm Mạt Văn nói đến đoạn này liền day day góc trán, lần đầu tiên lộ ra bộ dạng có chút mệt mỏi.

Trương Nhu Sinh im lặng lắng nghe, đợi y nói hết rồi mới nhú mày mở miệng: “Vậy tại sao... để anh thân gà trống nuôi thêm đứa nhóc cũng cực khổ quá.”

“Cô ấy... một người phụ nữ nuôi một đứa con, sau này không dễ kiếm người khác.”

“Gì mà nuôi con cực khổ chứ, chỉ sợ bị con liên lụy thôi! Nếu như không muốn nuôi nó, thì ngay lúc đầu đừng sinh đẻ gì cho rồi! Sinh ra rồi lại không chăm sóc, thế thì có khác gì vứt nó đi đâu chứ?!” Trương Nhu Sinh vừa nghe đến lời giải thích này liền nổi đóa, ba mẹ y cũng li dị khi y còn nhỏ, nhưng lúc đó y đã

học trung học cơ sở rồi, một số quan niệm cũng đã hình thành, vì vậy khi chính tai nghe thấy mẹ chê rằng đem con theo tái hôn sẽ rất phiền phức, cả người đều bị đả kích không nhẹ, rơi vào trong góc chết của đau khổ và hận thù một dạo, tuy cha y cũng không lo cho y nhiều lắm, phần lớn thời gian đều để mặc y tự do, nhưng dù sao thỉnh thoảng cũng có quan tâm một chút.

Thẩm Mạt Văn bị người đàn ông đột nhiên u ám đi kia dọa giật mình, không biết y sao tự đứng lại giận dữ như vậy, nhưng vẫn nhẫn nại giải thích: “Cô ấy vẫn thường xuyên đến thăm Tiểu Tiểu, hơn nữa tôi cũng muốn Tiểu Tiểu theo tôi, bằng không theo mẹ nó về sau phải chịu oan ức gì cũng không chừng, một căn nhà đổi lấy quyền nuôi con, cũng đáng.”

“Cái gì?! Đến cả nhà mà anh cũng cho người đàn bà kia?!” Trương Nhu Sinh vừa nghe thấy lại đập bàn gào lên.

“Khụ.” Thẩm Mạt Văn biết mình lỡ miệng nói ra liền nhanh chóng vỗ mu bàn tay của y, ý bảo y bình tĩnh lại, “Không sao, tiền có thể kiếm lại, mẹ của Tiểu Tiểu cũng chăm sóc tôi nhiều năm như vậy, cũng đâu thể làm khó phụ nữ chứ?”

Trương Nhu Sinh bị xúc cảm kì diệu có chút lạnh đó chạm vào mu bàn tay khiến tim run rẩy, miệng vẫn không quên phản kích lại: “Anh đừng đổi chủ đề, không muốn đứa con, chung quy là lỗi của cô ta, cô ta có đưa tiền nuôi dưỡng đúng kì không?!”

Thẩm Mạt Văn bị sự kiên trì của anh làm cho khóc cười không xong, nhưng không nói lại y, “Thật ra... chuyện này tôi cũng có lỗi, lúc đó chúng tôi yêu nhau, vẫn không xác định được là có muốn kết hôn hay không... Tiểu Tiểu... là ngoài ý muốn, bởi vậy lúc mẹ cô ấy gả cho tôi cũng chẳng có tình nguyện gì cho cam.”

“Cô ta không từ chối cũng không nhắc anh dùng biện pháp an toàn, bản thân cô ta cũng phải có trách nhiệm.” Trương Nhu Sinh trông rất chắc chắn.

“Cái này... lúc đó làm gì thoáng bằng các anh bây giờ... càng không có nữ sinh nào mà lại chủ động nhắc đến chuyện này đâu... Thôi được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa, anh hăng quá rồi.” Biết đối phương đang quan tâm anh, trong lòng Thẩm Mạt Văn cảm thấy ấm áp, “Anh đó, chăm sóc bản thân cho tốt đi, lần sau đừng đem mạng sống của mình ra đùa như vậy nữa.”

Thẩm Mạt Văn đang lo lắng cho y, nhưng Trương Nhu Sinh lại hiểu nhầm, nghĩ rằng anh đang nhắc về thái độ thất lễ của bản thân tối qua, đột nhiên lại khó chịu, mức loạn xạ vài muỗng cơm vào miệng, mơ mơ hồ hồ “Ủ” một tiếng, vừa giương mắt lên nhìn thì thấy đối phương vẫn đang nhìn mình, lại chột dạ nhỏ giọng quát: “Anh còn nhìn tôi làm gì, ăn cơm đi!”

1: Rau tra () là một loại rau ngâm của Trung Quốc, khi xào rau khác có thể cho rau này vào xào chung, hoặc bữa sáng ăn cháo hay mì thì có thể cho rau này vào ăn kèm.

8. Chương 8: Anh Trương Bị Chọc Ghẹo

Ăn sáng xong, Thẩm Mạt Văn bèn phải đi làm, may là chỗ làm của anh ở gần nhà, không cần phải chạy trời chết, Trương Nhu Sinh thấy anh phải ra ngoài, hiển nhiên cũng đi theo, thuận tiện lái xe chở anh đi một chuyến.

Tình bạn giữa đàn ông với nhau thường đến rất kì diệu, có lẽ chỉ là một cú đâm, có lẽ chỉ là một cuộc nói chuyện tâm sự với nhau, có thể một khắc trước còn là người đi đường ngược hướng nhau, một khắc sau đã quàng vai cùng nhau đi rồi, không cần tính cách như nhau, cũng không cần sở thích giống nhau. Tính cách của Trương Nhu Sinh và Thẩm Mạt Văn có thể nói là hoàn toàn trái ngược, trong đám bạn bè của y cũng chưa từng có người đàn ông nào có tính cách ôn hòa đến là chất phác như vậy, tin rằng Thẩm Mạt Văn cũng giống vậy, nhưng lúc này, bọn họ đều phân chia đối phương đến vị trí bạn tốt của mình rồi, thậm chí còn tin tưởng hơn chút.

Cũng chỉ mới qua một đêm mà thôi.

Thẩm Mạt Văn vừa lên xe liền nhìn thấy cây dù quen mắt ở kế bên chỗ ngồi đó, nhìn không được híp mắt lại.

Trương Nhu Sinh gãi đầu, có chút ngại ngùng mở miệng: “Tối qua quên đem dù lên trả anh, lát nữa anh nhớ cầm theo nhé.”

Thẩm Mạt Văn gật đầu, dựa vào chỗ ngồi thoải mái mà nheo mắt lại, gió ngoài cửa sổ hơi lạnh thổi bay tóc ở nửa bên đầu của anh, ánh mặt trời đã có chút nực chiều xuyên qua khoảng cách giữa lá cây, từng tia từng tia lướt qua mặt anh rất nhanh.

Trương Nhu Sinh chỉ hơi quay đầu nhìn một cái, liền bị bức tranh này làm rung động đến khó hiểu, không biết phải nói cảm giác này là gì, chỉ cảm thấy trong lòng rất yên ả, lại vừa có chút hài lòng.

Hình như mỗi lần ở bên người đàn ông này đều sẽ không bức bối như thế nữa.

Y vươn tay ra chỉnh tiếng máy nghe nhạc trong xe nhỏ lại chút, ngẫu hứng hỏi: “Đúng rồi, vẫn chưa biết anh bao nhiêu tuổi, chắc không phải là ba mươi đầu chứ?”

Thẩm Mạt Văn như cười như không quay đầu lại nhìn y, đôi mắt sau cặp kính giống như mang theo một tia ranh mãnh: “Anh nghiêm túc hay là cố ý vậy? Tôi đã ba mươi ba rồi.”

“Hả?!”

“Nhìn đường kia.”

“Ồ...” Trương Nhu Sinh chớp chớp mắt, vẫn không tiêu hóa nổi, cách một lúc sau mới quay đầu lại nhìn anh, “Tôi tưởng anh cùng lắm là ba mươi, Tiểu Tiểu mới năm tuổi thôi phải không?”

“Tại lúc tôi kết hôn đã hai mươi tám tuổi rồi.” Thẩm Mạt Văn nghĩ lại rồi cười rộ lên, “Trước giờ chưa có ai nói tôi trẻ cả.”

“Hai mươi tám? Anh trông đâu có khó ưa, sao muộn vậy mới kết hôn?” Đối lại là người khác thì Trương Nhu Sinh sẽ tuyệt đối không tùy tiện hỏi những câu hỏi riêng tư như thế này, nhưng đối với Thẩm Mạt Văn, dường như không cần nghĩ ngợi gì mà nói ra ngay.

“Bởi vì lúc trước không an phận, muốn được tự do, không muốn bị gia đình ràng buộc nhanh vậy, cũng muốn gây chút sự nghiệp và thành tựu của bản thân, kết quả là năm này qua năm kia, đã không tiến bộ được mà ngược lại càng ngày càng thụt lùi, cuối cùng đến lí do để từ chối ba mẹ cũng không có, chỉ có thể ỉ ư chấp nhận sự thật là bản thân chẳng có năng lực, sau đó yên phận làm việc, kết hôn.” Thẩm Mạt Văn nhìn bên ngoài cửa sổ, nghĩ về lúc đầu không cam tâm cho đến có thể bình thản như vậy khi nhớ lại quá khứ, trong lòng cũng rất buồn ngủi.

Trương Nhu Sinh cẩn thận lắng nghe, có chút khó tin, có lẽ là không thể ngờ được người đàn ông ôn hòa như vậy mà cũng quá khứ từng trải nhấp nhô nhiều như thế, hơn nữa kinh ngạc hơn là y lại có điểm tương tự như Thẩm Mạt Văn hồi đó, chỉ là y may mắn hơn người đàn ông này, chỉ sau một năm từ khi tốt nghiệp thất bại, bèn phản chấn trở lại, hơn nữa gặp được công ty chấm trúng y, lúc này mới có thể phát triển lên từng bước.

“Thật sự nhìn không ra đó...”

“Nhìn không ra cái gì? Trước kia lúc tôi còn học trung học phổ thông luôn đánh nhau mãi, thiếu cái là chưa bị trường đuổi học thôi.” Thẩm Mạt Văn kể rồi đột nhiên phấn khởi, hai mắt cũng sáng lên, có chút khoa trương mà khua tay, “Ấn nói rất phách lối, tóc còn nuôi cho thật dài, đi đường đều ra vẻ cool trước mặt nữ sinh, ha ha ha... sau này bị thầy giáo phê bình mà vẫn không phục, trực tiếp cạo đầu trọc luôn.”

Chân đạp ga của Trương Nhu Sinh xem chút đạp đến nấc cuối cùng, khi quay đầu qua lại đúng lúc nhìn thấy nụ cười của Thẩm Mạt Văn mang theo chút ý khoe mẽ, phần mái của tóc bị gió thổi làm lộ vàng trán sạch sẽ, một khắc này lại thật sự giống như một cậu trai trẻ mang theo chút ý nghĩ xấu xa. Thật ra nụ cười như vậy xuất hiện trên gương mặt ôn hòa đó của Thẩm Mạt Văn thì có chút không khớp, nhưng dường như Trương Nhu Sinh nhìn thấy hình ảnh rõ rệt của thiếu niên lông bông năm đó, chói lọi, bắt mắt như vậy.

Y quay đầu lại, không lộ chút dấu vết mà nuốt nước miếng, không dám thừa nhận rằng không ngờ giây phút đó bản thân đã động tâm rồi.

Có lẽ Thẩm Mạt Văn nhận thấy được thái độ thất lễ vừa rồi của mình, liền ngồi thẳng người lại, cười khan hai tiếng, anh cũng không biết vì sao vẫn có thể kích động phần khởi như vậy, đã quá lâu rồi anh chưa trải nghiệm loại tâm trạng này, cho dù nhớ lại quá khứ đi nữa cũng chỉ bình tĩnh thôi, không còn kích động nữa, không còn nhiệt huyết nữa, chỉ sót lại chút đau đớn nơi trái tim, nhưng bây giờ, nhiệt huyết tươi mới lại quay về trong cơ thể anh một lần nữa, khiến anh không kìm lòng nổi mà cảm thấy như đang sôi sùng sục.

“Khụ, anh thì sao, mấy tuổi rồi?”

“Hai mươi sáu, qua hai tháng nữa cũng thành hai mươi bảy rồi, aizz, già rồi.”

“Hai mươi sáu mà già á?! Người trẻ tuổi các anh... chả là lúc đầu tôi cũng tưởng anh chỉ mới hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi thôi.”

“Hử? Tôi trông trẻ vậy à?”

“Ày... bởi vì lần nào thấy anh cũng giống như mấy cậu thanh niên choai choai hay kích động cộc cằn...” Thẩm Mạt Văn quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, nhưng khóe miệng nhếch lên chứng tỏ rất rõ rằng anh đang nhin cười.

“Này, đừng nói chuyện với tôi bằng giọng điệu như đang dạy dỗ trẻ con đó!” Trương Nhu Sinh vờ nhăn mặt lại thấp giọng nói.

“Đúng là biết nghe lời hơn Tiểu Tiểu một chút.” Lúc này Thẩm Mạt Văn không nhin nữa, thấp giọng cười ra tiếng.

“Cái gì?!”

“Được rồi, đến rồi, xuống xe trước đây, lần sau gặp.”

Người đàn ông ‘thành thật’ vẫy tay với y, không chút do dự xuống xe, Trương Nhu Sinh đột nhiên cảm thấy thăng quý nhỏ có kia di truyền chút gì đó từ ba cậu nhóc.

‘Cậu thanh niên choai choai’ bị chê cười kia lại đập ga, oán hờn ‘hừ’ một tiếng, trong mắt lại đọng đầy ý cười, đối phương đã nói là lần sau gặp phải không?

Kết quả chiếc dù trong xe vẫn chưa được lấy đi.

9. Chương 9: Cái Lăn Giành Thịt

Về sau Trương Nhu Sinh cũng không đến quán bar nữa, tiệc xã giao cũng không có, ngày nào không có việc liền chạy đến nhà Thẩm Mạt Văn, nói văn hoa thì là bồi dưỡng cảm tình, thật ra là ăn chực cơm.

Tuy thăng quý nhỏ vẫn rất đáng ghét, nhưng sống chung quen nếp rồi thì... cũng không còn khó chấp nhận như vậy nữa, giống như hiện giờ...

Trương Nhu Sinh mặc cho Tiểu Tiểu đang bò lên bò xuống khỏi chân mình, hét lên với người đàn ông ở trong phòng bếp: “Được rồi, ba món đủ rồi, anh đừng xào nữa!”

Thẩm Mạt Văn có chút bất đắc dĩ cười, đảo món bò xào ớt xanh hai cái, cho lên đĩa rồi đem ra ngoài. Đối với Trương Nhu Sinh dăm ba bữa lại đến một bữa, anh vốn chẳng ngại phiền hà, suy cho cùng cuộc sống của đàn ông độc thân ly hôn rồi rất vô vị, tuy có đứa con cục cựa bầu bạn, nhưng chung quy cũng chẳng thể tán gẫu với cậu nhóc được, có người có thể thường đến cùng nhau ăn cơm trò chuyện, anh rất vui, lúc đầu anh còn tưởng đàn ông ưu tú trẻ tuổi như Trương Nhu Sinh ít nhiều gì cũng có nhiều cuộc hẹn, nhưng nhớ tới tình trạng đối phương uống say lần trước, thì có lẽ cũng hiểu rồi.

Là một người đàn ông si tình đây.

Nhìn thấy món mặn lên bàn, một lớn một nhỏ đều sáng mắt, Thắm Tiểu Tiểu nhanh chóng ngồi lên ghế, cầm đũa lên gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, Trương Nhu Sinh lập tức không chịu thua kém mà gấp hai miếng.

Thằng nhỏ này trong miệng ngậm thịt, mắt lại vẫn rất đố kỵ nhìn chăm chăm vào thịt trong miệng Trương Nhu Sinh, hận không thể trút hết số thịt còn lại vào trong bát mình, má dính dầu mỡ phồng lên rõ cao: “Sao chú không ăn mấy món khác!”

Trương Nhu Sinh bây giờ không có chuyện gì làm liền thích đối chọi với thằng quỷ nhỏ, nhìn thấy bộ dạng bĩu môi của cậu nhóc trong lòng liền vui không thể tả, lợi dụng lúc cậu nhóc còn đang kháng nghị, nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng, lại gấp nhiều vào bát của mình đến hai lần.

“... Xấu xa!!” Mắt Thắm Tiểu Tiểu nhanh chóng đỏ lên, vừa gấp thịt vừa điên cuồng ăn

Nói chứ món ăn bị người khác giành là món thơm nhất mà, không ngờ một đĩa thịt như này mà Trương Nhu Sinh và Thắm Tiểu Tiểu mỗi người ăn những hai bát cơm, còn dư lại nửa đĩa thức ăn để dành cho Thắm Mạt Văn, hai người đều không ăn nữa, không ngờ điều này lại trở thành điểm thống nhất giữa hai người.

Thắm Mạt Văn khóc không được mà cười cũng chẳng xong, không biết nên vì chuyện con mình chịu ăn nhiều cơm hơn mà thấy vui vẻ hay là quả trách nó ăn quá nhiều, cuối cùng vẫn gấp thêm chút thịt vào bát con mình và người kia, cười nói: “Xem ra sau này phải mời anh đến ăn nhiều lần rồi.”

Trương Nhu Sinh có chút tổn thương mà la: “Gì chứ, chẳng lẽ hiện giờ anh không cam tâm tình nguyện mời tôi ở lại ăn cơm à?!”

Thắm Mạt Văn bị y nói đến ghen hòng, nhanh chóng giải thích: “Sao thể được, thêm một người cũng sẽ không thừa đồ ăn nữa, tủ lạnh trống hơn đó!”

Trương Nhu Sinh càng buồn rầu hơn.

Thắm Mạt Văn nhận thấy mình nói quá thẳng thắn nên nhanh chóng gấp một miếng thịt cho vào trong bát y để lấy lòng, sau đó bị đứa con nhà mình ghen tị đưa ra kháng nghị.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, điều này làm cho một Trương Nhu Sinh luôn phải tham gia những buổi họp mặt bạn bè hay là tiệc xã giao đang dần bị máy móc hóa đó cảm thấy có chút diệu kỳ, khi ba mẹ anh chưa vẫn chưa li hôn, cả nhà rất ít khi ngồi lại một bàn ăn bữa cơm, không phải là ba y đi công tác, thì cũng là mẹ y phải tăng ca, cho dù rất hiếm khi cùng nhau ăn cơm, cũng sẽ vì một câu nói do ai đó nói ra trước mà biến bầu không khí trở nên gượng gạo. Y đã từng mong đợi cảnh tượng này biết bao, nhưng đã lâu lắm rồi, mong đợi cũng biến thành im lặng và tái tê không nói nên lời, y thấy ăn cơm chỉ cần há miệng ăn là được rồi, còn ăn với ai, cười nhạt hay thờ ơ, cũng không quan trọng.

Trên chân nặng nặng, thằng nhóc ăn no rồi lại bò lên người y, không yên phận muốn đu lên vai y, Trương Nhu Sinh cười, luồn tay qua nách cậu nhóc rồi bế lên, lắc lư nó giữa không trung.

“Nói! Lần sau còn dám giành thịt với chú nữa không!”

Thắm Mạt Văn đang ăn cơm sặc một cái, thiếu chút nữa sặc thức ăn vào cuống phổi rồi, vỗ ngực lắc đầu, Thắm Tiểu Tiểu bị chọc đến vừa la vừa cười.

Quạt điện ở một bên thổi vù vù, đôi khi có thể nghe thấy kẻ bên vang đến tiếng nói chuyện và tiếng cười lớn, ánh hoàng hôn lưu lại âm áp nhàn nhạt khắp phòng, lúc này Trương Nhu Sinh cảm thấy một mình mà trải qua những bữa cơm tối như vậy thật sự rất khủng khiếp.

Rửa bát xong, Thắm Mạt Văn dẫn con xuống lầu tắm bộ hóng mát, Trương Nhu Sinh cũng tự nhiên đi theo. Lần đầu tiên y và Thắm Mạt Văn ngồi dưới lầu trò chuyện khiến y cảm thấy rất lạ lùng, trước giờ y chưa có trải nghiệm như vậy bao giờ, mọi người bây giờ chẳng phải về nhà rồi thì liền chặt chẽ nhốt mình trong nhà ư, giữa hàng xóm với nhau cũng không quen, cũng sẽ không đi chào hỏi đôi câu, thỉnh thoảng trò chuyện với một đám người không quen như vậy thật là... y chưa bao giờ tưởng tượng.

Nhưng sau khi quen rồi, lại sẽ cảm thấy giống như này mới chính là lối sống chính xác.

“Tiểu Tiểu, lại đi bộ với ba à~”

“Tiểu Tiểu, hát một bài cho mọi người nghe đi~”

Dọc đường khiến người chú ý nhất hẳn là Thẩm Tiểu Tiểu, quả là cục vàng trong mắt các bà nội trợ, ai gặp cũng phải sờ cậu nhóc hai cái, trái lại Trương Nhu Sinh đi đằng sau lại trở thành sự tồn tại bị mọi người phớt lờ nhất, ngoài Thẩm Mạt Văn ra cơ bản chẳng có ai nhìn thẳng vào y, điều này khiến y cảm thấy rất thất bại.

Nói là tản bộ, thật ra cũng là đi đến tiệm bán trái cây ở ngoài tiểu khu mua chút trái cây, sau đó lại dạo một vòng ngược lại, dưới căn hộ của Thẩm Mạt Văn có khoảng đất hình nửa vòng tròn, mỗi tối đều sẽ có rất nhiều người dẫn con xuống đây hóng mát, buôn chuyện nhà cửa. Trương Nhu Sinh đi theo anh vài lần quen rồi, hai người ngồi ở ghế đá dưới gốc cây nghe ông Kim kể bên kể chuyện đánh giặc năm xưa.

Lúc đi động reo lên, ông Kim đang kể đến đoạn chân ông bị kẻ địch bắn trúng một phát, Trương Nhu Sinh rút đi động ra nhìn một cái, là Phạm Dụ, sau đó nói một tiếng với Thẩm Mạt Văn rồi đứng dậy rời khỏi.

“A lô? Thăng nhóc này mấy ngày nay đang trốn ở nơi nào?! Người đâu sau kiểm không thấy vậy!”

“Đi với bạn.”

“Mẹ, bạn cậu có thằng nào mà tôi không quen đâu!”

“Vây giờ có rồi đó, được rồi, có chuyện thì nói có rắc thì đánh lẹ đi, không rảnh tán gẫu với cậu đâu.”

“Lát nữa đi uống không? Thiên kim Phương gia mở party, nghe nói...”

“Không đi, sau này những loại hoạt động như vậy cũng đừng rủ tôi đến nữa, vậy đi.”

“Cái gì?! Nào cậu bị úng nước hay bị úng phân vậy... Này? Này!” Phạm Dụ bị cúp điện thoại trước hết là ngạc nhiên, tiếp đến là nghiến răng, nếu không phải còn có Lâm Gia Trạch ở đây, hẳn quả thật phải hoài nghi rằng có phải Trương Nhu Sinh đang ở bên người mới không.

Mà Trương Nhu Sinh vừa cúp điện thoại, tiếng tin nhắn đến của di động lại vang lên, y mất kiên nhẫn liếc một cái, nhất thời giật mình, là Lâm Gia Trạch.

Tối mai rảnh không, đi ăn một bữa đi.

Tâm tình vốn đang thư thái bỗng dừng lại trở nên bức bối, không khí giống như đột nhiên nóng lên cực kỳ, khiến y sắp không thở nổi. Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Lâm Gia Trạch đều có thể kích động tâm trạng của y, cũng giống như mỗi lần nhìn thấy Thẩm Mạt Văn đều làm cho cơn giận của y vụt tắt.

Y đứng dưới gốc cây vài phút, sau đó trả lời “Được”.

Lúc trở về, ông Kim đã đi rồi, chỉ còn lại một mình Thẩm Mạt Văn ngồi đó nhìn con mình nô đùa cách đó không xa.

Trương Nhu Sinh nhìn một hồi, khóe môi bị mím thật chặt lại hơi lỏng ra, y vươn tay lấy chiếc lá trên đầu người kia xuống, dẫn đo mở miệng: “Mạt Văn, nếu như anh có thích một người rất lâu rồi, hai người sau khi ở bên nhau thì lại chia tay, nhưng anh vẫn còn thích cô ấy, anh sẽ lại theo đuổi cô ấy không?”

Thẩm Mạt Văn lại không lộ một chút biểu cảm bất ngờ nào, mà chỉ cười lém lỉnh: “Không phải anh nên hỏi tôi theo đuổi làm sao ư?”

Trương Nhu Sinh bị nhìn thấu cũng không mắc cỡ, nhìn thẳng vào anh hỏi: “Vậy anh sẽ theo đuổi như thế nào?”

Thẩm Mạt Văn nghĩ ngợi, nói: “Tôi sẽ không mua đồ xa xỉ, cũng không cung phụng quá mức, có lẽ chỉ là đối đãi cô ấy tốt hơn trước nữa. Tuy tính cách của anh và tôi không giống nhau, cách làm cũng bất đồng, nhưng bản chất của việc yêu một người sẽ không bao giờ thay đổi, biểu đạt tâm ý của anh cho thật tốt, đối phương nhảy định sẽ biết, cô ấy có chấp nhận anh hay không thì không phải do anh làm chủ, nhưng muốn yêu cô ấy như thế nào lại là quyết định của bản thân anh.”

Trương Nhu Sinh ngẩn ra, tỏ vẻ rất ngạc nhiên, sau cùng phun ra một câu: “Mặt Văn, không ngờ anh như vậy mà có thể nói...”

“Thật à? Tôi chỉ dựa vào những gì đọc được thôi.”

“...”

“Ha ha, lừa anh đó.”

“!!”

10. Chương 10: Nhưng Tôi Vì Em Mà Trở Thành Đồng Tính!

Lúc Trương Nhu Sinh đến, Lâm Gia Trạch đang vui vẻ nói chuyện với Phạm Dụ.

Phạm Dụ bị y nhìn đến có hơi sợ hãi, nhanh chóng xua tay: “Từ sau khi Lâm Gia Trạch trở về đây là lần đầu tiên tôi gặp cậu ấy.”

“Là em gọi Phạm Dụ ra, ba người chúng ta lâu rồi chưa tụ họp với nhau mà.” Lâm Gia Trạch ở kế bên cười nói, hôm nay cậu ăn mặc rất tùy ý, T-shirt đen càng làm người cậu gây thấy rõ, lỗ rách trên quần jeans để lộ một chút vùng đùi, tóc tai bù xù, hai tai đeo đôi bông, giống như lại trở về bộ dạng của thời đại học.

Trương Nhu Sinh nhẹ nhàng hít thở, đeo lên một bộ dáng bình tĩnh cho mình, sau khi ngồi xuống thì tiện tay gọi một ly lục trà.

Ba người bọn họ là bạn cùng trường thời đại học, mà Lâm Gia Trạch và Phạm Dụ lại là bạn chung lớp, trước đại học năm hai, Trương Nhu Sinh và Lâm Gia Trạch nhiều nhất cũng chỉ là biết có một người như đối phương tồn tại thôi, cho đến khi Trương Nhu Sinh quen được Phạm Dụ trong đội bóng rổ, bọn họ mới thật sự quen nhau. Lâm Gia Trạch học khoa nghệ thuật, so với sự kiêu ngạo ra mặt của Phạm Dụ, thì cậu lại là pho tượng trong lòng, càng giống với một nhà nghệ thuật vừa văn vẻ vừa thần bí, cậu rất ít khi nói chuyện cũng không tham gia xã đoàn nào, nhưng lại có thể nắm tay nam sinh khác quang minh chính đại đi ngang qua sân vận động. Lúc đầu Trương Nhu Sinh rất coi thường, cảm thấy người này đạo đức giả quá, nhưng y càng để ý thì tầm mắt lại càng không thể rời khỏi người đó, đối với y Lâm Gia Trạch chính là một khu vực mà y chưa từng biết, dù hiểu kì hay là bị hấp dẫn đi nữa, tóm lại y đã tiến vào rồi thì về sau không thể thoát ra được nữa.

Tuy Lâm Gia Trạch ngoài mặt lạnh lùng, nhưng trong lòng lại cực kì nhiệt tình và khao khát, Trương Nhu Sinh càng không cần nói, y khí thế bá đạo lại thường hay vô tình để lộ sự dịu dàng, nên luôn làm người khác không thể từ chối, hai người cứ như hai quả cầu lửa, vừa chạm nhau liền nhanh chóng lan rộng ra, trong hai năm cuối đại học đó, bọn họ quên hết tất cả mà chìm đắm trong đoạn tình cảm này, dường như không tách khỏi nhau bao giờ, cuối cùng đến cả Phạm Dụ cũng không chịu nổi mà phải tránh xa hai người họ ra.

Loại tình cảm rực lửa đó, khắc sâu đến nỗi lúc này Trương Nhu Sinh nhớ lại cũng sẽ giật mình đến run rẩy.

Có lúc y cảm thấy cuộc sống này của y sẽ không bao giờ được trải nghiệm tình yêu như vậy nữa, nó giống như ma túy làm người khác phát nghiện, rõ ràng biết là không chân thật, nhưng lại vẫn không nỡ buông tay.

“Xin lỗi... lần trước, tâm tình của tôi không tốt, bởi vậy nói chuyện có hơi sùng sộ chút.” Trương Nhu Sinh uống một ngụm trà, thông mát cổ họng rồi nói.

Lâm Gia Trạch có chút kinh ngạc nhìn y, một lúc sau mới cười trả lời: “Tâm tình của anh có khi nào mà tốt đâu?”

Trương Nhu Sinh nhất thời cứng họng, Phạm Dụ bên cạnh phì cười.

“Ha ha ha, vẫn là cậu hiểu cậu ta nhất!”

Trương Nhu Sinh nhìn vẻ mặt cười mà như không cười của Lâm Gia Trạch, trong lòng nhẹ nhõm không ít, nhớ lại Thẩm Mạt Văn bảo rằng phải đối xử tốt với đối phương, lúc dùng bữa không ngừng gấp thức ăn hay đưa giấy ăn cho cậu, khiến Phạm Dụ phải hô hào rằng “Đãi ngộ khác biệt quá mức”.

Không dễ gì đợi được đến lúc Phạm Dụ đi vệ sinh, y hít sâu một hơi rồi hỏi Lâm Gia Trạch: “Ừm... dạo này em rảnh không? Ba tôi kiếm được hai vé xem triển lãm tranh ở thành phố B, một mình tôi thì sẽ không đi xem mấy cái đó, chi bằng cùng đi xem đi? Tôi nhớ lúc trước em rất thích triển lãm tranh.”

Lâm Gia Trạch ngẩn người, nhanh chóng cúi đầu uống ngụm nước, vẻ mặt trông có hơi do dự: “Nhu Sinh, gần đây em mới vào làm công ty, có lẽ không trích thời gian ra được...”

Nửa ngày thôi mà cũng không trích ra được? Lòng ngực Trương Nhu Sinh thất lại, nắm tay dưới ống tay áo nắm chặt, nhưng y vẫn cười, vờ như không để ý mà nói: “Vậy à? Vậy thì khỏi đi, tôi tặng vé cho người khác là được, dù sao tôi cũng không thích xem.”

Lâm Gia Trạch cúi đầu không nói gì, phần gáy hơi lộ ra khiến Trương Nhu Sinh có hơi muốn vươn tay ra để vuốt ve một chút.

“Nhu Sinh, chúng ta làm bạn bè không tốt hơn ư?” Cách một lúc, giọng nói nghèn nghẹn truyền đến.

Tay Trương Nhu Sinh vươn ra được nửa thì lập tức khựng lại.

“Làm bạn bè?” Anh cười khở một tiếng, “Tiểu Trạch, sao em lại có thể yêu cầu làm bạn với một người vẫn chưa hết yêu em? Em muốn tôi sau này nhìn em ở bên người khác mà mặt không đổi sắc nói câu chúc phúc ư?”

Lâm Gia Trạch nghe thấy một tiếng ‘Tiểu Trạch’ liền run rẩy, kinh hoàng ngẩng đầu lên thì bị nét mặt giận dữ và kìm chế của Trương Nhu Sinh làm giật mình: “Em... em không có ý đó... nhưng em không thể ở bên anh...”

“Không thể ở bên tôi? Em thích người khác ư? Hay là rời xa nhau bao năm nay rồi em không còn tin tôi nữa? Lúc đó không nói không rằng mà rời đi rồi cuộc là vì sao...”

“Nhu Sinh! Em...” Lâm Gia Trạch đau khổ ôm mặt, có hơi suy sụp mà gầm: “Em không thể ở bên một người đàn ông! Sau này em đã được định là phải kết hôn sinh con, cho dù cả đời không kết hôn đi nữa ba mẹ em cũng sẽ không chấp nhận cho em ở bên một người đàn ông!”

“Tại sao?” Vẻ mặt Trương Nhu Sinh từ kinh ngạc dần dần chuyển thành nghi hoặc, “Em thích đàn ông mà... sao em có thể kết hôn được...”

“Phụ nữ cũng không phải không được... em...” Em là bi1, câu này dù thế nào đi nữa cũng không thể nói ra được.

“Vậy tại sao em lại muốn ở bên tôi... rõ ràng em biết bản thân mình phải kết hôn mà? Nhưng tôi thật sự muốn mãi ở bên em.” Trương Nhu Sinh lẩm bẩm, có chút khó tin, “Chỉ cần ba mẹ em đồng ý thì được phải không? Để ba tôi dàn xếp với cô chú thì nhất định sẽ được...”

“Trương Nhu Sinh anh điên à?! Không phải tất cả mọi người đều chấp nhận đồng tính đâu!!”

“Nhưng tôi vì em mà mới trở thành đồng tính đây!! Cảm nhận của ba mẹ em quan trọng còn của tôi thì không quan trọng ư?!”

Tại sao, tại sao cậu lại không chịu đồng ý vì y mà cố gắng chỉ một chút thôi?

“Mẹ các cậu đang nói cái gì thế, cách xa vậy mà... còn...” Phạm Dụ vừa vào cửa lên thấy hốc mắt cả hai đều hơi đỏ lên, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng mà đứng tại chỗ, “Ồm... không có chuyện gì chứ? Tôi mới đi có một chút mà hai người đã bắt đầu ôn lại chuyện xưa rồi à?”

Trương Nhu Sinh kiềm chế mà thở dài một hơi, hai tay còn hơi hơi run: “Tiểu Trạch, tôi sẽ không bỏ cuộc, tôi thật sự... quên đi, hai người tiếp tục đi, tôi về trước.”

Trong lòng y trống rỗng, không chút bực tức, cũng chẳng đau buồn, thậm chí không biết phải trưng vẻ mặt gì lên, y lái xe chạy vòng vòng không mục đích, cuối cùng vô thức ngừng dưới tòa lầu trong tiểu khu Thảm Mạt Văn ở.

Y rất muốn đi lên uống ly trà, nói chuyện đôi câu với người đàn ông hòa nhã đó, cho dù có bị thằng quỷ nhỏ đu sau lưng đi nữa, y cũng sẽ cảm thấy an tâm hơn nhiều, nhưng y không dám, y sợ bản thân thể này sẽ dọa họ sợ.

Y rút một điều thuốc ra rồi châm lửa, nhắm mắt lại trong khoang xe tối tăm oi bức, cho đến khi mọi nhà trong tiểu khu đều tắt đèn, cuối cùng đều rơi vào bóng tối, y mới dập tắt điều thuốc cuối cùng, khởi động xe lần nữa.

1: Bi là viết tắt của từ bisexual, nghĩa là song tính luyến, người có cảm giác với đàn ông lẫn phụ nữ.

11. Chương 11: Chú Rể, Lâm Gia Trạch

Lúc Phạm Dụ đến gặp Trương Nhu Sinh thì đối phương đang ngồi bên cửa sổ sát đất uống rượu, sau khi mở cửa cho hắn vào thì cũng không nhìn hắn một cái quay về sofa ngồi.

Phạm Dụ lắc đầu, hắn mau mồm mau miệng lúc này cũng không biết phải nói gì. Làm bạn tốt với cả Trương Nhu Sinh lẫn Lâm Gia Trạch, chuyện của bọn họ hắn ít nhiều gì cũng biết được chút đỉnh, lúc đầu hắn cũng ngầm gợi ý rằng Trương Nhu Sinh đừng chìm vào quá sâu, chừa cho bản thân mình một đường lùi, suy cho cùng trong xã hội ngày nay đồng tính vẫn không được nhiều người chấp nhận, còn tại sao Lâm Gia Trạch xuất ngoại, trong lòng hắn cũng đoán được đại khái vấn đề, hắn vốn tưởng rằng Trương Nhu Sinh nhiều lắm cũng chỉ một hai năm là có thể quên được, ai lại biết tên này luôn đợi đến bây giờ chứ.

Hắn cũng không biết phải nên bội phục y hay là mắng y ngốc nữa.

“Khụ, vậy...”

“Uống rượu không?”

“... Không được, lái xe mà, cậu uống bao nhiêu rồi?!”

“Cũng chẳng bao nhiêu.”

Phạm Dụ là cái loa phát thanh, một phút không nói chuyện sẽ khó chịu, đựng phải bầu không khí tĩnh lặng thì càng ngồi không yên, không lâu sau hắn không thể nhịn được nữa, dè dặt hỏi: “Cậu và Lâm Gia Trạch... chuyện này rốt cuộc nên có kiến giải như thế nào, cũng không thể để nó kéo dài như vậy được, cậu thật sự định chọn con đường không thể lui này à?”

Trương Nhu Sinh quay đầu qua nhìn hắn một cái, trên cằm là râu ria lờn chớm chưa cạo sạch: “Cậu chạy đến đây hỏi tôi về kiến giải á? Tôi vẫn còn muốn đi hỏi em ấy xem kiến giải kia là thế quái nào vậy! Không ngờ em ấy nói muốn kết hôn, chuyện này có nực cười không cơ chứ?!”

Phạm Dụ nuốt nước miếng, líu ríu nói: “Thật ra... hầu hết mọi người đều phải kết hôn mà...”

Trương Nhu Sinh nhướn mày nhìn hắn: “Cậu cũng cảm thấy như thế hả? Cậu cũng cảm thấy một người đàn ông thích đàn ông thì phải kết hôn ư?”

“Nhưng cậu ấy là bi mà!”

“... Sao cậu biết? Em ấy nói cho cậu ư? Hay là cậu đã sớm biết rồi?!”

“Tôi... tôi đoán thôi... được rồi, cậu ấy thật sự có nói với tôi là phải kết hôn...” Phạm Dụ càng nói thì càng nhỏ tiếng, cuối cùng bị Trương Nhu Sinh nhìn chằm chằm không nói được nữa, đành phải thở hắt ra, “Tình hình trong nhà Lâm Gia Trạch cậu ít nhiều gì cũng biết chứ, ba mẹ cậu ấy đều là nhà nghệ thuật, anh em họ trong nhà nhiều, có thể xem là đại gia đình trong giới thượng lưu xã hội, khoảng thời gian hồi đại học

đó chính là lúc cậu ấy phản nghịch nhất, náo loạn với người nhà rất căng, vì vậy sau đó xuất ngoại, ngoài áp lực từ phía ba mẹ cậu ấy ra, tôi nghĩ có lẽ cậu ấy thỏa hiệp với người trong nhà rồi... Nhu Sinh, cậu bắt cậu ấy công khai với người nhà, việc đó chắc chắn là không thể được, tuy trong nhà cậu ấy có thể đã biết sự tồn tại của cậu, nhưng trình độ cổ chấp của Lâm Gia Trạch vốn dĩ không thấp hơn cậu đâu!”

“Em ấy bảo cậu đến khuyên tôi?”

Phạm Dụ nói một đoạn dài như vậy, bị một câu của y chặn họng.

“Tôi hiểu em ấy hơn cậu, vì vật cậu không cần phân tích em ấy với tôi, bây giờ tôi cứ muốn ép em ấy đổi diện đây!” Trương Nhu Sinh một hơi uống hết rượu trong ly, đặt mạnh ly thủy tinh lên bàn trà.

“Cậu... có sao cậu phải quyết tuyệt như vậy... tôi biết đây là chuyện của hai người, tôi không có lập trường để nói gì cả, nhưng tôi cũng không thể trừng mắt nhìn bạn của mình gây nhau như vậy! Hai người không thể dễ đến dễ đi được ư?”

“Dễ đến dễ đi? Được thôi, nếu tôi không yêu cậu ấy thì đương nhiên là dễ đi, nhưng bây giờ tôi không cách nào buông tay được! Phạm Dụ, tôi hiểu ý tốt của cậu, nhưng chuyện này cậu đừng xen vào được không.”

“Chẳng lẽ cậu định...”

“Định gì?”

“Ồm... quên đi, tính cách của hai cậu tôi cũng chẳng khuyên giải được, đúng rồi, cái này cho cậu.” Phạm Dụ một mỗi ngã ra sofa, tiện tay châm điếu thuốc.

“Giờ đây... vé máy bay?” Trương Nhu Sinh ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn một cái, thuận tay giật lấy điếu thuốc đang hút trong tay hắn rồi dập tắt, “Đừng hút thuốc trong nhà tôi!”

“Mẹ! Hút thuốc cũng không được! Du lịch Thái Lan bảy ngày, cho cậu đi để khuây khỏa.”

“Thái Lan? Chỉ một tấm?”

“Sao, cậu còn muốn tôi đi cùng cậu à.”

“Cút!” Trương Nhu Sinh lại nhìn vé máy bay một cái, không ngờ người đầu tiên hiện ra trong đầu lại là Thẩm Tiểu Tiểu, ai, ở chung với thằng quỷ nhỏ lâu rồi, cũng nảy sinh ra tình phụ tử, “Cậu có ý đồ gì vậy, tự dưng lại ném cho tôi một tấm vé máy bay.”

“Chẳng phải đã nói là để cho cậu đi giải khuây sao, đừng trách anh em không đối xử tốt với cậu.”

“Xi...” Trương Nhu Sinh hừ một tiếng, nhưng không trả vé lại cho Phạm Dụ, bây giờ y thật sự không biết đối mặt với Lâm Gia Trạch như thế nào, cũng không biết phải nào thế nào mới có thể thuyết phục đối phương, có lẽ chọn cách rời xa nhau một khoảng thời gian để sáng tỏ đầu óc cũng không tệ, “Được, tôi nhận.”

Cho đến trước lúc xuất phát, Trương Nhu Sinh cũng không liên lạc với Lâm Gia Trạch, cũng không đến nhà của Thẩm Mạt Văn, chỉ gọi điện thoại cho người đàn ông đó đơn giản nói rõ tình hình gần đây, tiếng đối phương dặn đi dặn lại những vấn đề an toàn như đang lo cho trẻ con cùng với tiếng nói của Thẩm Tiểu Tiểu ở bên khiến y cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều.

Chỉ là lúc đó y vốn không biết, đợi y về rồi, mọi chuyện đã thay đổi.

Ngày trở về đó Phạm Dụ ra sân bay đón y, Trương Nhu Sinh vừa du lịch xong tâm trạng cũng không tệ, trực tiếp ngồi xe của hắn đến nhà hắn ăn cơm.

Trên đường Phạm Dụ lơ đãng ngập ngừng, sắc mặt không tốt lắm.

Trương Nhu Sinh nhìn y một cái, hỏi: “Cậu lại gây ra chuyện gì rồi, nói!”

Phạm Dụ vuốt mũi, cười khan một tiếng: “Tôi có thể làm ra chuyện gì được, cậu vui chơi thế nào, sao đen đi nhiều thế.”

“Nặng chiều chứ gì nữa! Mặt trời ở bên to quá, lại ở cạnh biển, lưng tôi lột hết một lớp da rồi.” Trương Nhu Sinh bị nắng chiều đen đi chút, nhưng trông lại trẻ trung khỏe khoắn, hơn nữa tóc y dài ra không ít, thay bộ đồ thể dục lên có thể bị lầm là sinh viên không chừng.

“Ồ, vậy thì tốt...” Phạm Dụ liếc kính chiếu hậu, không nói gì thêm.

Cho đến khi về nhà, Phạm Dụ cũng không nói được mấy câu, Trương Nhu Sinh cảm thấy có chút kì lạ, ngày thường không phải tên này rất thích nói chuyện sao?

“Đúng rồi, tôi có đem ít đồ cho cậu, tự đi lấy đi, tôi còn mua quà cho Tiểu Trạch nữa, không biết em ấy thích hay không.”

Nghe đến cái tên Lâm Gia Trạch này, ánh mắt của Phạm Dụ đột nhiên thay đổi: “Nhu Sinh, thật ra...”

“Tiếng gì vậy? Mẹ, nước mở rồi! Mau đi khóa nước lại đi! Quay lại rồi nói.”

“Hả? Ồ...” Phạm Dụ lơ đãng đi về phía phòng bếp.

“Tên này làm gì vậy...” Trương Nhu Sinh đổ quà cho Thẩm Mạt Văn và Thẩm Tiểu Tiểu trong va li ra, khoe miệng không nhịn được nhếch lên, hơn nửa tháng rồi chưa chọc thẳng quỷ làm y ngứa ngáy quá.

Y xé vào bao chưa được xé ra, tiện tay kéo ngăn kéo nhỏ dưới bàn trà ra, y nhớ là trong đó có một chiếc kéo, chỉ là vừa mở ngăn kéo ra, ánh mắt của y liền bị một hộp kẹo mừng đám cưới tinh xảo hấp dẫn, đề trên hộp là một tấm thiệp mời to đỏ chói, mí mắt anh giật giật, tự dưng có hơi hoảng loạn.

Phạm Dụ vừa bước từ phòng bếp ra bèn nhìn thấy Trương Nhu Sinh cầm hộp kẹo nghiên cứu, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, hoảng hốt xông qua giật lấy.

“Đứa bạn kết hôn vài ngày trước, ha ha...”

“Tôi có quen không?” Trương Nhu Sinh nâng tấm thiệp trong tay kia lên, không đợi Phạm Dụ kịp vươn tay đã mở ra.

Trên tờ giấy màu đỏ thắm là nét chữ màu đen viết rõ: Chú rể, Lâm Gia Trạch.

12. Chương 12: Cậu Ta Không Đáng Để Anh Yêu!

Khoảnh khắc Trương Nhu Sinh mở nó ra, Phạm Dụ liền biết tất cả hết rồi, đối phương nhất định đã biết. Hắn rất sợ, cũng rất lo lắng, không biết Trương Nhu Sinh sẽ làm gì, đột nhiên hắn rất hối hận vì đã cho hai người quen nhau hồi đại học.

Nhưng Trương Nhu Sinh không làm gì hết, chỉ im lặng nhìn thiệp mời, nhìn thật lâu rồi mới gật đầu nói: “Cậu ấy kết hôn rồi?”

“... Đúng.” Phạm Dụ đầu óc rối bời nghĩ tới nghĩ lui rất lâu, cuối cùng gật đầu cam chịu số phận, hắn không thể thay ai giải thích, cũng không thể lừa gạt ai, chuyện này đã xảy ra rồi, hoặc có thể nói là kết thúc rồi, giấy không gói được lửa, Trương Nhu Sinh sớm muộn gì cũng phải biết, nhưng hắn chưa từng nghĩ rằng chỉ chấp nhận chuyện này thôi đã khó như vậy rồi. Hắn chợt dạ không dám nhìn vào mắt Trương Nhu Sinh, sợ nhìn thấy ánh mắt đau đớn hoặc phẫn nộ của y.

Trương Nhu Sinh dùng ngón tay vuốt nhẹ ba từ đó, bật ra tiếng cười trầm thấp: “Cô dâu đẹp không? Tiếc thật, tôi chưa được gặp.”

“Nhu Sinh, cậu... đừng như vậy...” Trong lòng Phạm Dụ nhói lên, vươn tay ra định giật lấy tấm thiệp mời đó nhưng lại bị đối phương tránh được.

“Đột trước có phải là do em ấy bảo cậu đến không? Vé máy bay cũng là do cậu ấy cho phải không?”

“Cậu xem tôi là cái gì hả! Cho dù tôi không đáng tin nữa nhưng cũng sẽ không bắt tay với người khác lừa cậu như vậy! Lần trước là cậu ấy bảo tôi đến khuyên cậu, vé máy bay đúng là do cậu ấy đưa, nhưng tôi tưởng cậu ấy chỉ muốn làm dịu mâu thuẫn giữa hai người, cậu ấy chẳng nói gì với tôi! Đợi đến lúc tôi nhận được thiệp mời... cậu đã ở nước ngoài rồi.” Phạm Dụ thở dài một hơi, ngồi xuống, “Tôi biết tôi phải nói với

cậu ngay lập tức, nhưng tôi thật sự... không biết phải mở miệng như thế nào, tôi sợ cậu vừa chịu đả kích thì sẽ làm ra chuyện gì bốc đồng!”

“Chuyện bốc đồng gì cơ? Sợ tôi đến náo loạn hôn lễ à? Hay là sợ tôi tổn thương em ấy? Tôi, và em ấy quen nhau, có lúc nào để cho em ấy chịu tổn thương dù chỉ chút xíu không?! Lần nào mà chẳng phải là tôi cúi đầu trước, cho dù lần đó tôi giận đến hận không thể nện em ấy một cú, nhưng sau khi em ấy quay về thì tôi có cam lòng mắng em ấy lấy một câu đâu? Đúng, tôi ích kỉ, nhưng sự ích kỉ của tôi là vì tôi đã không màng đến tất cả mà ở bên em ấy, nhưng em ấy thật sự vì bảo vệ bản thân mình mà không chịu tổn thương chút nào!” Cuối cùng Trương Nhu Sinh không thể khống chế cảm xúc của mình nữa, trừng hai mắt, gầm lên, y bực bội đi đi lại lại trong phòng mình, cuối cùng xé thiệp mời một cái rồi ném xuống đất.

“Không... không phải vậy đâu, Nhu Sinh, tôi... cậu ấy...” Phạm Dụ hồ đồ mắt rồi, ấp ảp ứng ứng nói không được một câu.

Trương Nhu Sinh đau đớn quệt mặt một cái, giọng nói vẫn còn hơi run rẩy: “Có phải là vì tôi yêu quá sâu đậm nên nhận lấy mọi chuyện này là lẽ đương nhiên không? Tại sao đến cả quyền lợi được biết mà các cậu cũng không cho tôi!! Bây giờ tôi có thể xem là hiểu ra rồi, tôi đây căn bản chẳng phải là yêu, mà chính là tự chuốc lấy phiền phức!”

Lúc Phạm Dụ đột nhiên hoàn hồn lại, Trương Nhu Sinh đã cầm lấy va li xông đi, ngoài cửa sổ vang lên một trận sấm rền, trời tối sầm trước khi mưa gió bão bùng vừa yên ả lại vừa kinh dị. Trong đầu hấn rối bời, không hiểu vì sao lại ra nông nỗi này.

Nếu như, nếu như bọn họ mãi là bạn bè thì tốt rồi, bọn họ bây giờ có lẽ vẫn có thể vui vẻ như thời đại học...

“Ba ơi! Sắp mưa rồi!”

“Biết rồi biết rồi, con đừng ra ngoài này!” Thẩm Mạt Văn nhanh chóng rút quần áo xuống, tiện tay bưng bình hoa bể cá chuyển vào trong nhà, trời bên ngoài đã tối u giống như buổi tối rồi, xen lẫn với sấm sét và cuồng phong, xem ra sẽ là một cơn mưa rất to. Anh quệt mồ hôi trên đầu, có chút lo lắng nhìn ngoài cửa sổ.

Hai tiếng trước Trương Nhu Sinh gọi đến nói sẽ đến đây ngồi chơi, bây giờ nhìn thời tiết này, hẳn là không nên đến... không biết vì sao, anh luôn cảm thấy mí mắt giật rất mạnh, giống như có chuyện không lành sắp xảy ra vậy.

“Ba ơi, đừng sợ! Không có gì đáng sợ hết!” Thẩm Tiểu Tiểu nhìn thấy đầu mày ba mình nhú chặt, còn tưởng ba sợ sấm sét, chống nạnh đứng trước mặt anh nói.

Thẩm Mạt Văn nhìn con mình rõ ràng rất sợ mà còn ra vẻ ta đây dũng cảm, nhịn không được bật cười, nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn mập mạp của cậu nhóc: “Thằng quỷ nhỏ này!”

“Chú xinh đẹp có đến nữa không ạ?” Thẩm Tiểu Tiểu có chút nhưng nhớ người máy biến hình mà Trương Nhu Sinh nhắc đến qua điện thoại.

“Nói mấy lần rồi, phải gọi là chú Trương!” Trên cửa sổ vang lên một tràng tiếng lộp độp, Thẩm Mạt Văn quay đầu lại nhìn, thì ra đã bắt đầu mưa rồi, so với trận mưa này, cuồng phong vừa nãy chỉ là thứ cón con thôi, cây cối dưới lầu đều bị mưa to quất cho nghiêng ngả, chỉ nghe tiếng mưa rơi trên kính cửa sổ thôi cũng rất dọa người rồi.

Tâm trí anh bồn chồn ngồi trong nhà một lúc, sau đó vẫn không nhận được gọi điện thoại cho Trương Nhu Sinh.

Điện thoại chẳng ai bắt, anh lại gọi thêm lần nữa, cho đến khi tiếng chuông gần ngắt rồi, rốt cục mới được bắt, tiếng truyền đến lại không phải là giọng nói của đàn ông, mà là tiếng nước như đang chảy ở bên tai.

“Nhu Sinh? Là anh à?” Thẩm Mạt Văn nghe thấy đầu bên kia dường như có tiếng hô hấp nặng nề, nhưng không ai nói chuyện, lại gọi thêm tiếng: “Trương Nhu Sinh?!”

“... Mạt Văn...” Giọng nói của Trương Nhu Sinh có hơi khàn cuối cùng cũng truyền đến, xen lẫn tiếng mưa tạo nên sự bi thương không tả được.

Đường như Thẩm Mạt Văn đã kết luận được y gặp phải chuyện gì: “Anh ở đâu? Sau tiếng mưa to quá vậy! Anh không đem theo dù đúng không?”

Đầu bên kia điện thoại mất một lúc mới trả lời: “Tôi cũng không biết ở đâu...”

“Vậy anh nhìn kiến trúc xung quanh xem!”

“Có lẽ... gần nhà anh... mưa lớn thật...”

Thẩm Mạt Văn vẫn muốn nói thì điện thoại đột nhiên bị ngắt, lúc gọi lại thì đã tắt nguồn rồi. Lúc này anh có hơi hoảng rồi, nhanh chóng lấy dù, nghĩ ngợi chút rồi lại mặc áo mưa vào bọc giày.

“Tiểu Tiểu, con ngoan ngoãn ở nhà, ba đi chút rồi sẽ về liền!”

“Ba đi làm gì?” Thẩm Tiểu Tiểu đợi ba mình mặc xong giày thì đưa dù kế một bên qua.

“Đưa dù cho chú Trương của con đó!!”

Thẩm Mạt Văn vừa ra khỏi lầu, dù trong tay liền bị gió thổi bật ngược lên, anh nhanh chóng quay vào trong tòa lầu sửa dù lại, sau đó đi ngược gió, tiến thẳng về phía.

Mưa thật sự quá lớn, mắt kính trên mặt toàn là nước, gần như không nhìn rõ đường, anh không biết Trương Nhu Sinh ở đâu, chỉ có thể tìm hai vòng trong tiểu khu, sau đó mới ra khỏi tiểu khu tìm. Ưu điểm duy nhất có lẽ là thời tiết này chẳng có ai ở ngoài đường, không đến nỗi giống như mò kim đáy biển.

Cuối cùng lúc nhìn thấy bóng dáng nọ ngồi trên bậc tam cấp trong một con hẻm, cả người y đã gần như ướt hết, ban đầu anh chẳng ôm hy vọng gì nhiều rằng có thể tìm thấy người kia, vì vậy bây giờ thật sự vui như điên, gần như chạy nước kiệu qua đó.

“Trương Nhu Sinh!”

Người đàn ông tách biệt với màn mưa đó vài giây sau mới chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn anh, giây phút đó Thẩm Mạt Văn cảm thấy trên mặt y dường như không phải là nước mưa mà là nước mắt.

“Cậu ấy kết hôn rồi... Mạt Văn, cậu ấy kết hôn rồi...” Người đàn ông mắt hồng nhắc đi nhắc lại.

Lòng ngực Thẩm Mạt Văn nghẹn lại, im lặng ngồi xuống kế bên Trương Nhu Sinh, cũng không để ý đến nước mưa, lần đầu tiên trên mặt anh không có nụ cười ấm áp kia, trong giọng nói hàm chứa sự giận dữ mà chính bản thân anh cũng không nhận ra: “Cô ấy không đáng để anh yêu!”

Trương Nhu Sinh ngẩn ra, một tiếng nghẹn ngào phát ra từ cổ họng, cơ thể sát chặt bên mình đó ấm áp lạ thường, khiến thân thể bị mưa ướt đến lạnh cóng của y không còn tê dại như vậy nữa.

Thật lâu sau đó, Trương Nhu Sinh cũng sẽ không quên, ngay thời điểm bản thân đau khổ nhất cam go nhất, có một người đàn ông điềm đạm như vậy ở bên y, an ủi y.

Mưa đến dữ dội, đi cũng nhanh, sau khi mưa tạnh không ngờ lại có mặt trời, bầu trời tan hết mây đem cũng trong xanh lạ thường, Thẩm Mạt Văn cởi áo mưa ra, đứng dậy bóp bóp đùi có chút cứng đờ, đỡ người đàn ông vẫn chưa tỉnh táo kể bên đây.

“Anh đó, thật là...” Anh lắc lắc đầu, cười rồi cốc hai cái lên đầu Trương Nhu Sinh. Quay về nhà, Thẩm Mạt Văn không nói gì cởi áo quần cho mình và người kia, trời này mà cảm mạo thì không phải chuyện đùa đâu, đặc biệt là không biết Trương Nhu Sinh đã dầm màn mưa bao lâu rồi. Sợ đối phương không thể tắm rửa, anh dứt khoát kéo người đàn ông đó vào trong phòng tắm cùng mình, sau đó mở nước nóng xối cho đối phương, xối một lúc mới làm thân thể lạnh ngắt kia ấm trở lại. Đang tắm thì Trương Nhu Sinh đột nhiên hung hãn ôm lấy anh, bọt trên người y dính qua, trên mặt anh cũng bị dính. Anh mấp má môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, mà nhẹ nhàng vỗ tấm lưng rộng của đối phương, làn da dưới bàn tay nóng hổi, giống như những giọt nước mắt đang rơi trên cổ anh vậy.

13. Chương 13: Ba Lớn T t

Lúc Trương Nhu Sinh tỉnh lại, lần thứ hai nhìn thấy trần nhà hơi quen thuộc đó, lần này y không uống rượu say, chỉ cần vài giây đồng hồ liền nhớ lại mọi chuyện đêm qua, từ lúc điên cuồng chạy khỏi nhà Phạm Dự đến lúc tuyệt vọng dầm mưa, cuối cùng không ngờ còn khỏa thân ôm lấy người đàn ông đó mà khóc, y không nhin được nâng tay che trán, ảo não lâu bầu một tiếng.

Lúc trên người lại bị vật nặng đè lên, y cũng không kinh ngạc lắm, đỡ tay ra xem, quả nhiên là Thẩm Tiểu Tiểu.

“Thằng quỷ nhỏ, lại đang tính làm chuyện gì xấu đây!” Y xoa đầu cậu nhóc, xúc cảm mềm mại khiến tâm trạng suy sụp của y tốt hơn được chút.

Thẩm Tiểu Tiểu nhìn y thật lâu, ghé sát đến đôi mắt khô khốc sưng húp của y thổi phù phù hai cái, sau đó lấy một số người máy cũ từ sau lưng ra: “Cho chú, sau này có ai bắt nạt chút, cứ nói với cháu, cháu giúp chú đánh hẳn!”

Trương Nhu Sinh giật mình, thật sự bật cười lên, trong lòng lại có chút chua xót, y ôm Thẩm Tiểu Tiểu qua một bên, hôn một cái chóc rõ to lên mặt cậu nhóc.

Thẩm Tiểu Tiểu nheo mắt, mặt đỏ lên, cự nự lại khinh khỉnh chà chà mặt: “Chỉ có ba mới được hôn cháu!”

“Ồ...” Trương Nhu Sinh kéo giọng thật dài, gật đầu, đột nhiên hỏi: “Nếu như sau này ba cháu bắt nạt chú thì cháu có đánh ba cháu không?”

Về mặt bị chen hống kia của cậu nhóc rõ ràng là bị hỏi trúng rồi, tròn mắt đảo tới đảo lui rồi ren thật lâu rồi mới ấp a ấp úng trả lời:

“... Ba... ba là ngoại lệ! Ba cháu sẽ không bắt nạt người khác đâu!”

“Ôi, sao cháu có thể nói mà không giữ lời vậy.” Trương Nhu Sinh tương đối thất vọng thở dài.

“Ai, ai nói cháu nói không giữ lời chứ! Nhất định là do chú làm cho ba cháu tức giận nên ba cháu mới bắt nạt chủ thôi!”

“Ha ha, là do cháu đánh không lại ba cháu thôi.”

Lúc Thẩm Mạt Văn về đến nhà nhìn thấy chính là cảnh Thẩm Tiểu Tiểu nhe nanh múa vuốt cười trên người Trương Nhu Sinh, hai người giờn hốt đẩy qua đẩy lại. Anh nhanh chóng kêu to một tiếng, chạy qua đó ôm con dậy, bảo con đi chọc cho người ta vui, sao lại không nghe lời rồi...

“Tiểu Tiểu!”

Dưới ánh mắt tức giận của ba mình, Thẩm Tiểu Tiểu lập tức trở nên ngoan ngoãn, có chút ầm ục nói tiếng “Xin lỗi” với Trương Nhu Sinh.

“Mạt Văn, tôi chơi với cậu nhóc thôi mà.” Trương Nhu Sinh nhanh chóng an ủi xoa đầu cậu nhóc, “Có đem robot biến hình cho cháu đó, thích không?”

Thẩm Tiểu Tiểu nhìn ba mình, sau khi nhìn thấy Thẩm Mạt Văn không biết xử sao mà trờng cậu nhóc một cái, hai mắt lập tức phát sáng gật gật đầu.

“Được rồi được rồi, ra ngoài ăn bánh bao trước đi.” Sau khi đuổi được con đi rồi, Thẩm Mạt Văn ngồi xuống bên giường, trong mắt còn có chút lo âu, “Anh...”

“Không sao.” Trương Nhu Sinh tựa lưng duỗi thẳng eo, nhìn anh cười cười, “Hôm qua cảm ơn anh.”

Đã lâu lắm rồi y chưa được trút xả tâm tư cho đảng hoàng, mỗi lần đều là một mình mình kìm lại, nén lại, sau đó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, y cũng rất sợ sẽ có một ngày bản thân sẽ làm ra chuyện gì ngoài tầm kiểm soát, may là Thẩm Mạt Văn tìm thấy y. Người đàn ông này có thể luôn khiến y cởi bỏ hết gánh nặng và cái gọi là tự tôn ấy trong lòng, nhẹ nhõm hơn.

Thẩm Mạt Văn lại nhìn y một hồi, sau khi thấy y không giống như đang nặn ra nụ cười mới thở hắt ra một hơi: “Không có chuyện gì thì tốt, anh thật là... lần trước lái xe trong khi say, lần này là dầm mưa, lỡ như tôi không tìm thấy anh thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì rồi! Haizz...”

Thẩm Mạt Văn dạy dỗ Thẩm Tiểu Tiểu quen rồi, nói chuyện với Trương Nhu Sinh cũng khó tránh khỏi việc dùng giọng dạy dỗ người khác, cần nhằn nói một đồng đạo lý hữu dụng vô dụng.

Trương Nhu Sinh lúc đầu còn khiêm tốn tiếp thu, sau cùng thật sự không tiếp thu nổi nữa, đó giờ y chưa cho người khác cảm rằm bên tai mình bao giờ, giờ tay đầu hàng xin dung thứ: “Tôi sai rồi thật sự sai rồi, tôi đảm bảo lần sau sẽ không làm khó bản thân như vậy nữa! Mạt Văn, bữa sáng ăn gì vậy~”

Trước việc y chuyển chủ đề rõ rệt, Thẩm Mạt Văn cũng coi như không thấy, dạy bảo thêm một lúc nữa mới tha: “Ăn sáng gì nữa, mười một giờ rồi, nhanh chóng đi rửa mặt rồi ăn trưa.”

Lúc ăn cơm, Thẩm Mạt Văn đặc biệt nấu một bàn đồ ngon, toàn là món Trương Nhu Sinh thích ăn, còn có lòng để món thịt trước mặt y.

“Tiểu Tiểu, hôm nay không tranh với chú Trương, nghe rõ chưa?”

Lúc này Trương Nhu Sinh đang cho thức ăn vào miệng thì bị sặc, y đang nghĩ sao hôm nay thăng quỹ nhỏ lại ngoan như vậy, lại nhìn thấy đôi mắt nhỏ ai oán đó của Thẩm Tiểu Tiểu, y nhìn đến đau quai hàm.

“Khụ, Mạt Văn, tôi có sao đâu... anh cũng khoa trương quá rồi...”

“Không sao, hôm nay anh là nhất, ăn nhiều bồi bổ chút!”

Đối diện với ánh mắt đoan trang của người đàn ông, Trương Nhu Sinh nghĩ thế nào cũng cảm thấy kì cục, lời nói này có phải có chỗ không đúng không...

Hành lí y cầm về hôm qua cũng được Thẩm Mạt Văn đem về nhà, may là quần áo đồ vật bên trong không bị ướt, lúc quả của Lâm Gia Trạch rơi ra, y không kịp được cười tự giễu bản thân, lập tức vứt qua một bên.

Bị buộc phải buông tay không hẳn là một chuyện xấu, anh vì đợi Lâm Gia Trạch mà đã đóng kín trái tim suốt bảy năm, có lẽ bây giờ là lúc phải buông đối phương đi cũng như buông tha cho bản thân mình.

Tình yêu vốn dĩ phải có cười có đau có chờ đợi có mất mát, nhưng khi một tình yêu chỉ còn lại đón đau và cô đơn, đến lúc không còn nhận được đáp trả từ nửa kia nữa, thì có còn là tình yêu không?

Thẩm Tiểu Tiểu nhận được quà phấn khích không thôi, chẳng tính toán gì với việc món thịt bữa trưa bị cướp mất, cầm robot biến hình chạy khắp nhà.

“Tiểu Tiểu đi theo tôi chịu không biết bao nhiêu cực khổ, bình thường thất thất chí chí cũng không mua cho nó đồ chơi gì, những món đồ bây giờ toàn là cỡ hai năm trước mua, may là nó hiểu chuyện, trước giờ chưa từng làm ầm ĩ vì chuyện này.” Nhìn đứa con vui như vậy, Thẩm Mạt Văn lại rất chán nản, ánh mắt khát khao của con mỗi khi thấy cả nhà người khác vui vẻ đi chơi anh đều thấy hết, nhưng lại bất lực, nửa năm trước anh còn đặc biệt vì con đi đưa ra lời đề nghị tái hợp với vợ trước, nghĩ nếu như vợ trước vẫn chưa kiếm được người khác, bọn họ có lẽ có thể thử lại xem, suy cho cùng một gia đình viên mãn là rất quan trọng với một đứa trẻ, nhưng không ngờ mới nửa năm, đối phương đã gả cho người khác rồi, thậm chí bụng cũng... to lên.

“Mạt Văn.”

“Hả?” Thẩm Mạt Văn giật mình, nhanh chóng ngẩng đầu, Trương Nhu Sinh đang nhíu mày nhìn anh, trong đôi ánh dễ nhìn kia lộ ra chút lo lắng, “Ày không có gì không có gì, anh cứ coi như là tôi đang trút bầu tâm sự đi.”

“Về sau Tiểu Tiểu sẽ không thua người khác, đồ chơi sách gì tôi sẽ mua cho cậu nhóc, sau này rảnh rồi sẽ đưa cậu nhóc cùng đi du lịch, mở mang kiến thức với thế giới bên ngoài, có ích với sự trưởng thành của cậu nhóc, không đến nỗi học phải thứ vô bổ đâu.” Bản thân anh là gia đình đơn thân, đương nhiên biết cách dòi sức chú ý đối với gia đình của một đứa trẻ đến những chỗ có ích hơn.

“Làm vậy sao được?”

“Sao lại không được, tôi đã xem Tiểu Tiểu như con nuôi của mình rồi, tôi đương nhiên phải bỏ một phần sức lực ra cho sự trưởng thành của cậu nhóc chứ, sao, hay là anh cảm thấy tôi không đủ tư cách?” Trương Nhu Sinh nhìn bộ dạng ngây ra hơi há hốc miệng của Thẩm Mạt Văn, tâm trạng cực tốt, cười rồi ôm thẳng quỹ nhỏ vẫn không an phận kia đặt lên đùi hôn một cái, “Đến đây, gọi một tiếng ba lớn nào.”

Thẩm Tiểu Tiểu đang muốn lờ y, đồ chơi trong tay lại bị cái người đáng ghét nào đó lấy đi mất, vẻ mặt đáng ghét như đang nói “Nhóc tự chọn đi” của đối phương khiến tâm hồn non nớt của cậu nhóc lần đầu tiên cảm thụ được ‘ngã rẽ’ của cuộc đời... ánh mắt của cậu nhóc chần chờ giữa robot biến hình và Trương Nhu Sinh, cuối cùng đành chịu áp bức mà gọi một tiếng “Ba lớn”.

Trương Nhu Sinh đắc ý cười, lại hôn lên mặt cậu nhóc một cái: “Thấy chưa, con anh cũng đồng ý rồi.”

“Không... chuyện này...” Thẩm Mạt Văn rõ ràng là ngốc rồi, “Anh” hết nửa ngày trời mới chấp nhận chuyện bản thân mình vừa có thêm một người ‘anh em’.

Khoan... tại sao anh ta lại là ba lớn? Rõ ràng nhỏ hơn mình mà...

14. Chương 14: Anh Trương Giác Ngộ

Có lẽ là về nhà một mình đặc biệt dễ có cảm giác cô đơn, mấy ngày Trương Nhu Sinh tan sở xong toàn chạy đến nhà Thẩm Mạt Văn. Thẩm Tiểu Tiểu nghỉ hè rồi, được ông bà nội đón về nhà, thiếu đi một đứa trẻ, Thẩm Mạt Văn cũng chẳng có chuyện gì để làm, đến cả Trương Nhu Sinh cũng cảm thấy trống trải rất không quen, thế là cả hai cùng ăn cơm, xem tivi rồi trò chuyện, lần nào y cũng lê mề đến rất muộn mới về nhà.

Vào thứ bảy và chủ nhật, Thẩm Mạt Văn về nhà cha mẹ coi con, trời quá nóng nên Trương Nhu Sinh cũng lười ra ngoài dạo, thoải mái thư thái nằm ở nhà hưởng mấy lạnh. Mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm, di động đột nhiên reo lên làm y tỉnh, nhìn đồng hồ, sáng sớm hai giờ ai lại kiểm y? Nhìn di động cái nữa, không ngờ là Thẩm Mạt Văn.

Y bỗng chốc tỉnh táo lại, nửa đêm gọi điện tới nhất định là đã xảy ra chuyện.

Quả nhiên, di động vừa được bắt, giọng nói kinh hoảng lúng túng truyền đến: “Nhu Sinh! Tiểu Tiểu sốt rồi, bây giờ tôi không bắt được xe, anh có thể... xin lỗi muộn vậy rồi...”

“Anh đừng hoảng, từ từ nói, trước tiên nói cho tôi biết anh đang ở đâu?” Trương Nhu Sinh vừa dùng vai kẹp điện thoại, vừa bắt đầu mặc quần vào.

“Ngã tư đối diện tòa nhà Thụy An!”

“Được tôi lập tức đến! Anh đứng đó đợi tôi!”

Tòa nhà Thụy An cách nhà y một khoảng, may là đường lúc nửa đêm không kẹt, hết mười mấy phút là tới rồi, cho đến khi thấy Thẩm Mạt Văn bình ăn vô sự, Trương Nhu Sinh mới thở phào nhẹ nhõm. Đầu đường yên tĩnh không có người, bộ dáng người đàn ông ôm đứa con nhìn bốn phía xung quanh khiến y sinh ra một loại cảm giác có trách nhiệm không sao tả được, y luôn cảm thấy được người ý lại là một chuyện rất hạnh phúc, y đã từng muốn dành hết toàn bộ ấm áp và sức lực cho một người, mà người đó lại không hề xúc động.

Mẹ của Thẩm Mạt Văn cũng ở đó, nhìn thấy y liền nói “Cảm ơn” liên tục.

“Di à, không có gì đâu ạ, Mạt Văn cũng hay giúp cháu rất nhiều, vậy chúng ta đi nhé?”

“Ồ ừ, được, đi nhanh đi, đến bệnh viện nhớ gọi về đó!”

Xe chạy được một quãng, Thẩm Mạt Văn đều im lặng không nói gì, Trương Nhu Sinh quay đầu qua nhìn một cái, cơ thể của người đàn ông vẫn còn có chút run rẩy, tay ôm lấy con dùng sức đến gân xanh nổi lên, bên mặt toàn là mồ hôi chảy xuống.

“Mạt Văn, đừng lo lắng quá, Tiểu Tiểu nhất định sẽ không sao, sắp đến bệnh viện rồi.” Tay y vươn ra được nửa, cuối cùng chỉ vỗ vỗ vai Thẩm Mạt Văn, lúc này đối phương như sự tỉnh lại nhìn y, miễn cưỡng cười.

Trong lòng Trương Nhu Sinh nhói lên có chút khó chịu, nhưng lại có chút vui mừng, bạn tốt của Thẩm Mạt Văn không nhiều, hơn phân nửa là đồng nghiệp quan hệ qua lại không sâu lắm, nếu như không có mình, những lúc nguy cấp như thế này anh ta phải làm thế nào?!

Nghĩ như vậy, y lại an ủi vỗ tay của đối phương, giống như cảm nhận được lo lắng của y, cơ thể của Thẩm Mạt Văn cuối cùng cũng thả lỏng được chút.

Sau khi đến bệnh viện, lấy số chờ khẩn cấp rồi, Trương Nhu Sinh không nhiều lời bế con từ trong lòng Thẩm Mạt Văn đi: “Anh ôm lâu như vậy rồi, ngồi đây nghỉ chút đi, tôi đưa Tiểu Tiểu đi khám bác sĩ.”

Thẩm Mạt Văn vốn muốn đi theo, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Trương Nhu Sinh, do dự gật đầu, cánh tay của anh đứng là rất mỏi, thậm chí vì căng thẳng quá độ nên có chỗ cơ thịt căng cứng rồi.

Mắt nhìn theo Trương Nhu Sinh đi vào phòng khám, anh mới ngồi xuống thở hắt ra một hơi, nửa năm trước Tiểu Tiểu cũng bị ốm một trận lớn, lúc đó anh ly hôn chưa lâu, cái gì cũng không biết làm, con sốt rồi cũng không để ý, tưởng uống chút thuốc hạ sốt là được rồi, kết quả bệnh trở nặng thành viêm phổi, nằm bệnh viện một thời gian dài, cho dù đã trị bệnh tốt rồi cũng sẽ để lại bệnh căn, sau lúc đó hệ miễn dịch của Tiểu Tiểu luôn rất kém, may là anh nuôi tốt, không bị thêm bệnh nặng nào.

Không ngờ được hôm nay lại... Thẩm Mạt Văn tự trách mình, đâm một cái lên ghế.

Lúc Trương Nhu Sinh ôm Tiểu Tiểu ra, nhìn thấy chính là Thẩm Mạt Văn nhắm mắt dựa trên lưng ghế, y đi đến gọi nhỏ một tiếng, đối phương lập tức tỉnh lại, trên mặt là vẻ mệt mỏi và sốt ruột.

“Sao rồi?! Bác sĩ nói thế nào! Có nặng không? Là sốt hay là...”

“Mạt Văn!” Trương Nhu Sinh vươn tay ra sờ người đàn ông đang có hơi kích động xuống, “Chỉ là sốt nhẹ thôi, truyền nước biển hai ngày là có thể khỏi rồi, anh đừng căng thẳng như vậy nữa, không có chuyện gì đâu.”

“Thật ư?!”

“Thật. Đi trả tiền thôi.” Trương Nhu Sinh đi được hai bước, thấy Thẩm Mạt Văn vẫn ngây ngốc đứng ở chỗ cũ, hẳn là chẳng phản ứng lại lời của y, không kìm được cười rộ lên, đi qua kéo lấy cánh tay của người đàn ông đi thẳng về phía trước, “Con nuôi của tôi còn thông minh hơn anh.”

Lúc này Thẩm Mạt Văn với phản ứng lại, lập tức đáp trả: “Ít ra tôi còn thông minh hơn ba lớn của con nuôi của anh.”

Trương Nhu Sinh ngăn người, rồi quay mặt đi cười càng lớn hơn, còn quệt quệt lên mặt thẳng quỳ nhỏ đang ngủ: “Tiểu Tiểu, con nói xem ba của con có phải là rất ngốc không?” Người đàn ông sau lưng tức giận thở dài mãi, nhưng thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng chùng xuống.

Nửa đêm người trong bệnh viện vốn không nhiều, nhưng nhìn thấy người đàn ông nổi bật ông đưa trẻ nắm tay người đàn ông khác băng qua đại sảnh, đều không nhiên được quay đầu lại nhìn lần thứ hai.

Cuối cùng lúc truyền nước biển cho Tiểu Tiểu, đã gần ba giờ rồi, Trương Nhu Sinh ngồi bên giường ngáp một cái, cơn buồn ngủ lại ập đến, y nhanh chóng uống một ngụm nước. Qua hai phút, Thẩm Mạt Văn vừa gọi điện cho mẹ xong từ bên ngoài đi vào, ngồi bên cạnh y.

“Hôm nay thật sự cảm ơn anh, hay là anh về ngủ đi, tôi trông ở đây là được rồi.”

“Không được, lỡ như lại có chuyện gì nữa thì làm sao, thêm một người yên tâm hơn. Đúng rồi, Tiểu Tiểu sao đột nhiên lại phát sốt vậy?”

“...” Thẩm Mạt Văn im lặng một hồi rồi mới mở miệng: “Tiểu Tiểu biết chuyện tôi đi xem mặt, nháo cả một ngày, hệ miễn dịch vốn không tốt, vừa khóc vừa nháo lại còn chạy dưới ánh nắng chói chang không chịu về nhà, nên... aizz, là tôi không tốt...”

“Xem... mặt?” Trương Nhu Sinh ngậy người, qua một lát mới có thể tiêu hóa hết, gật gù buồn ngủ gì đều chạy biến hết.

“Ừ, hai tháng trước mẹ tôi đã giục tôi rồi, nói gì mà tôi vẫn còn trẻ, đàn ông mang theo con cũng không tiện, tôi bị mẹ nói đến phiền luôn, nên mới đi xem một lần... aizz, tôi đã sớm biết Tiểu Tiểu không thích tôi tìm mẹ kể cho nó, vậy mà vẫn hồ đồ như vậy, thật là... lúc mẹ nó đi, làm tổn thương nó rất lớn, nó luôn rất sợ tôi sẽ không cần nó nữa, bởi vậy mới hiểu chuyện như vậy...” Thẩm Mạt Văn nói, hốc mắt có hơi đỏ, quay mặt đi thờ hắt mặt hơi.

Trương Nhu Sinh vẫn im lặng, đợi tâm trạng anh ổn định rồi mới vỗ lưng anh: “Anh đừng tự trách mình như vậy nữa, đây không phải là lỗi của anh, nhưng... đúng là anh không nên cân nhắc việc tái hôn sớm như vậy.”

“Hả? Anh cũng cảm thấy không kết hôn tốt hơn ư?”

“Cũng không phải... tạm thời đừng suy nghĩ về việc này tốt hơn...” Nếu như kết hôn, chẳng phải nói lên rằng y không thể thường xuyên tìm anh nữa? Hơn nữa thời gian của đối phương đều là dành cho gia đình, phần còn lại là công việc, cơ hội bọn họ tiếp xúc sẽ càng ngày càng ít đến khi không còn, sau đó người đàn ông này cũng sẽ từ từ biến mất khỏi cuộc sống của y, cùng với đứa con nuôi mới nhận là thằng quỷ nhỏ kia, cùng nhau ngồi dưới lầu nói chuyện, cùng nhau tản bộ, cùng nhau thảo luận tin tức... tất tần tật đều sẽ không còn, thay thế vị trí của y sẽ là một người phụ nữ khác. Nhưng... chuyện này cũng rất bình thường mà, đối phương rồi cũng sẽ có ngày kết hôn, nhưng y... vì sao lại không cảm thấy vui vẻ? “Anh kết hôn nhanh như vậy, rất không có lợi đối với sự trưởng thành của Tiểu Tiểu, cậu nhóc chỉ mới xa mẹ ruột thôi, sao có thể lập tức tiếp nhận mẹ kế được? Vì vậy vẫn là...” Rốt cuộc y đang nói gì vậy? Sao y có thể vì ham muốn cá nhân mà can thiệp vào cuộc sống của đối phương...

“Nhu Sinh?”

Trương Nhu Sinh đột ngột hoàn hồn, có chút bối rối cười nói: “Xin lỗi, tôi chỉ tùy tiện nói thôi, anh đừng để ý.”

“Không, tôi cảm thấy anh nói rất đúng, là tôi không cân nhắc đến tâm tình của Tiểu Tiểu, nhưng qua bài học này, mẹ tôi nhất định sẽ không ép tôi căng như vậy nữa.”

“Hả... vậy thì tốt...” Trương Nhu Sinh gật đầu, lúc này mới phát hiện rằng không ngờ lòng bàn tay của mình đầy mồ hôi.

“Nói chứ, lúc trước cảm thấy anh có khi rất xông xáo lỗ mãng, không ngờ lúc rơi vào tình thế nguy cấp thì còn bình tĩnh đáng dựa dẫm hơn tôi nữa.” Giống như nhớ lại hành vi thất lễ khi người đàn ông đó thất tình, Thẩm Mạt Văn liền cười rộ lên.

“Xem thường tôi đến vậy ư?” Trương Nhu Sinh nhướn mày, cười nói: “Sau này có cơ hội sẽ cho anh mở mang tầm mắt xem tôi đáng tin cậy như thế nào.”

1: Số chờ khẩn cấp cũng giống với lấy số chờ bình thường – lấy số chờ tới lượt mình thì vào khám, nhưng có số chờ khẩn cấp này thì bạn sẽ được ưu tiên vào trước, đỡ phải chờ lâu, và phải trả thêm tiền để có được số chờ này.

15. Chương 15: Y Muốn Thích Anh

Thẩm Mạt Văn đang muốn trả lời thì nghe thấy Tiểu Tiểu trên giường đột nhiên nói lầm bầm, nhanh chóng đứng dậy đến xem.

“Ba ơi...”

“Ba đây, khó chịu ở đâu à?! Tiểu Tiểu?”

“Ba ơi... hức... đừng đi...”

Lúc này hai người mới phát hiện cậu nhóc đang nói mớ, thở dài một hơi đồng thời lại có chút khó chịu, Thẩm Mạt Văn càng cau mày tự trách.

Trương Nhu Sinh sờ đầu thằng quỳ nhỏ, lại thay anh gạt đi nước mắt rơi nơi khóe mắt, cho dù bình thường có nghe lời hiểu chuyện đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, cha mẹ đương nhiên là chỗ dựa duy nhất của nó.

“Đợi con nhanh khỏe lại rồi, ba lớn đưa con đi mua đồ chơi nhé?”

Không biết là trùng hợp hay là cậu nhóc thật sự nghe thấy lời y nói, Tiểu Tiểu ậm ừ hai tiếng thì bỗng không khóc nữa, mím môi một lần nữa say giấc nồng.

Trương Nhu Sinh không nhịn được cười trộm bẹo lên gương mặt phúng phính của cậu nhóc, giây phút này y cảm thấy mình lại có cái nhìn mới về trẻ con, không, phải là chỉ có cái nhìn mới về đứa con nuôi này thôi, quả là khiến người vừa yêu vừa ghét.

Nửa đêm còn lại, Trương Nhu Sinh kiên trì bắt Thẩm Mạt Văn tựa vào giường chớp mắt một cái, bản thân lại rửa mặt rồi tiếp tục trông Tiểu Tiểu, đợi hai bình nước biển truyền xong rồi, trời cũng sáng lên, may là anh có lái xe, trực tiếp đưa một lớn một nhỏ về nhà.

Đến nhà, Thẩm Mạt Văn sợ y mệt như vậy lái xe không an toàn, bèn bắt y ở nhà mình ngủ, Trương Nhu Sinh đứng là buồn ngủ đến mất hơi mở không lên rồi, thế là cũng không khách sáo nữa, trực tiếp cởi áo quần nằm xuống ngủ luôn.

Trương Nhu Sinh nằm mơ, trong mơ Lâm Gia Trạch đang nói lời thề nguyện kết hôn với một người phụ nữ, mà y đang ở xa xa nhìn, xung quanh rất huyền ảo, y cảm thấy có chút bí bách, nhưng lại không đau khổ, thậm chí còn cực kì bình tĩnh. Nhưng người đàn ông đứng trên đài vừa quay đầu, lại đột ngột biến thành gương mặt của Thẩm Mạt Văn, anh đeo mắt kính gọng mỏng, tóc vuốt keo ra sau đầu, trông hiền hòa lại nho nhã, đang nâng mặt cô dâu lên muốn hôn, đến cả phù rể nhí cũng trở thành Tiểu Tiểu, cười toe toét chạy về phía cô dâu hô tiếng “Mẹ”, Trương Nhu Sinh nhất thời trở nên kinh hoàng, gào lên muốn Thẩm Mạt Văn đừng kết hôn, nhưng làm sao cũng không gào ra tiếng được, lòng ngực như bị một tảng đá đè lên. Người xung quanh cười rồi đứng dậy chúc cặp vợ chồng son trăm năm hạnh phúc, y liều mạng hét không ra tiếng, cha con trên đài lại không đoái hoài gì đến y.

“MẠT VĂN!” Trương Nhu Sinh đột ngột tỉnh lại, tim đập kịch liệt, giống như vẫn còn chưa tỉnh khỏi ác mộng, y không chắc rằng bản thân mình có thật sự kêu ra tiếng không, ác mộng mới này quá chân thật đi, gương mặt của Thẩm Mạt Văn, nụ cười của Thẩm Mạt Văn, đến cả tiếng vỗ tay giống như vẫn còn vang vọng bên tai.

Y thở hổn hển, đợi nhịp tim hơi bình phục lại một chút, mới phát hiện trên ngực mình lại có thằng quỳ nhỏ nằm sấp ở trên! Chả trách trong mơ bí bách như vậy, quả thật là thở không nổi.

Y nhéo má thằng quỳ nhỏ như đang trút giận, lại thuận tay sờ trán cậu nhóc, hình như hết sốt rồi.

Thẩm Mạt Văn còn mặc tạp dề đi vào, khi nhìn thấy y rõ ràng đã tỉnh rồi nhưng vì đứa nhóc trên người vẫn đang ngủ nên không dám động, thì bật cười bế con dậy.

“Tỉnh rồi à? Nhanh đi ăn cơm đi, vừa nấu xong. Tiểu Tiểu vừa này thấy anh ngủ thì muốn gọi anh dậy, kết quả ngược lại bản thân còn bò lên người anh ngủ chung, ha ha.”

“Hả? Ồ.” Trương Nhu Sinh vẫn còn ở trong giấc mơ mới này, nhìn thấy Thẩm Mạt Văn thì có chút không tự nhiên, ánh mắt liếc trái liếc phải, “Gần một giờ rồi á?!”

“Ừ, nhìn thấy anh ngủ say như vậy không nỡ gọi anh dậy, hôm qua thật sự phiền anh rồi.”

“Phiền với không phiền gì chứ, khách sáo như vậy làm gì?” Trương Nhu Sinh nói rồi, lại nhìn ra phía sau anh hai lần, giống như đang kiểm cái gì đó.

“Nhìn gì vậy?” Thẩm Mạt Văn cũng cùng y nhìn sau lưng.

“Không, không có gì... tôi còn tưởng trong nhà có người khác...” Tệ quá, sao vẫn còn nghĩ đến giấc mơ đó vậy!

“Nói mớ gì vậy, nhà tôi còn có thể có ai nữa? Nhanh lên ra ăn, còn nữa, mặc quần vào đi! Đừng để một nhỏ vừa mới hết bệnh rồi thì đến phiên lớn lại cảm mạo.”

Thẩm Mạt Văn chăm sóc con lâu rồi nói chuyện tự nhiên cũng sẽ dùng giọng điệu này, nhưng vài tai Trương Nhu Sinh lại có chút thay đổi, nghe sao cũng giống như là lời vợ nói với chồng vậy...

Không nghĩ còn được, chứ vừa nghĩ đầu óc dường như không ngừng được, Trương Nhu Sinh nghĩ bậy nghĩ bạ đến nỗi tai hơi đỏ lên, nhanh chóng ảo não lắc lắc đầu, đều tại giấc mơ ban nãy!

Sau khi ăn cơm xong, y gấp rút về nhà, cũng không nói được là tâm lý đang tác quái cái gì, chung quy nhìn thấy Thẩm Mạt Văn liền hơi hồi hộp.

Vừa về đến nhà, lại là một nhà trống trải, rõ ràng mấy năm nay đều trải qua như thế này, bây giờ y lại cảm thấy hơi trống trải, so với ngôi nhà tuy nhỏ nhưng ấm áp kia của Thẩm Mạt Văn, y cảm thấy chỗ này của mình chỉ có thể gọi là nơi để trú thôi.

Y thở dài một hơi ngồi trên sofa, trong lòng lại nhớ mãi không quên cái giấc mơ quái dị kia. Y sớm biết cách nghĩ của bản thân lúc còn ở bệnh viện là không bình thường rồi, chẳng qua lúc đó phải chăm sóc Tiểu Tiểu, y không có tâm tình suy nghĩ về chuyện đó, bây giờ bình tĩnh lại ngẫm nghĩ, bản thân lúc đó đã nói cái gì vậy?! Từ lúc nào y lại có suy nghĩ kì lạ đó với Thẩm Mạt Văn? Không còn là bạn bè bình thường, mà là... một loại ý lại theo quán tính, thậm chí đã có cả dục vọng chiếm hữu. Tình cảm giữa bạn bè cũng sẽ có chiếm hữu, nhưng sẽ không sinh ra dục vọng, sẽ không muốn cùng nhau sống, hoặc là... càng quá phận hơn nữa.

Y có một cảm giác khác với Thẩm Mạt Văn.

Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào? Là thường cùng nhau ăn cơm tán gẫu? Hay là vài cuộc đối thoại kể lể tâm tình? Không không, nói như vậy thì bạn bè nào cũng có thể, chỉ có thể nói, ngay lúc bắt đầu trên người Thẩm Mạt Văn đã có cái gì đó hấp dẫn y, chẳng qua là lúc đầu y không nghĩ mình sẽ thích anh mà thôi, y cần phải đợi một người, có quá khứ không thể buông, y chỉ xem anh như là một người bạn, mà bây giờ, y nghĩ rồi, y muốn đi thích người đàn ông đó...

Từ trước đến giờ ‘thích’ chỉ là ý chí của một người, muốn, hay là không muốn; cần, hay là không cần.

Trương Nhu Sinh thở dài một hơi, tâm trạng rất phức tạp, trước giờ y không phải là người hay trốn tránh, hiểu rõ được tâm ý đối với y là một chuyện tốt, cũng giống như sau khi biết được Lâm Gia Trạch kết hôn y cũng không cho phép bản thân có một tia lưu luyến, nhưng... đối phương là một người đàn ông có đứa con, sau này còn phải chuẩn bị tái hôn... Lúc trước y cứ tưởng bản thân và Lâm Gia Trạch ở bên nhau, vì vậy chưa từng nghĩ làm sao để rung động một người đàn ông thẳng...

“Aizz... phiền chết được... chẳng lẽ phải bắt cóc thằng quỷ nhỏ đó để uy hiếp ba nó ư?” Anh Trương đã lâu chưa nóng nảy, vừa gắt gỏng cái là té từ trên sofa xuống.

16. Chương 16: Ở Nhà Tôi Nè~

Trương Nhu Sinh chưa kịp nghĩ phải theo đuổi người ta thế nào, Thẩm Tiểu Tiểu đã gọi điện đến trước.

“A lô...” Giọng nói non nớt từ trong điện thoại truyền đến, giọng nói lúc trước nghe sao cũng thấy phiền phức không ngờ bây giờ lại khiến y cảm thấy đáng yêu vạn phần. “Ba hỏi chú tôi này có tới ăn cơm không?”

Trương Nhu Sinh nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng đàn ông, có lẽ là đối phương nói gì đó, thằng quỷ nhỏ lại rất khó chịu bồi thêm một câu “Chú Trương”.

“Hử? Con phải kêu như thế nào đây? Robot biến hình hình như mới ra kiểu mới đó.”

“... Ba lớn.”

Trương Nhu Sinh nhin cười, trong lòng tuy kích động đến hận không thể lập tức xông đi, nhưng ngoài mặt luôn phải khách sáo một tẹo. “Ồ, tối nay à, để xem...”

“Vậy chú đừng có tới! Ngày nào cũng ăn nhiều như vậy...”

Thằng quỷ nhỏ còn chưa nói xong, điện thoại đột nhiên bị lấy đi, lập tức có giọng của người đàn ông mang theo chút áy náy truyền đến: “Nhu Sinh? Khụ, vừa nãy không để ý, nó hay không biết lớn nhỏ như vậy với người quen.”

Câu này làm cho Trương Nhu Sinh đang giật mình thì hoàn hồn lại, nhưng ngay lập tức y lại vì câu ‘người quen’ đó mà đặc ý.

“Vậy tối nay anh...”

Giống như sợ người đàn ông đó hiểu nhầm gì đó, lúc này Trương Nhu Sinh không do dự nữa, cướp lời la lên: “Đến chứ! Tối nay tôi sẽ đến! Anh nhớ nấu nhiều cơm chút nhé!”

“À à được, vậy tôi đợi anh đến rồi dọn cơm.”

Tim Trương Nhu Sinh mới vừa găt gổng đến sắp bùng nổ ấy, lập tức được đợt gió xuân vỗ về thổi qua, cả người lâng lâng.

Có lẽ là không ngờ mới cúp điện thoại thôi mà lại gặp đối phương nhanh như vậy, lúc Thẩm Mạt Văn mở cửa còn có chút ngỡ ngàng: “Anh... sao anh đến nhanh vậy... tôi còn chưa vo gạo nữa...”

“Lần nào cũng đến đây ăn chùa thì ngại lắm, nên tới sớm giúp anh, nè, mua rau cho anh rồi, kéo không đủ ăn.”

Thẩm Mạt Văn khóc cười không xong nhìn hai bao rau lớn trên tay đối phương: “Vậy thì anh cũng không cần mua nhiều thế chứ, trời nóng như vậy rất dễ hỏng.”

“Ồm... quên đi, bỏ vào tủ lạnh!”

Giúp Thẩm Mạt Văn cất đồ xong xuôi, lại vo xong gạo, Trương Nhu Sinh liền chạy đi tìm Tiểu Tiểu.

Thật ra thằng nhóc này đã sớm nhìn thấy y rồi, nhưng vì vụ uy hiếp ‘nhục nhã’ ban nãy qua điện thoại kia, nên bây giờ cố ý không nói tiếng nào ngồi trong phòng xem tivi.

Trương Nhu Sinh nghênh ngang đi vào trong phòng, thấy thằng quỷ nhỏ không thèm nhìn mình một cái, không nhin được khực khặc ho hai tiếng, sau khi phát hiện vẫn không hiệu quả, bèn lấy đòn trí mạng ra! Lấy chiếc hộp đăng sau lưng ra, đặt lên trên nóc tivi!

Thẩm Tiểu Tiểu liếc một cái liền không bình tĩnh nữa, rung rung đùi, bò xuống giường, bay phốc đến đùi Trương Nhu Sinh, kêu một tiếng ngọt nị: “Ba lớn!”

... Thằng quỷ chỉ biết đến đồ chơi không biết người... Trương Nhu Sinh nhếch khóe môi, ôm Tiểu Tiểu lên: “Vừa nãy sao không chạy ra chào ba?”

Thẩm Tiểu Tiểu chớp chớp mắt: “Tiếng tivi lớn quá, không nghe thấy.”

“...” Trương Nhu Sinh lại ghé đến bên tai cậu nhóc nhẹ nhàng nói: “Còn muốn đồ chơi nữa không? Muốn thì nhớ về sau ngày nào cũng bảo ba con gọi điện đến kêu ba lớn này ăn cơm nhé.”

“Không muốn...”

“Ngày nào cũng đem thịt đến cho con ăn.”

“... Ba ơi! Ba lớn muốn ba ngày nào cũng cho ba ấy ưm...”

“Hả? Cái gì?” Thẩm Mạt Văn lộ đầu ra khỏi phòng bếp.

“Không có gì không có gì! Anh tiếp tục đi! Tôi đưa Tiểu Tiểu đi xem tivi.” Nhìn thấy Thẩm Mạt Văn rút đầu lại rồi, Trương Nhu Sinh mới thở phào một hơi, cúi đầu xuống nghiêng răng nghiêng lợi dọa dẫm: “Không được nói!”

Trẻ con càng không cho nói thì càng muốn nói, giống như biết được bí mật không thể biết vậy, giờ đây đến phiên Thẩm Tiểu Tiểu vênh váo tự đắc nói: “Ba mua đồ chơi cho con thì con không nói, còn nếu không ấy, hì hì hì, con sẽ đi nói cho ba con!” Tuy cậu nhóc căn bản chẳng biết vì sao Trương Nhu Sinh lại sợ ba mình biết chuyện này.

“...” Phương án đầu tiên cuối cùng cũng kết thúc dưới sự thất bại thảm hại của Trương Nhu Sinh, vì bản thân y khinh địch mà phải trả cái giá thê thảm.

Lúc Thẩm Mạt Văn ăn cơm nhìn thấy Trương Nhu Sinh buồn thiu và đứa con đặc biệt đặc ý liều mạng gấp thịt của mình, không nhịn được nghi ngờ một hồi, anh tưởng đối phương vẫn vì người yêu cũ mà đau khổ, thế là tùy tiện tán gẫu, muốn di chuyển sự chú ý của y.

“Nói chứ, Nhu Sinh anh có quen người bạn nào làm sửa sang nhà cửa không?”

“Hử? Anh muốn sửa nhà à?”

“Ừ, tháng chín này Tiểu Tiểu phải học tiểu học rồi, tôi muốn năm sau năm tới gì đó sửa nhà, cho nó một gian học tập riêng.”

“Ồ, vậy à... bạn thì có, lát nữa tôi đi hỏi giúp anh.” Trương Nhu Sinh hiển nhiên vẫn chưa vực dậy sau đợt thất bại vừa nãy, tâm trạng tương đối ảm đạm gật gật đầu.

“Ấy không cần sớm thế đâu, tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi, bát tự1 còn chưa bói nữa mà.”

Trương Nhu Sinh đang muốn gật đầu, ánh mắt đột nhiên sáng lên. “Anh nói anh muốn sửa nhà ư?!”

“Ừa... này giờ hôn anh để đâu vậy?” Thẩm Mạt Văn buồn cười y.

“Khụ, Mạt Văn à, sửa nhà phải sửa cho sớm, hai năm nay giá cả sửa sang tốt, qua hai năm nữa sẽ đội giá lên đó!”

“Hả? Sửa nhà cũng cần phân chia giá cả ư?”

“Đương nhiên rồi! Anh xem bây giờ vật giá leo thang nhanh như vậy, sơn nè gỗ nè cái gì mà chả phải dùng tiền mua? Sau này càng ngày càng mắc! Hơn nữa qua hai năm bạn tôi cũng không biết có rảnh không, anh thấy đó bây giờ người ta sửa nhà nhiều như vậy, vừa nãy tôi đến đây còn thấy tòa lầu bên cạnh đang tu sửa đó, anh phải biết nghĩ như thế này, phải biết tranh thủ thời cơ, đã không thể kéo dài được nữa, vừa đúng lúc Tiểu Tiểu nghỉ hè này, bắt đầu khởi công đi!” Lúc trước Trương Nhu Sinh toàn dựa vào mồm mép lém lỉnh để mưu sinh, nói hết câu này đến khác, còn đặc biệt giống y như đang báo cáo!

Thẩm Mạt Văn hiển nhiên bị y nói đến ngẩn tò te, nửa ngày sau mới lúng túng hỏi: “Thế... thế á?”

“Ừ, như vậy đó!” Trương Nhu Sinh rất nghiêm túc nhấn mạnh.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết! Dù sao sớm muộn gì cũng phải làm, giải quyết sớm hơn không tốt à?”

Nói thì nói như vậy... Thẩm Mạt Văn hoàn toàn bị xoay đến chóng mặt rồi, có chút không hiểu bản thân chỉ tiện miệng nói thôi, sao lại trở thành chuyện chắc như đinh đóng cột vậy, nhưng nghĩ kỹ càng hơn, vẫn thấy không đúng.

“Nhưng tôi không có chỗ để ở! Tiểu Tiểu có thể gửi về nhà ngoại nó, thêm cả tôi vào thì nhất định sẽ không đủ chỗ ở, chuyện tu sửa này chẳng phải ngày một ngày hai, tôi, tôi ở đâu được?!”

Trương Nhu Sinh cười híp mắt cướp lấy miếng thịt từ đĩa Thẩm Mạt Văn bỏ vào trong miệng, liếm liếm mép với người đàn ông vẫn chưa phản ứng lại kia: “Ồ nhà tôi nè.”

1: Bát tự là một hình thức bói toán xưa của Trung Quốc.

17. Chương 17: Chuyển Nhà

“Ồ... ở nhà anh?” Thẩm Mạt Văn hiển nhiên cũng cảm thấy được có chỗ không đúng, nhưng lại không nói ra được lý do, hướng đi của sự việc sao lại phát triển đến mức phải chuyển đến nhà Trương Nhu Sinh sống vậy?!

“Ừ hử, nhà tôi cũng to, hai chúng ta ở còn dư sức.” Trương Nhu Sinh tỏ vẻ nghiêm túc nói.

“Chuyện này... tôi chỉ... chỉ cảm thấy chuyện này không cần thiết phải nhanh như vậy...”

“Mạt Văn, có phải anh... phương diện tiền bạc của anh vẫn không đủ? Có vấn đề gì nhớ nói cho tôi, biết không?”

“Không không... tiền thì đủ, mấy năm nay tiết kiệm được chút, chỉ là cứ phiền anh mãi như vậy thì không tốt lắm.”

“Anh cứ khách sáo thế, làm tôi cũng... Aizz! Trước kia lúc tôi sa sút nhất, là anh đã cho tôi sự an ủi lớn nhất, những chuyện nhỏ này tôi đều nhớ, tôi thật sự rất muốn giúp anh, tôi...” Trương Nhu Sinh đột ngột ngừng nói, gãi gãi đầu che dấu, trước giờ y chưa từng nói những lời này... chắc, mấy lời gây ‘buồn nôn’ đó, vào thời điểm này càng trở nên không tự nhiên, “Khụ, tóm lại là về sau đừng khách sáo với tôi như vậy nữa, cứ giống như thời anh còn đi học hay thân thiết với bạn bè ấy.”

Thẩm Mạt Văn vốn cảm động không thôi, nghe đến câu cuối thì không nhịn được cười rộ lên, anh không thể không thừa nhận, sau khi tốt nghiệp, loại nhiệt huyết tuổi trẻ đó từ từ giảm đi, luôn giữ khoảng cách vừa đủ với mọi người, thậm chí là có hơi cẩn thận dè chừng, thân thiện bắt tay, thân thiện kẻ vai bước đi, nhưng sau khi rời khỏi công ty thì giữa ai với ai cũng chẳng còn liên hệ gì.

Tuy lúc này anh thật sự rất muốn kéo lấy bờ vai của Trương Nhu Sinh để cho y một cái ôm, nhưng đã lâu chưa làm động tác này, dường như đến cả dừng khí vươn tay ra cũng không còn nữa, anh do dự một hồi rồi vẫn chỉ đáp lại đối phương bằng một nụ cười.

“Cứ quyết định vậy đi, tôi về liên lạc với bạn tôi.” Trương Nhu Sinh nghĩ đến không lâu sau có thể nhìn thấy người đàn ông này mỗi ngày, kích động đến nỗi có hơi ngồi không yên.

Mà Thẩm Tiểu Tiểu bị phớt lờ thật lâu ở một bên rõ ràng là không được vui lắm, lời người lớn nói cậu nhóc nghe không hiểu, mặc dù có lúc chen vào hai câu cũng chỉ được vò vò đầu cho có lệ, cậu nhóc hung hãn cắn đũa, gắp hết ớt xanh do ba cậu nhóc gắp cho mà cậu nhóc ăn ghét nhất sang bát của Trương Nhu Sinh.

Tốc độ của Trương Nhu Sinh nhanh hơn Thẩm Mạt Văn nghĩ nhiều, sau một tuần, y liền bảo Thẩm Mạt Văn bắt đầu thu dọn xếp đồ cho tốt để chuẩn bị chuyển nhà.

“Nhanh, nhanh vậy à?” Anh còn tưởng chỉ ít phải một hai tháng sau kia.

“Ừ, dù sao thu dọn đồ đạc cũng lâu mà.” Trương Nhu Sinh đương nhiên không dám thừa nhận thật ra ngay ngày thứ hai y đã nói xong xuôi hết với bạn rồi.

Đồ nội thất của nhà Thẩm Mạt Văn đã rất cũ kĩ rồi, vì vậy y cũng không có ý định giữ lại nữa, dứt khoát đến lúc đó cùng nhau mua đồ mới, nhưng cho dù có như vậy thì thu dọn đồ lớn đồ nhỏ xong xuôi cũng phải vài thùng đồ, anh cũng không biết có thể có nhiều đồ linh tinh như vậy.

“Mấy thứ này chuyển đến nhà ba mẹ tôi đi, để ở nhà anh choáng chỗ lắm.” Thẩm Mạt Văn nhìn người đàn ông đang ôm thùng đồ bỏ lên xe đó, trong lòng rất áy náy.

“Lỡ như đến lúc anh cần dùng, chẳng lẽ lại chạy đến nhà ba mẹ anh lấy à? Cũng qua đây sống luôn rồi, cứ chuyển đồ qua luôn đi, nhà tôi trống lắm.” Trương Nhu Sinh ngừng lại nghỉ một chút, trên mặt anh toàn là mồ hôi, quần áo cũng gần ướt nhẹp rồi, nhiệt độ cao ba mươi sáu ba mươi bảy, không có thang máy cũng không có máy lạnh, y phải ôm thùng lớn tới lui chạy lên chạy xuống.

Lúc đang định đứng dậy tiếp tục chuyển thùng, trên mặt y liền bị thứ gì đó làm lạnh buốt một cái, quay đầu lại nhìn, Thẩm Mạt Văn đang cầm đưa bình nước lạnh qua cho y, thùng lớn nắm chặt trong tay cũng bị lấy đi.

“Anh mau đi nghỉ chút đi, tôi chuyển mấy thứ còn lại được rồi.”

“Anh chuyển được không?” Người đàn ông trông ốm yếu ôm lấy cái thùng cao ngất đến mặt nhìn sao cũng khiến người ta không yên tâm, mỗi khi đối phương bước một bước, Trương Nhu Sinh nhìn thôi cũng thấy sợ hãi cực kì, hận không thể đi kè kè bên người anh.

“Anh xem thường người khác quá rồi! Tôi tốt xấu gì lúc trước trong đội thể dục cũng...” Thẩm Mạt Văn còn chưa nói xong, thùng đã đụng vào tường, đầu cũng theo quán tính đập một cái vào thùng, anh đau đến nhăn răng, dường như sợ Trương Nhu Sinh cười nhạo anh, đầu không dám quay lại đi nhanh như bay.

Trương Nhu Sinh nhìn theo cơ thể mất hút dần của đối phương, ngồi trên cầu thang nhỏ tiếng cười, cười xong rồi lại phiền não thở dài một hơi, rõ ràng là đã một người đàn ông trung niên rồi, sao có thể khiến y sinh ra ý nghĩ rằng anh thật dễ thương, làm y xem chút nữa không kiềm chế được...

Thật là nguy hiểm quá.

Y nheo mắt nhìn người đàn ông ở dưới lầu dùng tay lấn chân để nâng thùng lên trên xe, vui vẻ rót một ngụm lớn nước lạnh vào miệng.

Đương nhiên, sang ngày thứ hai Thẩm Mạt Văn tay run đến cầm đũa không xong... đó đã là chuyện sau này rồi.

Thẩm Tiểu Tiểu không biết chuyện gì cho đến khi đến nhà Trương Nhu Sinh, mới hiểu ra là mấy tháng sau ba cậu sẽ phải ở chỗ này, thế là ôm lấy chân ba cậu sống chết không chịu về nhà bà nội, còn uy hiếp sẽ nói bí mật của Trương Nhu Sinh ra, hù dọa làm y phải nhanh chóng ôm thằng ông nội này lên.

May là Thẩm Mạt Văn không để ý đến chuyện này, khuyên giải hết nửa ngày mà không hiệu quả, quay sang Trương Nhu Sinh cầu cứu.

“... Ở lại đi ở lại đi, dù sao phòng to mà, đều tại anh chiều hư nó hết!” Aizz, thế giới hai người của y.

Thẩm Tiểu Tiểu có được sự đồng ý rồi, lập tức nín khóc cười rộ lên chạy ra chạy vô khắp phòng, trẻ con đến môi trường mới luôn cảm thấy rất mới mẻ, nhìn thấy nhà vệ sinh cũng phải chạy vào ngó một phen, đặc biệt là nhà Trương Nhu Sinh còn lớn như vậy nữa.

Hai người đàn ông cùng nhau chuyển thùng đến phòng sách, sau đó mở từng cái ra sắp xếp, cần dùng thì lấy ra xếp cho tốt, không cần dùng thì tiếp tục bỏ trong thùng, cho đến khi gần làm xong rồi, trời cũng sắp tối, mà trong phòng vẫn còn lộn xộn chưa thu dọn sạch sẽ.

Thẩm Mạt Văn ngã một cái lên trên giường mới trải drap mới, nhìn trần nhà lạ lẫm, còn có chút cảm giác như đang nằm mơ, nhưng vừa quay đầu nhìn người đàn ông kế bên, lại cảm thấy không phải không thích ứng được, ngược lại còn rất quen thuộc, bố cục trắng đen đơn giản trong nhà rất giống với người này.

Trương Nhu Sinh sờ đầu anh: “Hay là anh đi tắm trước đi, tôi đi làm chút đồ ăn.”

Thẩm Mạt Văn gật đầu, trực tiếp đứng dậy cởi T-shirt ra.

Mẹ, lại đến rồi! Hầu kết của Trương Nhu Sinh lấn một cái, dưới ánh đèn chiếu rọi da dẻ của đối phương hiện lên một sắc thái ôn hòa, dưới sự cọ sát với áo hai hạt trước ngực hơi nhô lên, đặc biệt dễ thấy, tấm lưng thẳng tắp không thể bình thường hơn nữa, nhưng lại khiến y không dời mắt được, thậm chí bắt đầu ảo tưởng rằng vòng eo này mà đóng đưa thì sẽ có hình dáng gì...

Chết tiệt!

Không khí oi bức khiến người y càng bứt rứt, đến cả hạ thân đã lâu rồi chưa phát tiết cũng dần dần bắt đầu có phản ứng.

Trương Nhu Sinh ép bản thân dời mắt khỏi, hơi cứng nhắc quay người đi, mà tiếng khóa quần được kéo xuống sau lưng khiến người y càng phản ứng kịch liệt hơn, phía trước của quần jeans nhô lên rõ ràng, y không dám ở lại lâu hơn nữa, đi như trốn khỏi căn phòng.

Nghĩ như vậy, đột nhiên lại cảm thấy chuyện chung sống sau này cũng không tốt đẹp như vậy nữa...

18. Chương 18: Nhìn Mãi Rồi Thấy Ba Cũng Không Xinh Đẹp Như Vậy...

“Con sâu lười mau dậy đi!”

Trương Nhu Sinh nhú mày trở người, hôm qua y ngủ rất trễ, bây giờ mắt hơi mở không lên, chỉ là chưa đợi y tỉnh táo lại, đối phương lập tức bò lên người y bắt đầu túm tóc và mặt y. Y chán nản cầu nhàu một tiếng, miễn cưỡng mở một mắt, lúc nhìn thấy gương mặt đang cười xấu xa Thẩm Tiểu Tiểu thì y vẫn còn hơi mơ màng.

“... Tiểu Tiểu?”

“Mau dậy đi! Ba con làm bữa sáng xong rồi!” Thẩm Tiểu Tiểu rất vừa lòng với người ba lớn không dám đánh lại mình này, đặc biệt là sau khi đã nắm được thóp của y.

“Ba, ba nào?” Trương Nhu Sinh trừng hai mắt, lúc bàn tay ú nù quơ lên trên mặt mình mới đột ngột tỉnh táo, la to một tiếng ôm lấy Thẩm Tiểu Tiểu xông ra ngoài.

Thẩm Mạt Văn đã ngồi bên bàn ăn, nhìn thấy y đi ra thì cười nói một tiếng “Chào”.

“Tối qua tôi ngủ say quá... sau này bữa sáng tôi đi mua là được rồi.” Đương nhiên Trương Nhu Sinh không thể nói bản thân vừa ngủ một giấc thôi mà xem quên mất việc trong nhà đã có thêm hai người nữa.

“Không sao, lúc trước ở nhà tôi cũng hay làm bữa sáng cho Tiểu Tiểu, quen rồi, tôi sợ anh đi làm trễ, nên mới bảo Tiểu Tiểu đi gọi anh, thằng nhóc này không làm chuyện gì xấu chứ.”

“Không có không có!” Trương Nhu Sinh liếc Thẩm Tiểu Tiểu đang làm mặt quỷ với mình một cái, trong lòng nghĩ bây giờ người mà mình không nên đắc tội với nhất chính là thằng nhóc này.

Trương Nhu Sinh vô thức cúi đầu theo nhìn một cái, mới phát hiện mình đang khỏa thân, vì có thói quen ngủ khỏa thân, lại còn luôn ở một mình, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn chẳng sửa đổi gì. Y chỉ tức một tiếng trong lòng, dùng một loại động tác cực kì vụng về để che hạ thân đi, sau đó nhanh chóng trốn về phòng mình, khi sau lưng truyền đến một tiếng cười khê đó, y cảm thấy cổ mình cũng nóng lên.

So với bình thường hay nghịch ngợm thì khi ăn cơm Tiểu Tiểu luôn rất im lặng, không chỉ ngoan ngoãn ăn hết tất cả điểm tâm, còn rất hiểu chuyện bưng bát đĩa vào phòng bếp, Trương Nhu Sinh nghĩ đến việc cậu nhóc còn nhỏ như vậy mà không có mẹ, còn luôn lo sợ bị ba mình bỏ rơi, không nhận được mềm lòng đôi chút, ôm cậu nhóc lên, nhẹ nhàng nói: “Sau này ba con sẽ có ba lớn đây chăm sóc, con phụ trách nói cho ba biết ba con thích cái gì, nghe không?”

Thẩm Tiểu Tiểu thoải mái dựa lên vai y, túm lấy tóc y cười khanh khách: “Ba con không thích mông để trần!”

Trương Nhu Sinh lập tức cảm thấy đau lòng vì suy nghĩ ngây thơ ban nãy của mình, hung hăng nheo một cái lên gương mặt múp míp của cậu nhóc, tiếp tục dụ dỗ nói: “Vậy chú xinh đẹp và cô xinh đẹp, con thích ai?”

Thẩm Tiểu Tiểu nhú mày nhìn y một lúc lâu: “Nhìn mãi rồi thấy ba cũng không xinh đẹp như vậy...”

Trương Nhu Sinh tức đến xem hất cậu nhóc xuống.

Buổi tối Thẩm Mạt Văn tan sở trước, sau khi đón Tiểu Tiểu thì thuận tiện quay về nhà xem tình hình tu sửa thế nào, may là nhà Trương Nhu Sinh không xa, đi bộ cũng rất nhanh.

Lúc chuông cửa vang lên y còn tưởng Trương Nhu Sinh về nhà rồi, mặc tạp dề trực tiếp ra mở cửa, kết quả người đứng bên ngoài là một người đàn ông xa lạ.

Phạm Dự nhìn thấy Thẩm Mạt Văn cũng bị hù giật cả mình, bạn bè của Trương Nhu Sinh trên cơ bản hẳn đều quen, hơn nữa hẳn cũng không cảm thấy Trương Nhu Sinh sẽ tùy tiện dẫn bạn bình thường về nhà, đặc biệt là một người đàn ông trông cực kì bình thường và hiền lành này, tuy nhìn cũng rất thuận mắt đi nữa...

“... Giúp việc?”

“... Không phải, tôi là...”

“Bạn trai mới?” Ngoài khả năng này ra, Phạm Dụ thật sự không nghĩ ra được khả năng những người khác xuất hiện ở nhà Trương Nhu Sinh.

Bạn trai?! Thẩm Mạt Văn hết hồn, trong lòng nghĩ có phải đối phương nói nhầm không, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đối phương, anh lại cảm thấy có lẽ là bản thân hiểu sai rồi, anh do dự một lát rồi gật đầu dè dặt nói: “Vâng... tôi là bạn mới của anh ấy.”

Chắc là ý này chứ nhỉ?

Phạm Dụ nhìn thấy anh gật đầu thì đã kinh hoàng không ngậm miệng được, hoàn toàn nghe không lọt tai câu sau: “Vì vậy lúc trước buổi tối cậu ấy toàn ở với anh?!”

“Đúng vậy... xin hỏi anh là ai?” Thẩm Mạt Văn hơi không hiểu vì sao đối phương lại hoảng hốt như vậy.

“Vậy sau cậu ấy còn...” Phạm Dụ nhìn nhìn Thẩm Mạt Văn như muốn xác nhận lần nữa, sau đó mới thở dài nói: “Tôi là bạn của cậu ấy, cũng là bạn học thời đại học, vài ngày trước vừa có mâu thuẫn với cậu ấy xong, vì vậy mới đến tìm cậu ấy, cậu ấy chưa tan sở à?”

“Ồ vừa nãy anh ấy có gọi điện nói sắp về đến rồi, anh có cần vào ngồi một lát không?” Thẩm Mạt Văn bị Phạm Dụ nhìn đến ngằm phát sợ, đợi đối phương vào trong rồi bèn quay về phòng bếp.

May là Trương Nhu Sinh về nhanh, lúc nhìn thấy Phạm Dụ sắc mặt hơi tái đi.

“Sau cậu lại đến đây?!”

“Cậu còn dám nói tôi hả? Cậu... và người đàn ông này, chuyện này từ lúc nào rồi!”

Trương Nhu Sinh vừa nghe thấy liền biết hỏng rồi, Phạm Dụ nhất định đã nói chuyện không nên nói, y thở hổn hển gầm lên: “Cậu đã nói gì với anh ấy rồi! Chuyện này căn bản không giống như cậu nghĩ! Mẹ... bị cậu phá hỏng hết rồi!”

Phạm Dụ bị chửi đến mù mịt, hiểu lầm cũ vẫn chưa được giải quyết mà sao lại tòi thêm cái mới vậy?! “Tôi phá hỏng cái gì chứ?! Anh ta cũng thừa nhận là bạn trai mới của cậu rồi mà cậu còn giấu tôi á?”

“Anh ấy thừa nhận... cái gì cơ?” Trương Nhu Sinh cũng ngớ ra, nhưng rồi nghĩ lại, Thẩm Mạt Văn hiểu sai cũng chẳng có gì lạ, xem ra anh vẫn chưa biết chuyện tính hướng của mình. Y thở phào, hung hãn trừng mắt với cái người vẫn không biết gì là Phạm Dụ: “Anh ấy vốn không biết tôi thích đàn ông, thừa nhận cái mông! Nhà anh ấy đang sửa, vì vậy chuyển đến nhà tôi sống.”

“Cậu sẽ tùy tiện để người khác bước qua cửa nhà cậu?”

“... Vậy nên hiện giờ cậu cút được rồi!”

“Đợi chút, tôi không hiểu... cậu thật sự thích người này? Vậy, vậy...”

Trương Nhu Sinh biết hẳn muốn nói gì, y nhìn người đàn ông đang nấu ăn trong phòng bếp, bình tĩnh mở miệng nói: “Vốn dĩ tôi tưởng không có Lâm Gia Trạch thì sẽ không sống được nữa, nhưng tôi đánh giá bản thân quá cao rồi, cũng đánh giá thấp thời gian, tôi không luôn luôn trao đi vô điều kiện, tôi cũng muốn được đáp trả, có lẽ tôi đã đợi suốt bảy năm, nhưng không đợi được mười bốn, hai mươi một năm, huống chi... chuyện này còn là mình tôi yêu đơn phương, ha.”

Lần đầu tiên Phạm Dụ thấy khi y nhắc đến Lâm Gia Trạch thì không hề mất kiểm soát cảm xúc của mình, nhưng Trương Nhu Sinh như vậy mới là bình thường chứ, hẳn không biết nên chúc mừng đối phương hay là ngăn y kịp thời, xác suất của một người đàn ông thẳng đã có có đứa con chấp nhận một người đàn ông khác là bao nhiêu?

Cuối cùng hẳn cũng chỉ vỗ vỗ vai Trương Nhu Sinh: “Người anh em, cố lên, lần này học khôn một chút, có chuyện gì cần tôi giúp thì cứ nói.”

“Đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi trước khi tôi thành công là được rồi.”

“ ... ”

19. Chương 19: Hôn, Hôn Thử Xem!

Lúc Trương Nhu Sinh về đến nhà thì Thẩm Mạt Văn không có nhà, ngược lại một mình Tiểu Tiểu ở trong phòng làm bài tập, cậu nhóc đã vào lớp một được một tháng rồi, mỗi ngày về nhà liền lấy sách trong cặp ra xem, bộ dáng không dứt ra được.

Y nhẹ nhàng đi qua xem, cậu nhóc còn che sách lại như đang giấu bảo bối.

“... Ba không thiết tha gì sách giáo khoa của con, ba con đâu?”

“Ba nhận được điện thoại thì liền ra ngoài rồi, nói tối nay không về ăn cơm, bảo chúng ta ăn trước.”

“Không về ăn cơm?!” Trương Nhu Sinh ngăn ra, có chút thất vọng buông thông vai, “Vậy ba con không nói chừng nào về à?”

“Dạ không, nhưng ba bảo ba lớn chiên cánh gà cho con, kho thịt và sườn để ăn, còn phải giúp con mở tivi, cho con xem phim hoạt hình một lát.” Thẩm Tiểu Tiểu nói xong rồi còn gật đầu làm như chuyện có thật vậy.

... Trẻ con luôn có thể nói dối một cách trắng trợn như thế... khóe môi Trương Nhu Sinh giật giật, búng một cái lên mặt hạt đậu nhỏ.

Có lẽ là do không có người đàn ông đó ở đây, lúc ăn cơm một lớn một nhỏ đều chẳng có sức sống như mọi khi, gầy gầy bát cơm, đến cả tâm trạng đầu vô mồm cũng không có.

Trương Nhu Sinh rửa bát xong liền ôm Tiểu Tiểu ngồi trên sofa xem tivi, kết quả cho đến khi đứa nhỏ cũng ngủ luôn rồi, Thẩm Mạt Văn vẫn chưa quay về, y nhìn đồng hồ đeo tay, không ngờ đã gần chín rưỡi rồi! Mà đi động vẫn không có cuộc gọi đến hay tin nhắn gì từ đối phương.

Y nhanh chóng gọi hai cú điện thoại, lại không ai bắt máy, trong lòng vốn lo lắng giờ càng thêm hoảng, sau khi ôm Tiểu Tiểu vào đặt trên giường thì lại đợi thêm mười mấy phút nữa, khi thật sự không đợi được nữa chuẩn bị ra ngoài, ngoài cửa cửa vang lên tiếng chìa khóa, y xông đến mở cửa ra nhìn, quả nhiên là Thẩm Mạt Văn.

“Anh đi đâu vậy... Mạt Văn?!” Trương Nhu Sinh nói được một nửa, mới phát hiện người đàn ông có chút không bình thường, mặt đỏ đến lịm, cả người loạng choạng đứng không vững. Y luống cuống dìu Thẩm Mạt Văn, đối phương thuận thế ngã trên người y, trong miệng lẩm bẩm không biết đang nói gì, vừa nhìn thấy là biết uống say rồi.

“Ừm... Nhu Sinh?” Có lẽ vẫn còn một tia tỉnh táo, Thẩm Mạt Văn ngọng nghịu gọi một tiếng, tầm nhìn vẫn còn chút rời rạc.

“Là tôi, anh sao vậy, sao lại uống say thế!” Trương Nhu Sinh dìu người đàn ông đến sofa, đang muốn đi rót nước thì bị đối phương kéo lấy góc áo.

“...” Thẩm Mạt Văn cúi đầu, nhìn từ bên trên chỉ có thể thấy môi anh đang mím chặt lại với nhau.

Trong lòng Trương Nhu Sinh vốn dĩ vẫn còn hơi giận dữ lập tức mềm ra, vỗ vỗ bàn tay đang bấu chặt lấy góc áo y: “Được rồi được rồi, tôi không đi, chỉ rót cho anh ly nước thôi, rất nhanh sẽ về mà?”

Thẩm Mạt Văn mở miệng, lại chỉ ợ lớn một tiếng, hơi đột nhiên xông lên cổ họng khiến y khó chịu nhắm tịt mắt lại.

“Lại còn nói tôi là thanh niên choai choai...” Trương Nhu Sinh đành thở dài, nhanh chóng đi vào phòng bếp rót ly nước, sau đó ngồi xuống bên cạnh Thẩm Mạt Văn, quả nhiên, vừa sờ vào tay anh, đối phương liền nắm chặt lấy.

“Rất khó chịu?” Trương Nhu Sinh hơi đau lòng lấy mắt kính của anh xuống, để anh thoải mái dựa lên người mình.

Thẩm Mạt Văn không trả lời, chỉ cọ cọ đầu lên cổ y, bộ dáng cam chịu uất ức không thể nói, trong lòng Trương Nhu Sinh run một cái, dường như theo bản năng cúi xuống hôn lên rèm mi đang run rẩy của anh, hôn xong rồi bản thân cũng ngớ ra.

May là Thẩm Mạt Văn không phản ứng gì, mơ mơ màng màng như ngủ rồi, sau khi nghỉ ngơi một chốc rồi mới loạng choạng đứng dậy, nói muốn đi tắm.

Trương Nhu Sinh không yên tâm, sau khi giúp anh cởi áo quần, đưa vào nhà tắm mở nước, mới đi ra ngoài. Kết quả đang chuẩn bị đưa đồ sạch vào bên trong, Thẩm Mạt Văn toàn thân ướt nhẹp đã mở cửa lách lư bước ra.

Trong phút chốc Trương Nhu Sinh cũng không biết nên đẩy y về nhà tắm hay là giúp y thay bộ đồ, giây phút mất hồn đó, đối phương đã ngã trên người y, y vô thức đỡ lấy, lúc tay chạm phải da dẻ nóng rực trơn ướt đó như kinh hãi mà run lên.

“Mạt, Mạt Văn?”

Đáp lại y chính là tiếng hít thở nhỏ nhẹ của người đàn ông, Thẩm Mạt Văn đã ngủ rồi.

Trương Nhu Sinh quàng khăn tắm lên người y, sau đó khụy xuống dùng sức ôm ngang anh lên, ôm thẳng đến giường mình.

Thẩm Mạt Văn tháo kính xuống rồi trông trẻ hơn rất nhiều so với bình thường, mặt anh vốn hơi giống mặt búp bê, lúc này mặt đỏ ửng phồng má lên, trông đặc biệt giống trẻ con.

Trương Nhu Sinh lấy tay chọc một cái, cười khê, y nương theo cổ đối phương nhìn xuống phía dưới một cái, rất nhanh thu tầm mắt về, hầu kết bất giác lặn một cái.

Chỉ hôn thử thôi... chắc không sao đâu nhỉ?

Dù sao anh cũng ngủ rồi, dù sao chỉ hôn một tý cũng sẽ không mất miếng thịt nào, dù sao giả bộ lơ đãng một cái là được rồi...

Trương Nhu Sinh tìm một đồng lý do cho mình, cuối cùng vẫn không chịu được cám dỗ mà nín thở cúi người xuống. Nói thật, y quả thật rất sợ khi mặt đối mặt rồi, Thẩm Mạt Văn đột nhiên mở mắt, nhưng may là đối phương ngủ rất sâu, cho đến khi môi hai người đụng nhau cũng không tỉnh lại.

Y say sưa chạm nhẹ môi đối phương, bờ môi mềm mại lại tốt đẹp luôn khiến người không nỡ từ bỏ, chỉ là chạm nhẹ như thế này khiến người làm sao cam tâm? Hôn cũng hôn rồi, tại sao không hôn sâu hơn một chút nữa? Chỉ cần một tẹo thôi cũng được rồi nhỉ?

Trương Nhu Sinh nhẹ nhàng cắn lên môi dưới căng mọng đó, đưa lưỡi ra thăm dò bên trong miệng đối phương, sau đó nhẹ nhàng tách hàm răng ra hoàn toàn với lưỡi vào bên trong, xúc cảm ẩm ướt dường như có thể khiến lượng adrenaline tiết ra càng nhanh, hình như y có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Có lẽ là miệng bị chặn hít thở không thông, Thẩm Mạt Văn nhẹ hừ một tiếng, dùng đầu lưỡi đẩy đẩy vật lạ trong miệng, hậu quả của việc này chính là khiến người đang nằm bò trên anh hoàn toàn mất khống chế.

Hô hấp của Trương Nhu Sinh cũng trở nên gấp gáp, ‘một tẹo’ trong đầu hoàn toàn bị ném vào góc, ngừng một chút rồi càng hôn sâu hơn nữa, thậm chí quấn lấy đầu lưỡi của Thẩm Mạt Văn mà liếm mà mút.

Giữa hô hấp của hai người là tiếng nước dính nhộp nhộp, cùng với tiếng thở dốc nặng nề, đến lúc Trương Nhu Sinh phản ứng lại, áo quần của y đã bị ném xuống đất, y càng không ngờ Thẩm Mạt Văn lại chủ động vòng tay ôm lấy cổ y, còn không ngừng dán thân thể lỏa lồ của mình lên người y.

Y hít vào một hơi, hạ thân đã cương một nửa càng nhanh chóng sung huyết trướng lên, y hơi hạ eo xuống, khiến hạ thân của hai người áp sát vào nhau, sau đó chậm chậm ma sát, đối phương lập tức run rẩy mà thở hắt ra một tiếng thỏa mãn.

Lúc này đối với người đàn ông đó, lý trí hoàn toàn không tồn tại, đến cả Thẩm Mạt Văn đang ngủ mơ cũng không chịu được sự mê hoặc của dục vọng, uốn eo theo động tác của Trương Nhu Sinh.

Trụ cột miễn cưỡng tiếp xúc không ngừng, đặc biệt đôi bên thỉnh thoảng sẽ chọc phải chóp đầu non mềm của nhau, loại khoái cảm run rẩy này khiến hai người đều hơi muốn ngừng mà không ngừng được, nơi đỉnh đầu rất nhanh liền tiết ra chất lỏng trong suốt.

Trương Nhu Sinh hưng phấn quấy rối trong miệng Thẩm Mạt Văn, hai tay thuận tiện trượt xuống đường eo hơi lõm vào rồi chạm đến mông, không ngừng nắn miết, hạ thân động càng nhanh.

Thẩm Mạt Văn bị giam cầm dưới thân y, không thể cự quấy được, chẳng bao lâu liền không chịu nổi nữa rên rỉ ra tiếng, hạ thân đã lâu chưa được phát tiết không chịu được một chút khiêu khích, chỉ ma sát thôi cũng đủ làm anh bắn ra. Nhưng Trương Nhu Sinh vẫn thấy không đủ, một tay để trống cầm lấy đỉnh đầu của cả hai mà ma sát.

“A!” Thẩm Mạt Văn kêu lớn tiếng, gốc đùi cũng hơi run rẩy, quy đầu bên bờ vực bùng phát miễn cưỡng cảm đến đụng một cái thôi là sẽ chảy ra chất lỏng, hướng chỉ là kích thích trực tiếp như vậy, anh thở hổn hển muốn đẩy người bên trên ra, lại bị đối phương ôm chặt hơn, tay đang kích thích dưới hạ thân cũng chà sát mạnh hơn, cuối cùng anh phát ra một tiếng ngắn ngủi như là tiếng rên rỉ, cả người nặng nề run rẩy một chốc.

Trương Nhu Sinh chỉ cảm thấy trong tay ướt một cái, lúc sờ tiếp thì người trong lòng dùng sức phản kháng, cơ thể cũng chấn động mạnh hơn, y không thể không ngừng tay, cầm lấy vật cứng phần chấn trượt nhanh hai cái giữa mông người đàn ông, sau đó phun mạnh ra.

“Mạt Văn... Mạt Văn...” Y thở hổn hển ngã qua một bên, cả người đầy mồ hôi nằm ngửa trên giường, sau đó ôm lấy người đàn ông kế bên, tỉ mỉ hôn lên đôi mắt cũng phủ đầy mồ hôi của người đó.

“... Tiểu...” Thẩm Mạt Văn sau khi cao trào rồi thì mệt hơn thấy rõ, rất nhanh liền ngủ mê mết.

“Hửm? Anh nói gì?” Trương Nhu Sinh tâm ý thỏa mãn cười ghé tai lại bên môi đối phương.

“Tiểu Nhã...”

Nụ cười của Trương Nhu Sinh lập tức cứng nhắc.

20. Chương 20: Chuyện Mà Anh Không Làm Được Thì Hãy Để Tôi Làm

Đồng hồ sinh học của Thẩm Mạt Văn rất đúng giờ, cho dù đêm hôm qua uống say rồi ngày thứ hai cũng đúng giờ tỉnh dậy như cũ, anh đỡ lấy đầu đang sưng ngồng dậy, phát hiện trên tủ đầu giường có đặt một ly nước lọc, anh đoán là Trương Nhu Sinh đặt ở đó, khóe miệng không nhịn được nhếch lên.

Sau khi tìm được mắt kính kế bên đeo lên, anh đột nhiên phát hiện chỗ này không phải là phòng của mình, là... của Trương Nhu Sinh? Trong ký ức lướt qua một vài phân đoạn, anh đột nhiên nhớ lại hình như đêm qua mơ thấy một giấc mơ hồ thẹn khó nói, vì cả một giấc mơ đều rất thoải mái giống như thật, anh không nhịn được nhìn xuống đống quần mình, sau khi phát hiện là một chiếc quần ngủ sạch sẽ thì mới thở phào, hẳn là không làm ra chuyện gì mất mặt chứ?

Anh nhớ tới qua bản thân uống say, loạn choạng đi về nhà, sau đó được Trương Nhu Sinh dìu vào, nghỉ ngơi một lúc rồi còn đi tắm, nhưng lúc tắm được nửa thì đã không còn ấn tượng gì rồi, tiếp theo đó đã xảy ra chuyện gì?

Anh nghĩ một hồi thật sự nghĩ không ra, liền kệ nó, uốn thẳng eo đi ra ngoài.

Hiếm cái là Trương Nhu Sinh đã bận rộn trong phòng bếp rồi, Tiểu Tiểu yên lặng ngồi bên bàn cầm đũa chờ cơm, nhìn thấy anh thì hoan hô một tiếng nhào tới.

“Ba ơi hôm qua ba đi đâu vậy!!”

Thẩm Mạt Văn ngắt cái môi dầu lên thật cao của cậu nhóc, hung hãn hôn một cái lên mặt cậu: “Là tại ba không tốt, tối nay làm đồ ngon cho con ăn nhé?”

“Hừ, còn phải xem tivi!”

“Được được được, hôm nay cho con coi lâu hơn.” Thẩm Mạt Văn không chú ý đến nụ cười xấu xa nơi khóe miệng con mình, tâm trạng rất tốt đi vào phòng bếp vỗ lưng Trương Nhu Sinh, hôm nay người đàn ông hiếm khi không mở miệng, luôn rất im lặng nấu cháo. “Tối qua phiền anh rồi, tôi không làm chuyện gì mất mặt chứ?”

“Cháo xong rồi, ăn sáng trước đi.” Không đợi anh nói hết, Trương Nhu Sinh đã bưng cháo múc rồi đi ra ngoài, để lại Thẩm Mạt Văn ở chỗ cũ mơ màng lắc đầu, chẳng lẽ tối qua anh thật sự làm ra chuyện gì không tốt khiến người ta tức giận ư? Nhưng anh không nghĩ nhiều, rất nhanh liền cười ha ha ngồi xuống cùng con ăn sáng.

Cho đến khi Trương Nhu Sinh đưa Tiểu Tiểu đi học, Thẩm Mạt Văn mới ý thức được có gì không đúng, cả buổi sáng đối phương chẳng nói được mấy câu, thậm chí còn không nhìn thẳng bọn họ... tuy nói lúc vừa quen người đàn ông này, đối phương cũng không phải là người lắm mồm, nhưng sau khi quen thân rồi, đặc biệt là sau khi trở thành ‘ba lớn’ của Tiểu Tiểu, đối phương thỉnh thoảng hay đùa một cái hoặc đùa vô mồm, trừ lúc thất tình ra...

Trong lòng Thẩm Mạt Văn giật nảy một cái, nhìn sườn mặt không biểu cảm gì của Trương Nhu Sinh, lo lắng hỏi: “Nhu Sinh, có phải anh... gặp phải chuyện gì không vui không?”

Trương Nhu Sinh đập phanh một cái, ngừng xe dưới công ty của Thẩm Mạt Văn, y vẫn không quay đầu lại như cũ, nhíu chặt mày nhìn vô-lăng hỏi: “Đêm qua anh... đi ăn tối với ai?”

Thẩm Mạt Văn sưng sờ, chuyện đêm qua khiến anh phiền não đến mức phải đi uống rượu lại hiện lên lần nữa, y thở dài nói: “Vợ trước của tôi.”

Người Trương Nhu Sinh cứng đờ, tay càng nắm chặt vô-lăng hơn: “Cô ta kiếm anh để... tái hợp?”

“Tái hợp? Làm sao có thể!” Thẩm Mạt Văn tự giễu cười hai tiếng, “Cô ấy có gia đình mới rồi, làm gì có vụ quay về tìm tôi.”

Trả lời như vậy vốn không khiến trong lòng Trương Nhu Sinh thư thái được một chút, ngược lại càng chán nản hơn nữa, y ngừng một lát rồi lại hỏi: “Nnh... vẫn còn thích cô ta phải không?”

“Hả?” Thẩm Mạt Văn không ngờ y sẽ hỏi câu này, ngần ra hết nửa ngày mới đáp: “Sống cùng nhau lâu như vậy rồi, chung quy cũng có tình cảm, nhưng phải nói về thích ấy à, có lẽ cũng đã bị các nhân tố khác mài mòn sạch rồi, con người luôn phải nhìn về phía trước chứ.”

Đã không còn thích rồi thì tại sao phải gọi tên người phụ nữ ấy ở trên giường? Trương Nhu Sinh trong lòng mát mát ừ một tiếng.

“Nhưng tối qua... cũng không phải vì chuyện này mới đi uống rượu, Tống Nhã... à vợ trước của tôi nói muốn đón Tiểu Tiểu đến chỗ cô ấy ở...”

“Cái gì?!” Vốn nghe đến chữ ‘Nhã’ này Trương Nhu Sinh đã rất khó chịu rồi, lại nghe thấy người phụ nữ đó muốn đón con nuôi của y đi, càng tức giận hơn gào lên, “Ban đầu là cô ta không cần Tiểu Tiểu, bây giờ nghĩ lại rồi thì muốn đón về, loại người gì vậy! Có nghĩ đến cảm nhận của anh và Tiểu Tiểu không hả?!”

Nhìn thấy có người chịu đứng về phía mình, Thẩm Mạt Văn đã rất cảm động rồi, anh có chút bất lực cười khổ nói: “Trước khi ly hôn... cô ấy cũng rất thương Tiểu Tiểu, bây giờ cô ấy gả cho người ta rồi, có ý nghĩ như vậy cũng rất bình thường. Huống chi có mấy câu cô ấy nói không sai, đến bây giờ tôi vẫn còn độc thân, lương bổng lại không cao, sau này Tiểu Tiểu lớn rồi nhất định sẽ không lo nổi, Tiểu Tiểu đi theo tôi chỉ sẽ chịu khổ thôi...”

“Vì vậy anh cũng cảm thấy nên giao Tiểu Tiểu cho cô ta thì tốt hơn? Anh có nghĩ rằng phải hỏi ý kiến của con mình không?”

Thẩm Mạt Văn bị Trương Nhu Sinh nói trúng, ỉu xìu ngã ra ghế: “Tôi... đương nhiên không muốn rời xa Tiểu Tiểu rồi! Nhưng tôi...”

“Mạt Văn.”

“Hả?”

“Anh quên rằng Tiểu Tiểu còn một người ba lớn sao? Chuyện mà anh không làm được hãy để tôi làm.” Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Thẩm Mạt Văn, Trương Nhu Sinh lập tức mềm lòng, chuyện không vui đem qua tạm thời quăng ra sau đầu.

Mắt Thẩm Mạt Văn sáng lên, giống như vừa thấy được hy vọng lần nữa, con người vào lúc đau khổ hoang mang luôn dễ tự bỏ rơi bản thân mình và rơi vào ngõ cụt, lúc này cho dù là một chút động viên nhỏ nhoi đi nữa, cũng có thể khiến người ta phấn chấn trở lại, y có chút kích động bắt lấy tay Trương Nhu Sinh: “Tôi sẽ không từ bỏ quyền nuôi dưỡng Tiểu Tiểu đâu!”

Trương Nhu Sinh lật tay lại nắm lấy tay anh, cười híp mắt vuốt ve trong lòng bàn tay mình: “Nhưng anh cũng phải đáp ứng tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?” Lúc bắt đầu Thẩm Mạt Văn ngạc nhiên cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt của hai người, nhưng rất nhanh liền bị phấn chấn dời đi sự chú ý.

“Quên vợ trước của anh đi, đừng để cô ta xuất hiện trong cuộc sống tương lai của anh nữa, được không?” Y muốn muốn từ từ tiến tới, nhưng chuyện đem qua khiến y nhận thấy rằng mình còn quan tâm Thẩm Mạt Văn hơn trong tương tượng, lúc nghe thấy tên của người khác phát ra từ miệng người đàn ông đó, y quả thật tức đến muốn đập phá đồ đạc, nhưng sau đó tức giận từng chút từng chút biến thành đau thương mất mát, giống như từng cây kim đâm lên tim y, khiến y cả buổi tối không ngủ ngon được. Có vài chuyện không nhanh chóng nắm lấy thì sẽ lỡ mất, y không thể lại trở mặt nhìn Thẩm Mạt Văn trở thành chú rể của người khác được, y muốn... cho đối phương biết tình cảm của mình.

21. Chương 21: Tôi Thích Anh

Có Trương Nhu Sinh tiếp sức cho, Thẩm Mạt Văn kiên cường lên không ít, tinh thần cũng tốt lên nhiều, ngoài công việc ra còn xem mấy loại đầu tư cổ phiếu này nọ, còn bắt đầu mua vé số nghĩ rằng có ngày sẽ trúng một lần, nhưng sau khi bị Trương Nhu Sinh cười nhạo một hồi thì chỉ lên lút mua.

Trương Nhu Sinh đương nhiên biết hết, nhưng không lật tẩy anh nữa, buổi tối rảnh rỗi còn dạy anh cách đầu tư cổ phiếu, thật ra y có thể trực tiếp mượn tiền cho Thẩm Mạt Văn hoặc là kéo anh đến công ty mình làm, tiền lương tuyệt đối cao hơn bây giờ, nhưng cùng là đàn ông, y đương nhiên biết đàn ông rất xem trọng lòng tự tôn, nếu như làm như vậy nhất định sẽ khiến đối phương cảm thấy bối rối.

So với sự thản nhiên của y, Thẩm Mạt Văn lại ngẫm nhận thấy có gì đó không đúng, nếu như nói lúc trước Trương Nhu Sinh đối xử với anh rất tốt, thì bây giờ quả thật tốt đến mức khiến người ta ngẫm run sợ... tuy anh phản ứng hơi chậm chạp, nhưng vẫn không phải hoàn toàn không nhận thấy được, mỗi ngày bị giành làm đồ ăn sáng, ăn tối, thậm chí buổi trưa cũng sẽ lái xe đến cùng anh đến căng tin hoặc nhà hàng để ăn, cuối tuần lại càng trở nên bộp bộp hơn, đưa anh và Tiểu Tiểu ra ngoài hóng gió hoặc leo núi gì đó... cổ thân thiết kiểu này có phải quá rõ ràng không?

Theo đạo lý thì hẳn là anh phải cảm ơn đối phương, nhưng sao bây giờ lại ngược lại vậy?

“Cái đó... Nhu Sinh, gần đây...”

“Ăn nhiều chút, gần đây anh làm việc vất vả rồi.” Trương Nhu Sinh nhanh hơn anh một bước gấp thức ăn vào bát anh, tiếp đó lại gấp một miếng thịt, “Thẩm Tiểu Tiểu, há miệng nè! À đúng rồi, vừa nãy anh nói gì?”

Thẩm Mạt Văn bắt lực nhìn thức ăn đã chất đống như núi trong bát mình: “Cũng... không có gì, Tiểu Tiểu bị anh chiều hư rồi!”

“Nên làm mà nên làm mà.” Trương Nhu Sinh cười có chút gian, trong lòng nghĩ nếu như một lớn kia cũng có thể bị anh chiều hư thì tốt rồi, “Đúng rồi Mạt Văn, tối nay đến phòng tôi đi, hôm nay tôi đi mượn được vài quyển sách về tài chính, giảng cho anh nghe.”

Thẩm Mạt Văn chưa kịp đáp, Thẩm Tiểu Tiểu kể bên đã khiêu nại trước mặt một bước: “Ba cũng lớn như vậy rồi, sao còn bắt ba con ngủ với ba nữa! Ba ngày rồi con chưa nghe ba con kể chuyện đó!!”

Thẩm Mạt Văn đang uống trà thì ‘phụt’ một tiếng, mắc nghẹn, nước mắt thiếu chút rơi xuống, hốc mắt đỏ ửng trừng con mình một cái: “Trẻ con nói bậy cái gì đó!”

Mấy ngày nay tối nào Trương Nhu sinh cũng giúp anh bổ sung kiến thức chuyên môn, lúc bắt đầu thì còn ở phòng khác, sau đó lại chê nóng quá, trực tiếp dọn vào phòng đối phương, nằm trong hoàn cảnh quá ư là thoải mái mà xem sách, hậu quả là ngủ luôn, ngày hôm sau vừa mở mắt liền thấy gương mặt ngủ say của người đàn ông đó và... tay chân đè nặng lên người anh. Nhưng cho dù anh nói bao nhiêu lần rồi, cũng không thấy Trương Nhu Sinh gọi anh dậy lần nào, mà mỗi lần cho dù anh có giữ không cho mí mắt nhắm đi nữa thì vẫn sẽ ngủ mất giữa hàng đống chữ số, anh quả thật phải nghi ngờ rằng đối phương có phải cố ý không.

“Aizz chẳng còn cách nào khác, ba con kể chuyện hay quá, con cũng nghe lâu như vậy rồi, giờ nên đến lượt ba lớn chứ.” Trương Nhu Sinh vừa vỗ lưng Thẩm Mạt Văn, vừa cười hì hì nói.

“Nhu Sinh sao đến anh cũng...” Thẩm Mạt Văn bắt lực đỡ lấy trán mình.

Kết quả cậu nhóc còn rất nghiêm túc gật đầu, miễn cưỡng nói: “Vậy... vậy cho ba mượn một tuần là được!”

Vừa nói xong một lớn một nhỏ liền bị cốc một cái lên đầu. “Ăn cơm!”

“Ha ha, anh giận à? Ba và con giận thôi mà, phải không, Thẩm Tiểu Tiểu!” Trương Nhu Sinh cười khoác vai Thẩm Mạt Văn nói.

“Dạ đúng dạ đúng, ba ơi ba đừng giận nha! Cô nói tức giận sẽ có nếp nhăn đó!”

“... Cũng chỉ có mấy lúc như thế này hai người mới đứng chung một thuyền! Đừng có mà mặt nhăn mày nhó!” Thẩm Mạt Văn nói không lại hai người họ, chỉ có thể trưng lên bộ dạng uy nghiêm, đáng tiếc một lớn một nhỏ đều không sợ anh.

Trương Nhu Sinh nhìn thấy ánh mắt đang cười đó của anh ngăn không được muốn hôn lên, tuy mỗi lần lợi dụng lúc đối phương đang ngủ có thể vụng trộm làm vài chuyện xấu khó coi, nhưng càng ngày y càng thấy không đủ, muốn quang minh chính đại mà...

Dừng dừng dừng! Nhận thấy cơ thể mình có phản ứng, Trương Nhu Sinh nhanh chóng hít sâu một hơi xua đi suy nghĩ viển vông trong đầu, y thật không muốn tối nay lại phải tắm nước lạnh.

Thứ bảy, Thẩm Mạt Văn dẫn con về nhà bà ngoại một chuyến, lúc về nhà có chút phiền muộn không vui.

Trương Nhu Sinh vừa nhìn đã thấy được anh đang có tâm sự, đừng nhìn đối phương lớn tuổi hơn anh, vậy chứ mà có lúc tâm tình đều viết hết lên trên mặt. Y đi qua sờ sờ mái tóc mềm mại của người đàn ông, đối phương buồn bực gặt tay ra, sau đó y lại trượt xuống ngắt khuôn mặt đó, ừ, nuôi mập hơn chút rồi.

“Trương Nhu Sinh!” Thẩm Mạt Văn đánh ‘bốp’ cái gạt tay y ra, sự mặt thở dài.

Nhìn đi, đã chiều hư anh rồi! Nhưng Trương Nhu Sinh lại thích Thẩm Mạt Văn như vậy, sẽ không khiến anh cảm thấy hai người rất xa cách nhau.

“Được rồi được rồi, ai lại làm ‘ba nhỏ’ của chúng ta không vui vậy? Để ba lớn đi đánh người đó.” Trương Nhu Sinh nói rồi lại cười hì hì vươn móng ra sờ lên mặt đối phương.

“Anh cũng hưng phấn quá nhỉ! Ai là ba nhỏ chứ! Tôi mới là ba chính cống nè!” Thẩm Mạt Văn bắt lấy bàn tay đó dùng sức nắm chặt một lát.

“Ui... rất đau đó, được được được, anh là ba ruột, tôi là ba kế, nhanh nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì đi.”

Lúc này Thẩm Mạt Văn mới thở hắt ra, bây giờ anh hoàn toàn xem Trương Nhu Sinh như người của mình, không nghĩ ngợi gì nói ra: “Tôi nói chuyện giữa tôi và vợ trước cho mẹ tôi rồi, lại bị bà mắng một trận, bây giờ bà lại bắt tôi đi xem mắt tái hôn...”

“Cái gì?!” Thẩm Mạt Văn còn chưa nói hết, Trương Nhu Sinh đột nhiên đập bàn một cái, gào lên.

Bên này vừa gào xong, cửa phòng bên kia đột nhiên mở ra: “La lối cái gì! Toán của con giải không ra đây này!!”

“... Được được được, ba sai rồi, không la nữa, ha.”

Thẩm Tiểu Tiểu chống nạnh, bộ dạng tiểu bá vương: “Ba cứ thử nạt ba con xem! Coi chừng con... coi chừng con ăn hết đồ trong tủ lại của ba bây giờ!! Còn vẽ rùa lên mặt ba nữa đó!!”

“Phụt!”

Trương Nhu Sinh quay đầu ai oán nhìn người đàn ông đang cười trộm kia, y nào dám nạt nộ anh?! Thích còn không kịp đây mà lại phải chịu lời uy hiếp vẽ rùa lên mặt... thằng ông nội này càng ngày càng không thể đắc tội rồi!

Đợi đến khi thằng quý nhỏ vào trong phòng lại để làm bài tập, y mới ngồi xuống nhỏ giọng nói: “Mạt Văn, anh quên mất chuyện hôm trước rồi à? Nếu lại bị Tiểu Tiểu biết được, cậu nhóc chẳng phải sẽ rất đau buồn sao! Anh phải nói với bác gái cho rõ ràng, mấy chuyện quyền nuôi dưỡng này hông phải chỉ cần kết hôn là xong đâu, chẳng qua vợ trước của anh chỉ vì uy hiếp anh nên mới hù anh như thế, chuyện này tôi đã trưng cầu ý kiến của bạn tôi rồi, nếu thật sự kiện tụng thì phần thắng của chúng ta rất lớn, vì vậy dù thế nào cũng đừng manh động, nhé?”

“Đương nhiên tôi biết chuyện này sẽ ảnh hưởng đến Tiểu Tiểu, tôi không quan tâm có tái hôn hay không, nhưng suy cho cùng mẹ tôi cũng chỉ muốn tốt cho tôi...” Thẩm Mạt Văn thở dài, đột nhiên lại chuyển chủ đề, “Nhu Sinh, hình như anh rất... phản cảm với chuyện tôi tái hôn?”

“Khụ! Đương nhiên... phản cảm rồi! Tôi không cho phép tâm sinh lý của con nuôi tôi phải chịu chút tổn thương nào!” Trương Nhu Sinh thấp thoáng cảm thấy trong lòng đối phương là nghi ngờ rồi, nghi lại cũng đúng, làm gì có bạn tốt nào mà ba lần bốn lượt ngăn mình tìm phụ nữ chứ? Y nhíu mày rồi rầm nghĩ một hồi, hạ quyết tâm, bất chấp tất cả luôn! “Nhu Sinh... thật ra tôi... tôi...”

“Anh làm sao?!” Thẩm Mạt Văn bị sốc trước biểu cảm một giây trước còn cười hì hì một giây sau đột nhiên đầy lo âu đó, ánh mắt cũng không nhìn được trở nên nghiêm trọng.

“Nếu như... tôi không giống như người bình thường, tôi mắc phải một bệnh lạ, vả lại vĩnh viễn cũng không chữa hết được, anh có xem thường tôi giống như người khác không?”

“Cái gì?! Anh, anh bị bệnh gì? Sao lại không trị được!” Thẩm Mạt Văn bị hù hết hồn, cộng thêm ‘về mặt’ giống như thật đó của Trương Nhu Sinh, anh nhất thời cảm thấy trong lòng khó chịu như bị tắc nghẽn, hoang mang có chút khó nói rõ được: “Rốt cuộc là bệnh gì?! Ngày mai tôi cùng anh đến bệnh viện!”

“Tôi thích đàn ông.”

“Thích đàn... đàn ông?!” Thẩm Mạt Văn tròn mắt, kinh ngạc đến miệng cũng không kịp khép lại, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt mát mát đau thương của đối phương, anh nhanh chóng ngậm miệng lại, dè dặt mở miệng: “Chuyện... chuyện này thì có gì đâu, sao tôi có thể vì nguyên nhân này mà coi thường anh được! Ừm, chuyện nhỏ này cũng không thể ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta được!”

“Mạt Văn, anh thật tốt, tôi thích anh.” Trương Nhu Sinh híp mắt, lập tức đổi thành nụ cười điện đóm đầy đủ.

“Không, không có gì, tôi cũng thích... hả?!” Thẩm Mạt Văn nói đến một nửa thì đột nhiên phát hiện chỗ không đúng, miệng há to hơn lúc này, “anh anh anh thích thích thích ai?!”

Lời tác giả:

Ba Thẩm và con của anh đều ngơ ngáo rồi

~Mẹ Trương theo tiết tấu hầu vợ hầu con rồi!

Ba Thắm: Chẳng, chẳng phải đã nói sẽ chọn cho Tiểu Tiểu một người mẹ kế tốt sao?!

Tây Qua: Hử? Mẹ Trương không đủ tốt à?

Ba Thắm: Anh, anh ấy là đàn ông mà!! *điên lên*

Tây Qua: Một người đàn ông nguyện ý vì anh ngồi vào vị trí ‘mẹ kế’, anh phải chịu trách nhiệm với người ta chứ!

Ba Thắm: ... Đạo Diễn, làm ơn đổi tổ kịch...

22. Chương 22: Ba Thắm Vì Tình Mà Khổ!

Nụ cười trên mặt Trương Nhu Sinh khiến Thắm Mạt Văn nhận ra đối phương vốn không có nói đùa, thế là anh lại dè dặt hỏi thêm một lần nữa, chỉ là vừa hỏi xong liền lập tức xua tay nói: “Không không không, anh vẫn là đừng trả lời, tôi, tôi về phòng đây...”

“Mạt Văn, anh thích em, không phải là thích giữ bạn bè, là thích giữ người yêu với nhau.” Trương Nhu Sinh vốn không cho anh cơ hội trốn tránh.

Thắm Mạt Văn hoảng hồn, nhất thời không biết phải nói gì, anh đi cũng không được, ở lại cũng không xong, bầu không khí từ từ trở nên ngưng đọng. Trương Nhu Sinh vẫn giữ động tác ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, biểu cảm trên mặt rất nghiêm túc, nhưng vì thời gian qua đi mà có thêm chút... cầu khẩn? Anh có chút không nỡ, trong đầu tràn đầy ánh mắt đã từng đau đớn như muốn khóc trong màn mưa to của đối phương, cuối cùng anh không thể không rút chân sắp bước ra ngoài kia vào lại, sau đó khó khăn mở miệng: “Nhưng, nhưng tôi không thích đàn ông...”

“Mạt Văn, chỉ cần em cho anh một cơ hội để chăm sóc em và Tiểu Tiểu là được rồi, anh sẽ không ép buộc em, cũng sẽ không tạo áp lực cho em, em đã từng nói với anh, yêu một người, chấp nhận hay không là chuyện của đối phương, nhưng phải yêu như thế nào lại là quyết định của chính anh, vì vậy đừng khiến anh đến cả cơ hội lấy lòng cũng không có. Nếu như có một ngày em tìm được người em thích...”

Trương Nhu Sinh không nói nữa, nhưng Thắm Mạt Văn biết y muốn nói gì, anh không hiểu, tại sao đối phương lại thích một người đàn ông không còn trẻ cũng chẳng hấp dẫn như anh, đối phương trẻ hơn anh nhiều tuổi như vậy, ưu tú đẹp trai cỡ mở, cho dù có thích đàn ông đi nữa, cũng đủ để sánh đôi với một người tình tốt hơn, bây giờ lại vì anh mà bỏ hết kiêu ngạo ngày thường, lộ thái độ thấp kém như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Bây giờ nghĩ lại, hình như việc gặp nhau quen nhau của hai người cũng trở thành một chuyện không thể tưởng tượng được.

“Mạt Văn...?” Nhìn thấy anh không nói gì một thời gian dài, Trương Nhu Sinh hơi hoang mang, nhẹ giọng nói.

Tuy thật sự không nỡ từ chối người đàn ông mặt đầy mong đợi lại dè dặt trước mặt mình đây, nhưng Thắm Mạt Văn thật sự không tưởng tượng được khung cảnh mình và một người đàn ông khác sống chung với nhau, đây là chuyện trước giờ anh chưa từng nghĩ qua, huống chi vừa nghĩ đến ba mẹ và trưởng bối trong nhà, anh càng không dám nghĩ tiếp.

Anh hơi ánh náy dời mắt đi, không dám nhìn vào đôi mắt của người đàn ông nữa: “Xin lỗi, Nhu Sinh, chuyện này... tôi thật sự không thể chấp nhận anh được...”

Sự im lặng của đối phương khiến anh không nhìn được ngẩng đầu lên liếc anh một cái, sau đó lập tức cảm thấy hối hận không thôi vì ban nãy đã từ chối trực tiếp như vậy.

“Nhu Sinh, tôi... không phải...” Anh vốn không phải là người biết an ủi người khác, bây giờ một khi hoảng loạn thì càng nói càng lảm, sau cùng chỉ có thể ậm ừ nói tiếng “Xin lỗi”.

Trong phòng tĩnh lặng đến dường như chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người và tiếng đồng hồ, qua một lúc lâu Trương Nhu Sinh mới khản giọng mở miệng: “Là anh không tốt, anh không nên đường đột tỏ tình với em như vậy, chỉ là anh vừa nghe thấy em nói muốn đi xem mắt, thì thật sự rất khủng hoảng, anh không muốn đến cả cơ hội tranh giành cũng lỡ mất.”

Thẩm Mạt Văn vẫn muốn giải thích gì đó, đối phương lại đứng thẳng người lên: “Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, về phòng ngủ đi.”

Tuy là đang cười đó, nhưng vừa nhìn đã biết là giả vờ rồi.

Thẩm Mạt Văn áy náy đứng thẳng người, muốn nói thêm gì đó để an ủi đối phương, nhưng người tổn thương đối phương rõ ràng là mình, cứ nói lại mấy lời đó thì có quá gượng gạo không? Anh bứt rứt đứng một hồi, lúc muốn ngẩng đầu nói câu ngủ ngon thì phát hiện đối phương đã vào phòng, tâm trạng lập tức lại tuột dốc.

Sao giống như... anh mới là người đau khổ hơn vậy?

Mang theo tâm trạng này, Thẩm Mạt Văn cả đêm chẳng ngủ ngon được, thậm chí nửa đêm lún lút rời giường nhón chân đi ra phòng khách nghe ngóng động tĩnh, đi ra đi vào như vậy hết nửa đêm, sáng ra lần đầu tiên anh không dậy nổi.

“Chào.” Trương Nhu Sinh đang chiên bánh, nghe thấy giọng nói thì quay đầu lại nhìn anh một cái, lập tức nhú mày, “Sau quãng mắt thâm đen thế kia, đêm qua ngủ không ngon à?”

Sao có thể ngủ ngon được chứ!! Anh buồn bực ngồi lại bên bàn, không rõ bản thân đang rối rắm chuyện gì, đối phương có thể làm ra vẻ không có chuyện gì, nhưng anh lại làm không được.

Lúc ăn cơm không khí bàn ăn cực kì lạnh lẽo, đại khái là Thẩm Tiểu Tiểu cũng cảm nhận được, hai đôi mắt to dờn khoi chén cơm nhìn trái nhìn phải, cuối cùng vẫn cắm mặt vào chén cơm, thế giới người lớn thật là khó hiểu!

Hai ngày sau đều trải qua trong bầu không khí kì quái, Trương Nhu Sinh vẫn đối xử tốt với Thẩm Mạt Văn, thậm chí có thể nói là tốt hơn, gần như cung phụng anh như thờ Phật, nhưng Thẩm Mạt Văn lại cảm thấy giữa hai người cách nhau một bức tường, càng ngày càng trở nên xa cách. Hai người ở nhà hoàn toàn không tự nhiên như trước nữa, có khi buổi tối Trương Nhu Sinh sẽ tăng ca làm việc đến tối muộn, người không biết có lẽ còn tưởng bọn họ đang cãi nhau chiến tranh lạnh.

Tuy biết rõ là nếu như bản thân không thể tiếp nhận đối phương, kết quả thế này là tất nhiên, nhưng vừa nghĩ đến thời gian hai người bên nhau thì sẽ khó chịu âm ỷ.

Thẩm Mạt Văn nằm trên giường nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định kiếm thời gian để chuyển lại về nhà, đã không thể tiếp nhận đàn ông, thì sớm rời khỏi đây thôi, nếu không thì cũng không công bằng với y đâu nhỉ?

Nhân lúc cuối tuần Trương Nhu Sinh ở công ty, Thẩm Mạt Văn bắt đầu lạng lẽ thu xếp quần áo, định trực tiếp sửa soạn xong thì mới nói với Trương Nhu Sinh.

Thẩm Tiểu Tiểu ở bên xem, không nhịn được hỏi: “Ba ơi, ba đang làm gì vậy?”

“Về nhà á, đây là nhà của chú Trương, con định ở lại luôn à?!”

“Ba ơi có phải ba cãi nhau với bà lớn rồi không... bà lớn hai ngày nay trông rất khổ sở... luôn lén lút nhìn ba...”

Thẩm Mạt Văn ngậy ra, trong lòng lại bắt đầu đau nhói, không chút sức lực trừng con mình một cái: “Con nít thì biết cái gì! Mau làm bài tập đi!”

Thẩm Tiểu Tiểu làm mặt quỷ với ba mình, tiếp tục cuối đầu làm bài.

Lúc điện thoại reo lên, Thẩm Mạt Văn đang trong nhà vệ sinh, Thẩm Tiểu Tiểu nhìn ‘Trương Nhu Sinh’ trên màn hình, lập tức thành thực bấm nghe: “A lô? Bà lớn ơi ba mau về nhà đi!”

Thẩm Mạt Văn đi ra thì đúng lúc nhìn thấy con mình bỏ đi động xuống, thế là vừa đi qua cầm lên vừa hỏi: “Có điện thoại à?” Lúc nhìn thấy tên Trương Nhu Sinh thì lập tức cứng người.

“Ba lớn nói tối nay về nhà ăn cơm với chúng ta! Bảo ba ở nhà chờ ba ấy!”

“Ồ...” Thẩm Mạt Văn thấp thỏm không yên trả lời một tiếng, ngồi trên giường trơ ra nhìn đồng quần áo.

Kết quả chưa tới nửa tiếng, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa ‘rầm rầm’. Thẩm Mạt Văn đang muốn mở cửa thì bị người bên ngoài xộc vào ra sức ôm lấy.

“Mạt Văn, đừng đi! Đừng im hơi lặng tiếng rời đi thế này...”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, phản ứng đầu tiên của Thẩm Mạt Văn lại không phải là đẩy y ra, mà là nhẹ nhàng vỗ tấm lưng đang run rẩy của người đàn ông: “Hà? Tôi vẫn chưa đi mà, sao anh... có phải là Thẩm Tiểu Tiểu nói cho anh không?!”

Trương Nhu Sinh không trả lời, không yên lòng như cũ ôm chặt lấy anh, hai ngày nay bản thân y cũng chẳng vui vẻ gì, vốn dĩ chỉ muốn lạc mềm buộc chặt chút thôi, không ngờ thiếu chút nữa hù người ta bỏ chạy, nếu như ngày nào đó Thẩm Mạt Văn thật sự như Lâm Gia Trạch ngày trước lặng lẽ rời đi, có lẽ y sẽ phát điên mất.

“Được rồi được rồi, tôi chưa muốn lặng lẽ rời đi, chỉ là hai ngày này tôi thấy bộ dạng anh như chẳng muốn gặp tôi nữa... tôi cảm thấy sống tiếp với nhau thế này không tốt lắm, anh cũng đã giúp tôi rất nhiều rồi, tôi không thể vì anh thích... ờm, chuyện đó tôi hoàn toàn xem như chưa có chuyện gì xảy ra...” Thẩm Mạt Văn vuốt vuốt cái đầu kê bên cổ mình, cảm thấy giống như một chú chó to đang dựa lên người mình, vừa nặng vừa... dễ thương.

“Làm gì có! Rõ ràng ngày nào anh cũng nhìn em! Là em luôn có bộ dạng trốn tránh anh... Anh sợ mình khiến em cảm thấy áp lực...” Cái đầu gác nơi cổ anh cọ cọ, rõ ràng rất ầm ừc.

“Tôi đâu có trốn anh!” Thẩm Mạt Văn chối cãi, tiện tay nhéo nhéo lỗ tai của ‘chó to’, tâm trạng u ám hết mấy ngày cũng thoải mái hơn chút.

“A! Lêu lêu lêu!” Cho đến khi Thẩm Tiểu Tiểu la lên, Thẩm Mạt Văn mới nhận ra rằng không ngờ cả hai đang ôm nhau ngay cửa ra vào, mặt đỏ lên lập tức đẩy người đàn ông đang rất hưởng thụ kia ra.

Trương Nhu Sinh vẫn chưa thỏa mãn trợn mắt với cậu nhóc một cái, vui vẻ thay giày đi vào nhà, quả nhiên lấy lòng con trai tương lai là rất cần thiết!

23. Chương 23: Người Già Rồi Thì Luôn Lấy Chuyện Kiêu Ngạo Đắc Ý Nhất Thời Thiếu Niên Của Mình Ra Để Hồi Tưởng

Cứ như vậy, Thẩm Mạt Văn lại ở lại, tuy sau đó anh lập tức hối hận, sao lại có cảm giác như bị một lớn một nhỏ lừa gạt vậy. Có lẽ là sống cùng với Trương Nhu Sinh lâu quá rồi, cũng có lẽ chỉ vì tuổi tác lớn rồi mà trở nên đặc biệt thích chăm sóc người khác, anh luôn chiều ý đối phương theo quán tính, so với những truyền thống rườm rà, quan niệm đạo đức kia, những lời ra tiếng vào có thể nghiền nát một người, những chuyện khiến người nghĩ đến thôi cũng thấy đau đầu như ‘yêu hay không yêu, rời đi hay ở lại’, thì anh càng không chịu được vẻ mặt đau khổ trong phút chốc của người đàn ông, vừa nhìn thấy đối phương đau buồn, anh sẽ vô thức muốn vươn tay ra an ủi y, những chuyện nghĩ không ra kia thì gác lại phía sau.

Tình cảm của con người vốn không chỉ thể hiện ở chỗ tôi thích bạn, tôi ghét anh ấy, cho dù thích hay ghét thì cũng là một loại tình cảm, dù là đối với một vật không có chút sinh mệnh đi nữa, cũng sẽ sinh ra tình cảm. Món đồ dùng lâu rồi sẽ không nở vứt đi, cho dù nó không còn dùng được và bị cô lập ở xó xỉnh, mà món đồ người yêu tặng lại càng không đành lòng vứt đi, cho dù nó chính là món đồ mình ghét.

Mà tình cảm mà Thẩm Mạt Văn đang đối diện chính là một đoạn tình cảm tươi mới, có đáp trả, lại không chỉ là đơn phương, mỗi tình này rất quan trọng trong tim anh, quan trọng đến khiến anh không bỏ được, cho dù anh vẫn chưa phân biệt được đó rốt cuộc là tình bạn hay là tình yêu, hay là loại tình cảm khác không biết nói thế nào.

Anh đột nhiên cảm thấy có lẽ người cuối cùng thỏa hiệp lại sẽ là bản thân mình, so với Trương Nhu Sinh hay dính lấy người kia thì anh mới là người sinh ra ý lại vào đối phương.

“Ba của Tiểu Tiểu, đang nghĩ gì vậy?”

Trước mắt đột nhiên bị đôi tay thon dài lướt qua, Thẩm Mạt Văn nhanh chóng hoàn hồn lại, đang muốn chỉnh lại xưng hô khiến người khác hiểu nhầm kia, thì bị đưa con gối trên đùi ngắt lời trước.

“Là ‘cảm động người ba tốt nhất Trung Quốc của năm’!”

“... Nói tầm bậy tầm bạ gì vậy?! Con nghe được ở đâu vậy?”

“Trên tivi có chiếu đó...” Thẩm Tiểu Tiểu vốn muốn được nghe khen uất ức dẫu môi.

“Sau này không cho coi tivi nữa! Dạy hư hết trẻ con...”

“Khụ Mạt Văn, em cũng đừng tức giận với Tiểu Tiểu mà...”

“Anh cũng vậy! Mau lái xe đi! Đừng nhìn lung tung nữa!”

Trương Nhu Sinh cũng bị dạy dỗ xám xịt mặt mày im miệng, đồng cảm nhìn Thẩm Tiểu Tiểu đang bĩu môi một cái, giờ phút này hai người cùng đứng trên một con thuyền, aizz, ‘người ba tốt của năm’ tức lên rồi thì cũng không dễ xoi đâu.

Chở Tiểu Tiểu ra ngoại ô dạo một vòng, lúc quay lại Thẩm Mạt Văn tiện đường quay về nhà mình xem một cái, công trình tu sửa đã tiến triển đến bước cuối, chỉ còn vài công đoạn quét sơn cuối cùng, sợ mùi sơn nặng quá, Thẩm Mạt Văn liền bảo Tiểu Tiểu và Trương Nhu Sinh đợi dưới lầu.

Phòng khách vốn chật hẹp nay đã được thông với phòng bếp, tạo thành một phòng ăn, làm như vậy thì phòng khách cũng rộng rãi hơn rất nhiều, Trương Nhu Sinh còn nói sau này phải đặt một chiếc sofa, lúc có khách đến thì có thể ngồi một lát, mà phòng ngủ và ban công thông nhau, ở giữa chần bằng một tủ áo hai cửa, ban công ban đầu biến thành gian phòng nhỏ cho Tiểu Tiểu, đặt một chiếc giường mà một cái bàn học, tường còn được sơn thành màu xanh da trời nhàn nhạt.

Dường như có thể nghĩ ngay đến tiếng hô hào vui vẻ của con mình, Thẩm Mạt Văn không nhịn được cười rộ lên, tuy đã ở nhà Trương Nhu Sinh lâu như vậy, nhưng chung quy vẫn cảm thấy cái ‘nhà ọp ẹp’ của mình thân thiết hơn cả.

Lúc xuống lầu, xa xa trông thấy Trương Nhu Sinh đang công cậu nhóc phá phách nói chuyện với ông Kim, rõ ràng là một bức tranh rất bình thường, nhưng đột nhiên anh lại cảm thấy rất động lòng, trước kia sau khi vợ cũ bỏ đi, Tiểu Tiểu đã chẳng còn chơi đùa thả ga như vậy nữa, à không đúng, có thể nói là trước khi vợ cũ đi cũng không có, so ra thì vợ trước của anh đã rất nghiêm khắc rồi. Thật ra cái anh muốn chẳng qua cũng chỉ là hai người cùng nhau ăn sáng, đưa con đi học, sau đó tan tầm về nhà nói chuyện xem tivi đi ngủ, lần đầu tiên anh nghiêm túc nghĩ, có phải giới tính có thể quyết định được tất cả không.

Tiểu Tiểu phát hiện ra anh đầu tiên, ngồi trên vai Trương Nhu Sinh ra sức vẫy tay với anh, hai người đàn ông đó mất trọng tâm nên loạng choạng bước về trước một bước, lúc quay đầu lại thấy anh đang cười, lại lập tức đứng thẳng lưng.

Thẩm Mạt Văn cười híp mí, đi đến đón lấy con từ trên người người đàn ông, chào hỏi ông Kim.

Có lẽ là lâu quá không gặp hai cha con anh, bệnh lâm nhảm của ông Kim lại tái phát rồi, thế là kéo ba người lại kể chuyện thời còn trẻ hết một hồi, thật ra lúc trước ông đã kể đi kể lại rồi, nhưng mỗi lần đều lôi ra hăng say nói lại.

Lúc quay về, mặt trời đã xuống núi rồi, một ngày oi bức cuối cùng được đặt dấu chấm tại đây, chạng vạng tháng mười đã mang theo chút gió lạnh, thỉnh thoảng thổi đến khiến người run cầm cập.

Thẩm Mạt Văn và Trương Nhu Sinh cùng sóng vai đi vào trong tiểu khu, giống như lúc tản bộ ngày hè, chậm chậm đi dạo, hưởng thụ sự thanh tịnh lúc này. Thẩm Tiểu Tiểu đã ngã đầu trên vai Trương Nhu Sinh ngủ mất rồi, ngáy nhẹ nhẹ, khoe miệng chảy một giọt nước miếng.

“Anh sẽ không cảm thấy ông Kim phiền chứ? Ông ấy thích nhất là kể mấy chuyện cũ lúc trưởng thành, hàng xóm chúng tôi nghe đến thuộc lòng luôn rồi.”

“Hả? Không đâu, anh còn rất thích nghe nữa là, giống như phim truyền hình vậy, người già rồi thì luôn lấy chuyện kiêu ngạo đắc ý nhất thời thiếu niên của mình ra để hồi tưởng mà.” Đèn đường chiếu lên mặt Trương Nhu Sinh, vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp cho gương mặt nghiêng của y.

Thẩm Mạt Văn đang nhìn đến mất hồn, đột nhiên đối phương quay qua nhìn anh cười, nói: “Nếu như sau này anh già rồi, hẳn là sẽ không ngừng kể với Tiểu Tiểu lúc còn trẻ anh đã theo đuổi ba nó như thế nào, nếu như... đến lúc đó chúng ta vẫn còn ở bên nhau.”

Thẩm Mạt Văn liền cảm thấy tim đập nhanh một nhịp, đến cả cổ họng cũng hơi khô, khàn khàn hạ giọng nói: “Anh nói gì thế!”

Đối phương chỉ cười, lại quay đầu đi, bỏ lại Thẩm Mạt Văn mặt nóng rực đứng giữa đêm tối.

May là trời tối rồi, nếu không nhất định sẽ bị phát hiện.

Lúc đang muốn đi đến bên chiếc xe, Thẩm Mạt Văn như nghe được sau lưng có người đang kêu, anh tưởng là kêu người khác, lại nghĩ là không phải, cho đến khi mở cửa xe, mới nghe thấy một tiếng vội vã lại vang dội...

“Trương Nhu Sinh!”

24. Chương 24: Trên Trời Sẽ Chẳng Có Miếng Bánh Nào Rơi Xuống, Tình Yêu Cũng Vậy

Trương Nhu Sinh và Thẩm Mạt Văn quay đầu cùng lúc, nhìn thấy một người hối hả chạy nước kiệu đến, sắc mặt còn đang dụ dằng thẩm thiết đột nhiên trở nên khó coi.

Cuối cùng Lâm Gia Trạch bước nhanh đến trước mặt y, thở gấp hợp gấp người, tóc ngắn trước trán đều ướt mồ hôi dính hết lên da. Đợi hô hấp bình thường trở lại rồi, vẻ mặt cậu phức tạp nhìn Trương Nhu Sinh: “...Lâu rồi không gặp.”

“Lúc trước cậu kết hôn, tôi không đến tặng quà, thật ngại quá.” Câu trả lời của Trương Nhu Sinh đặc biệt khách sáo và xa cách.

Lâm Gia Trạch liền giống như bị đập phải đuôi, vẻ mặt trở nên rất đau đớn, mím môi im lặng nhìn Trương Nhu Sinh. Nếu như là lúc trước, Trương Nhu Sinh nhất định sẽ ôm cậu vào lòng ngay lập tức, y không chịu được bộ dạng đáng thương này của cậu, có thể khiến y đau lòng lo lắng, nhưng bây giờ, trong lòng y ngoài một tiếng thở dài, thì không còn suy nghĩ viễn vông nào khác nữa.

“Nhu Sinh... em, em không cố ý giấu anh, xin lỗi...” Lâm Gia Trạch nhìn đối phương không phản ứng gì, trong lòng càng thêm khó chịu, không nhịn được bước lên một bước,

Trương Nhu Sinh lại lui về sau một chút không để lại dấu vết gì, kéo dài khoảng cách giữa hai người, hơi thở dài nói: “Lúc đó anh rất là giận, trước giờ cuộc sống của em không vui lòng cho anh tham dự, lúc đầu là vậy, bây giờ cũng vậy, đến cả chuyện quan trọng như vậy em cũng... quên đi, anh vốn không trách em, anh tôn trọng sự lựa chọn của em, tân hôn vui vẻ.”

Phải nói hoàn toàn không để ý thì không thể nào, câu này nghe thế nào cũng mang chút trả thù nho nhỏ.

Quả nhiên, nét mặt của Lâm Gia Trạch càng giống muốn khóc hơn, cho dù muốn xin lỗi đi nữa thì cũng hoàn toàn bị ghen ngay họng rồi, khiến cậu khó thở.

Thẩm Mạt Văn ở bên vẫn đang nghĩ hai người họ có quan hệ gì với nhau, vừa nghe thấy câu này lập tức nhớ đến trận mưa lớn hôm đó, người đàn ông hốc mắt đỏ, thất thần lắm lắm không ngừng câu “Cậu ta kết hôn rồi.”

Thì ra là người này.

Phút chốc tâm trạng anh cũng trở nên cực kỳ phức tạp, thấy tức giận còn nhiều hơn cả sự ngỡ ngàng giữa hai người, tuy đã lâu rồi chưa dùng vũ lực, nhưng lúc này anh thật sự rất muốn níu lấy cổ áo đối phương hỏi một câu “Tại sao phải tổn thương anh ấy”, vì cậu đối phương thích mình như vậy nên có thể yên tâm thoải mái phạm sai lầm, mà vẫn nghĩ rằng đối phương nhất định sẽ tha thứ cho mình ư?”

Có lẽ là nhìn ra ánh mắt không vui của anh, Trương Nhu Sinh nhẹ nhàng đặt Tiểu Tiểu vào lòng anh, thay anh mở cửa xe: “Mạt Văn, anh ôm Tiểu Tiểu vào xe ngồi chút đi, tôi lên xe liền ấy mà.”

“À, được.” Thẩm Mạt Văn gật đầu hơi không cam lòng, nhưng cho dù lên xe rồi, lỗ tai vẫn dưng dưng nghe ngóng từng cử động ở bên ngoài.

“Nghe Phạm Du nói, gần đây anh quen...” Giống như không thể nói tiếp nữa, Lâm Gia Trạch cắn môi buồn bã liếc cửa sổ xe một cái.

Thẩm Mạt Văn trong xe nhanh chóng dời tầm mắt đi.

“Ừm, gần đây anh sống rất tốt, vì vậy em không cần bận tâm.”

Giống như không ngờ rằng y sẽ nói như vậy, Lâm Gia Trạch há miệng nhất thời không nói được gì, đương nhiên cậu hy vọng đối phương sẽ sống tốt, nhưng không phải như thế này... tình huống này, cậu hy vọng người ở bên đối phương là mình, cậu tiếp tục nghĩ...

“Nhìn đi, thật ra điều em để ý vốn không phải là anh có tốt hay không, em chỉ không cam tâm để mất đi một người yêu em, tại sao phải lộ ra vẻ mặt như vậy? Tôi kiếm được người yêu khác thì em không vui ư? Anh ấy là một người rất tốt rất dịu dàng.” Nhìn thấy hốc mắt đối phương rồi cuộc cũng đỏ, Trương Nhu Sinh vẫn không nhìn được vươn tay ra, nhưng lại ngừng lại cách trán người đó một gang tay, “Tiểu Trạch, cái giá phải trả khi muốn được yêu chính là em cũng phải cho đi tình yêu giống hệt vậy, sau này yêu vợ em cho thật tốt nhé, đừng khiến cô ấy đau khổ nữa.”

Xe chậm chậm khởi động, dần dần mất hút dưới bóng tối của khúc cua, cuối cùng Lâm Gia Trạch ngồi xổm xuống, ôm lấy mặt.

Đúng vậy, trên trời sẽ chẳng có miếng bánh nào rơi xuống, tình yêu cũng vậy.

Thẩm Mạt Văn nhìn người đàn ông không nói tiếng nào bên cạnh, trong lòng hơi khó chịu, vài lần muốn mở miệng lại ra sức nuốt xuống, trong lòng đối phương nhất định không dễ chịu rồi, lúc trước thích người đó như vậy... Vừa nghĩ vậy thôi, trong lòng hình như càng khó chịu hơn.

“Sao vậy, sao mặt nhăn mày nhíu thế?” Tay đối phương đột nhiên sờ lên mặt anh mà không báo trước, nhẹ nắn một cái.

“Không, không có gì, anh...”

“Hửm?”

“... Không có gì.”

“Hả?” Nhân lúc đèn đỏ dừng xe lại, Trương Nhu Sinh bỗng nhiên xoay người qua quay mặt anh lại, ngấm nghĩa trái phải, “Ba Tiểu Tiểu hai ngày này trông như tâm trạng không tốt lắm, không kiếm được tiền nuôi gia đình à?”

“... Nè! Đừng có đùa như vậy nữa!” Đối phương càng làm ra vẻ vui vẻ, anh càng khó chịu. “Có chuyện gì không vui thì cứ nói ra hết, đừng không vui rồi mà còn cố ý cười trông khó coi như vậy!”

“Hử? Anh nhìn chỗ nào mà thấy được tôi không vui vậy?” Trương Nhu Sinh nghiêng đầu bày ra nụ cười ‘lóng lánh’, tay còn miết lấy dải tai hơi nhỏ của Thẩm Mạt Văn.

“Anh... chẳng phải anh rất thích anh ấy ư?” Thẩm Mạt Văn nghĩ nghĩ rồi hơi khó chịu mở miệng: “Cứ cho là vẫn còn thích đi, thì anh ấy cũng đã kết hôn rồi, anh phải nghĩ cho rõ! Đừng giống như lúc trước...”

“Mạt Văn.”

“Hả?” Thẩm Mạt Văn giảng đến một nửa thì bị đối phương ngắt lời, không thể không ngừng lại một cách gượng gạo.

“Hình như anh quên mất một chuyện quan trọng rồi.” Rõ ràng là đang cười, nhưng đôi mắt hơi nheo lại của Trương Nhu Sinh khiến trực giác của Thẩm Mạt Văn thấy rất nguy hiểm.

“Chuyện, chuyện gì?” Tiêu rồi, quả nhiên không nên nói bậy, đối phương nhất định là giận rồi.

“... Rõ ràng tôi đã nói là thích anh rồi mà, bây giờ mỗi ngày trong đầu toàn nghĩ về mình anh, nghĩ xem theo đuổi anh thế nào, làm sao mới giành thêm được nhiều cơ hội, chẳng nghĩ về người khác.”

“Người tôi thích hiện giờ là Thẩm Mạt Văn.” Giống như sợ người đàn ông đó không hiểu, Trương Nhu Sinh lại lặp lại một lần nữa.

“!!” Mặt Thẩm Mạt Văn bỗng đỏ ửng, người đàn ông ba mươi mấy tuổi mà dùng từ này thì hình như không thích hợp lắm, nhưng đúng là từ má đến cổ đều đỏ. Anh há miệng, nhưng lại không nói được gì, cuối cùng cũng không biết là giận đối phương thổ lộ trắng trợn thế này hay là giận tiếng tim đập đến có thể nghe thấy của mình, hơi hơi quay đầu đi, lộ ra lỗ tai đỏ rực.

Hồi hộp giống như hồi cấp ba đang ngủ thì bị thầy giáo gọi dậy trả lời câu hỏi vậy, không, còn hơn vậy nữa.

25. Chương 25: Em Nghĩ Là Em Thích Anh

Vừa vào nhà thì Thẩm Mạt Văn liền bị người đàn ông ôm chặt lấy từ phía sau, sau đó một thứ vừa mềm mại lại nóng bỏng phủ lên cổ anh, anh lập tức hồi hộp đến ngừng cả thở, cả người cứng đờ.

“Nhu, Nhu Sinh?”

“Hử?” Người đàn ông siết chặt cánh tay, ôm cái người đang vùng vẫy không yên là anh chặt hơn, môi vẫn đặt ở bên tai anh, vùng má cọ vào nhau, đáp xuống từng nụ hôn nhàn nhạt.

Trong phòng khách vẫn chưa bật đèn, tối om, hơi thở nóng rực thổi vào tai Thẩm Mạt Văn, khiến anh ngứa đến rứt cổ lại, anh không nhìn thấy được người sau lưng, các giác quan lại đặc biệt nhạy cảm, đến khi đối phương đưa lưỡi liếm lên dải tai anh, thốt ra một tiếng “A” trầm thấp, sau đó đột nhiên che miệng lại.

Tiểu Tiểu trong lòng động dậy, gọi một tiếng ba ơi giống như đang nói mơ, Thẩm Mạt Văn lập tức sợ đến giọng nói cũng hơi run rẩy: “Nhu Sinh... trước, trước hết để tôi đặt Tiểu Tiểu lên giường đã...”

Trước hết? Trương Nhu Sinh nhướn mày, khéo môi nhếch lên, bế lấy Tiểu Tiểu từ trong tay anh: “Anh đi cho.”

Vừa ra ngoài, lập tức nhìn thấy người đàn ông trốn trong nhà vệ sinh, Trương Nhu Sinh cười cười, nhanh chóng đi đến đôn người kia lên tường.

Thẩm Mạt Văn nhìn cánh tay mạnh mẽ chống cạnh người mình, nuốt nước miếng, cứ luôn cảm thấy người đối diện mình là một con sói đói khát, sao lại nguy hiểm như vậy?!

“Nhu Sinh, em phải tắm rồi, anh...” Chưa nói hết, anh liền cảm thấy trước mắt tối đi, sau đó môi bị chặn lại.

Nụ hôn đó lúc đầu là dè dặt thăm dò, để lại lớp nước ướt bóng dính trên môi anh, sau khi thấy anh vẫn chưa vùng vẫy, thì đưa lưỡi vào trong miệng anh như không nhịn được nữa, đâm vào lưỡi anh rồi liếm mát lấy nó, giữa những đợt khuấy đảo có thể lắng máng nghe thấy tiếng mát mát ‘chùn chụt’.

Nếu như ban đầu Thẩm Mạt Văn vẫn chỉ bị hù đến ngây ra, thì bây giờ anh lại hoàn toàn không chống cự nổi, có lẽ thật sự là lần đầu tiên trong đời trải nghiệm việc bị hôn đến eo mềm oặt ra... Cho dù là với vợ trước, nhiều lần cũng chỉ có cảm giác tim đập thôi, theo nề theo nếp chạm vào môi, hai bên đưa lưỡi ra hôn liếm nhau, thời gian mấy phút như thế, sau khi kết hôn thì càng nhát nhẽo như cặp vợ chồng già, thậm chí rất ít khi hôn nhau. Nói thật Thẩm Mạt Văn vốn chẳng thích mấy cảm giác khi hôn, cứ giống như đang uống nước miếng của người ta, nhưng bây giờ, anh để mặc cho đầu lưỡi đối phương khuấy đảo trong họng mình, tiến vào rút ra, môi lưỡi đối phương quá nóng bỏng, ngang ngược, giống như muốn nuốt anh xuống bụng, lúc liếm qua mặt lưỡi vòm miệng của anh khiến anh run rẩy một trận, khoang mũi toàn là hơi thở dồn dập của hai người.

Thẩm Mạt Văn muộn mòng nghĩ đến, trời ạ, không ngờ anh lại thật sự để cho một người đàn ông hôn mình!

Đột nhiên, trên đầu lưỡi hơi đau một cái, anh nhú mày nhìn kẻ gây sự.

“Lại dám phân tâm.” Trương Nhu Sinh không vui lắm lắm, lại mút lên đầu lưỡi đau nhói của anh, thấy ánh mắt anh cố định trên mặt mình, mới hôn lên môi anh lần nữa.

Ấ, lại đến rồi...

Thẩm Mạt Văn mới hít được chút không khí trong lành, lại bị xâm chiếm lấy miệng môi lần nữa, lần này không chỉ tim đập eo nhuyễn, đến cả bụng dưới cũng bùng lên một ngọn lửa, đến là khó chịu.

Thân thể quấn chặt nhau của hai người đều nhận ra sự thay đổi của đối phương, Trương Nhu Sinh cười khê một tiếng, lại ‘chụt’ một cái lên khoe môi anh. “Đúng lúc, anh cũng muốn đi tắm, cùng nhau nhé?”

Thẩm Mạt Văn đầu óc mơ màng gật đầu, vào nhà tắm bị lột sạch sẽ mới biết được là không đúng, lập tức thấy muốn khóc mà không ra nước mắt.

“Trương Nhu Sinh! Anh đủ rồi chứ!” Mặt đỏ tía tai hét nhỏ căn bản chẳng có sức thuyết phục gì.

Người đàn ông đang ngâm nga hát chẳng để ý đến anh chút nào, mặc cho cái vật cứng rắn cương lên vùng tới vùng lui trong không khí, sau đó mở nước, bóp sữa tắm ra vẽ loạn lên người cả hai.

Thẩm Mạt Văn nhìn thấy kích thích đáng kinh ngạc sau khi cương lên của y, phản ứng đầu tiên lại không phải tâm lý so bì phổ biến của đàn ông, mà là run như cây sậy lùi về sau một bước, anh cũng không hiểu mình đang sợ cái gì, chỉ là cảm thấy, ui...

Sao lại giống như có cảm giác hơi đau vậy.

May là Trương Nhu Sinh chẳng có động tác nào khác, chỉ yên phận giúp anh chà lưng, Thẩm Mạt Văn nghĩ dù sao cũng chẳng phải chưa từng nhìn thấy bộ dạng đối phương khỏa thân, ngược lại bản thân còn ngưỡng ngưỡng ngừng ngừng thế này thì chẳng giống đàn ông rồi, thế là cũng bình tĩnh lại giúp Trương Nhu Sinh chà lưng.

Trương Nhu Sinh là điển hình cho loại mặc áo thấy ốm cởi áo có thịt, bình thường trông thon dài mảnh mai, nhưng cởi sạch hết thì cả người giống như rộng ra gấp đôi, cánh tay đùi vai rộng lưng dày mạnh mẽ đó... y nhét người vào đồng quần áo đó như thế nào vậy?!

Anh chà rất chuyên chú, nhìn cũng rất chuyên chú, chẳng mấy chốc chú ý đến đối phương càng ngày càng hứng lên, tay càng ngày càng hạ xuống, đợi đến khi tính khí hơi mềm chút bị nắm chặt lấy, anh giật mình xém chút nữa nhảy bật lên.

“Làm, làm gì vậy?!”

“Rửa cậu em của em chứ chi, bình thường em không rửa à?” Trương Nhu Sinh cười híp mắt, dùng bọ tay xoa hai cái lên tính khí của anh.

“Đương nhiên có rửa! Ừm! Tôi, tôi tự biết rửa!” Thẩm Mạt Văn nhẹ thở dốc, tính khí sau khi được bôi trơn mẫn cảm đến lạ, anh rất nhanh lại cứng lên.

“Chúng ta đều giúp đối phương tắm rửa rồi, nếu như em nhàn rồi đến chán thì giúp anh rửa phía dưới đi.” Trương Nhu Sinh nói rồi còn lấy thứ như cây gậy đó chọc vào gốc đùi anh.

“... Gì mà nhàn rồi đến chán chứ! Làm gì có, anh như vậy ưm... đợi chút dừng...” Thẩm Mạt Văn liên tục hít thở, thoải mái đến nhắm hờ mắt lại, kéo lấy tay Trương Nhu Sinh nửa dựa vào y.

Kỹ thuật của Trương Nhu Sinh đương nhiên thành thạo kỹ xảo hơn của anh, một tay lúc nhanh lúc chậm đùa giỡn tính khí, tay kia sờ đến âm nang bên dưới của anh, nhẹ nhàng bóp miết nó, thậm chí còn kéo bao quy đầu của anh xuống, dùng ngón cái chậm rãi trượt lên xuống quy đầu non mềm để ‘rửa sạch’.

“Á!” Thẩm Mạt Văn ban đầu chỉ thở dốc đột nhiên mở to mắt ngạc nhiên kêu thành tiếng, gốc đùi bắt đầu run rẩy. Anh cúi đầu nhìn cái thứ đang sưng tấy ứ máu giữa bẹn sữa tắm, cùng với ngón tay đang làm động tác dâm tục ở bên trên, khóe mắt cũng đỏ ửng lên, nhưng lại không cưỡng lại được sự kêu gọi của dục vọng, chỉ có thể phát ra mấy tiếng rên rỉ vụn vờ. “Dừng có... nắn chỗ đó mãi! Ừ... chậm. chậm chút... a a...”

Bản thân Trương Nhu Sinh cũng nhẹn rất khổ sở, tính khí dễ dãi đáng thương đứng thẳng, đỉnh đầu rỉ ra chút dịch thể, thỉnh thoảng động dẩy một chút, y kéo tay của Thẩm Mạt Văn qua đặt lên thân dưới vuốt ve, cuối cùng thỏa mãn thở hắt ra một hơi, nhưng sau đó ngậm khẽ thành tiếng: “Chà... ối! Mạt, Mạt Văn, nhẹ chút... em nắm... chặt quá...”

Thẩm Mạt Văn vẫn chưa thoải mái đến mức mất ý thức, thậm chí môi, nơi lỏng tay bắt nhịp với tiết tấu của y cùng nhau đùa giỡn, ở phương diện này đàn ông luôn dễ dàng tự học là biết, anh học động tác của Trương Nhu Sinh nghịch chưa được hai cái, đối phương liền bật ra tiếng ngậm khẽ.

Hai người an ủi tính khí của nhau, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay nóng hổi, đến cuối cùng cũng không biết ai bắt đầu trước, hai người vội vã hôn nhau, cứ như đang độ sức vậy, không ai nhường ai.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Mạt Văn bại trận, cùng với tay Trương Nhu Sinh trượt vào khe mông anh, trong giây phút lưu luyến đó, anh đột nhiên mở to mắt, toàn thân run cầm cập, nhũn ra ngã trên người đối phương.

Trương Nhu Sinh nắm chặt tay anh ở trên hạ thân mình trượt lên xuống hai cái nữa, rồi cũng bắn ra.

Rửa sạch bẹn trên người cả hai, y trực tiếp kéo Thẩm Mạt Văn trần trụi trực đi ra, sau đó dùng chăn mỏng quấn chặt cả hai lại.

“Suyt, ngủ đi, hôm nay không cho em về bên chỗ Tiểu Tiểu nữa.”

Thẩm Mạt Văn muốn cười, nhưng lại không cười ra, thế là im lặng nhắm mắt, chỉ là anh biết, đối phương nhất định vẫn chưa ngủ giống anh.

“... Nhu Sinh, tôi... em nghĩ là em thích anh, nhưng em vẫn chưa đủ sẵn sàng để sống cả cuộc đời với một người đàn ông... em... anh có thể cho em chút thời gian không?”

Đối phương không trả lời.

Tim Thẩm Mạt Văn hơi nặng trĩu, nhưng trong giây phút đột nhiên bị ôm chặt vào lòng đối phương đó, dường như xém ngạt thở.

“Mạt Văn! Anh rất vui... anh nghĩ em sẽ giận, sẽ sợ, sẽ không để ý đến anh nữa, vừa nãy thật ra anh sợ muốn chết! Anh có thể cho anh thời gian là cả một đời, chỉ cần em đừng rời xa anh!” Trương Nhu Sinh kích động, nói năng rời rạc, đôi mắt lại sáng lấp lánh trong màn đêm.

“Vậy mà vừa nãy anh còn...” Thẩm Mạt Văn nói đến một nửa thì dừng y một cái, tức thì phát hiện đối phương cũng không nhìn thấy được, thế là ngáp một cái rồi nhắm mắt, “Ngủ nhanh đi, ngày mai phải làm bữa sáng cho Tiểu Tiểu.”

“Ừ ừ!” Hiển nhiên là Trương Nhu Sinh vẫn chưa hết phấn khởi, liên tiếp ịn vài nụ hôn lên trán và môi anh.

Lòng ngực của người đàn ông rất nóng, rất ấm, không hiểu sao lại khiến Thẩm Mạt Văn có cảm giác yên tâm, anh cong khóe miệng, chìm vào giấc ngủ sâu.

26. Chương 26: Nhiều Vết Muỗi Đốt Quá!!

Vì đêm qua hưng phấn quá, ngủ muộn, lúc Trương Nhu Sinh tỉnh dậy thì hai mắt thâm quầng, nhưng vừa mở mắt liền thấy gương mặt yên tĩnh khi ngủ của người đàn ông, y vẫn thỏa mãn vui vẻ.

Bộ dáng lúc Thẩm Mạt Văn ngủ rất buồn cười, đầu hơi ngẩng lên, miệng nửa hé ra, Trương Nhu Sinh nhin cười giúp anh khép miệng lại, chẳng qua bao lâu, cái miệng đó lại hé ra, cứ khép mở như vậy vài lần, đối phương bị anh giỡn đến mất kiên nhẫn, “Hừ hừ” mấy tiếng rồi nện một cái lên eo y.

Trương Nhu Sinh đau rên một tiếng, trong lòng nghĩ sao Thẩm Tiểu Tiểu có thể ngủ cùng ba nó vậy? Không được, vì an toàn của Tiểu Tiểu y nhất định phải canh Thẩm Mạt Văn mỗi đêm.

Đang nghĩ như vậy, y đột nhiên cảm thấy trán hơi ngứa, vừa đưa tay ra sờ, không ngờ sờ phải một cánh tay, ngẩng đầu lên nhìn, lập tức bị gương mặt nhỏ nhắn ở trên đầu kia hù đến bật người dậy ngồi thẳng. “Má!!!”

Thẩm Mạt Văn đương nhiên cũng bị tiếng kêu lớn như vậy đánh thức, mắt chữa mở ra ngồi dậy, sau khi mắt lờ mờ nhìn rõ là con mình rồi, mới thở dài một hơi. “Tiểu Tiểu, sáng sớm tỉnh mơ mà làm gì vậy...”

“Thẩm Tiểu Tiểu! Muốn hù chết ba lớn của con phải không!! Con vào đây từ lúc nào vậy!”

“Con ngồi xổm bên cạnh gối ba này giờ! Ai cho ba nhìn ba con mê mẩn như vậy!!”

Lần này đến mặt Trương Nhu Sinh cũng không kìm được đỏ lên. “Thì, thì cho con nhìn nè!”

Thẩm Mạt Văn nghe thấy giọng nói của Trương Nhu Sinh thì giật mình, nhanh chóng mò được mắt kính đeo lên, sau khi ngậy ra ba bốn giây thì mới nhớ ra hôm qua anh ngủ qua đêm ở trong phòng của Trương Nhu Sinh, hai người còn... lập tức gào lên một tiếng, kéo chăn bông lên chui vào trong ổ chăn làm chim đà điểu.

Thẩm Tiểu Tiểu thấy thế càng nghĩ là ba đang trốn mình, nhảy phốc lên trên kéo chăn của Thẩm Mạt Văn ra, vừa kéo vừa la: “Ba ơi!! Có phải ba không muốn con nữa không!! Tại sao ngày nào cũng phải ngủ với ba lớn vậy!!!”

Trương Nhu Sinh ‘phụt’ một tiếng thiếu chút nữa nằm bò ra cười, vỗ vỗ lên tấm chăn đang u lên: “Mạt Văn, mau ra đây, lớn tướng thế này rồi thì coi ra gì nữa.”

“Chẳng phải tại anh ư!! Anh bế Tiểu Tiểu ra trước đi!!”

Thế là hình tượng ba Thẩm trước mặt con trai bị sụp đổ hoàn toàn.

Ầm ỉ cả một buổi sáng, cho đến lúc ăn sáng, Thẩm Tiểu Tiểu vẫn bĩu môi đối ba cậu, còn Thẩm Mạt Văn lại chột dạ không dám nhìn con, sợ con nhìn ra điều gì đó.

Trương Nhu Sinh không còn cách nào phải làm người hòa giải: “Được rồi Thẩm Tiểu Tiểu! Lại cứng đầu với ba con rồi! Tối qua là ba lớn không tốt, khụ, muốn nghe ba con kể chuyện mà...”

“Xạo ke! Cổ ba nhiều vết muỗi đốt, hai người nhất định là lên con chạy ra ngoài chơi rồi!”

Bóp một tiếng, đầu Thẩm Mạt Văn nện vào trong chén.

Trương Nhu Sinh cười đến vai run lên: “Ừ, nhiều quá, lát nữa phải dùng nước miếng để tiêu độc.”

Cuối cùng hai người đàn ông phải ghẹo lên ghẹo xuống thì mới dỗ cậu nhóc này vui lên được, Trương Nhu Sinh còn lén dùng đồ chơi đồ ngọt và đi đến khế ước bình đẳng “Hai tư sáu ngủ với con ba năm bảy ngủ với ba chủ nhật cùng nhau ngủ” với Thẩm Tiểu Tiểu. Đương nhiên, đợi đến lúc Thẩm Mạt Văn biết được thì đã muộn rồi, anh làm gì có cửa đấu với hai người một lớn một nhỏ ý nghĩ đen tối đầy đầu này.

Buổi chiều Thẩm Mạt Văn tan sở, đi đón con tan học, kết quả vừa mới tới cổng trường, bất ngờ chạm mặt vợ trước đang dắt Tiểu Tiểu.

“Em muốn dẫn Tiểu Tiểu đi đâu?”

Trên gương mặt của Tống Nhã thoáng qua một tia xấu hổ, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, ngẩng cằm lên nói: “Em đưa con trai mình đi ăn cơm thì sao?! Phải cần anh phê duyệt à?”

“Anh có quyền được biết!”

Thẩm Tiểu Tiểu sợ hãi rụt cổ, bất an đứng giữa hai người nhìn qua nhìn lại, mẹ đến gặp cậu cậu rất vui, nhưng hình như trông ba rất tức giận, không phải bọn họ lại muốn cãi nhau chứ?

Chứ cho là lúc đó rất nhỏ, nhỏ đến mức kí ức cũng không hoàn chỉnh, cậu vẫn nhớ như in tiếng tranh cãi chói tai và tiếng đồ vật rớt xuống đất, và tiếng cậu oa oa khóc lớn, bây giờ nhớ lại cũng sẽ cảm thấy run sợ.

Thẩm Mạt Văn nhìn thấy gương mặt nhỏ tái mét của con, lập tức đau lòng, nhẹ giọng lại nói: “Đã gặp mặt rồi thì cùng nhau ăn cơm đi.”

Tống Nhã thấy xung quanh có người nhìn qua, không cam lòng gật đầu.

Thẩm Mạt Văn nghĩ đến Trương Nhu Sinh về nhà không thấy người thì lại lo lắng, thế là gửi tin nhắn qua, không bao lâu sau đối phương trả lời “Được, chờ anh”, tâm trạng anh lập tức tốt lên.

Vừa quay đầu bắt gặp ánh mắt thăm dò anh của Tống Nhã, đối phương ho nhẹ hỏi: “Kiếm được người rồi?”

Thẩm Mạt Văn do dự một lúc, gật đầu.

Vừa ngồi trong phòng riêng, Tống Nhã đi thẳng vào vấn đề nói: “Chuyện lần trước anh nghĩ sao? Anh đừng tưởng kéo dài mãi thì tôi sẽ không tìm anh, tôi nhất định phải đưa Tiểu Tiểu đi.”

Thẩm Mạt Văn gấp món Tiểu Tiểu thích ăn đặt vào chén cậu nhóc, cười khổ nói: “Em cứ tưởng em nghĩ thế nào thì sẽ thế ấy, em cũng đã có thêm đứa con rồi, tại sao vẫn muốn...”

“Ai nói tôi có con!!” Vừa nghe thấy chữ ‘con’ này Tống Nhã liền mắt không chế thét lên, “Thằng khốn đó sợ con gái nó chịu thiệt mà muốn tôi đi bỏ đứa nhỏ!! Khó lắm mới đợi được con nó lên đại học, bác sĩ... bác sĩ lại nói tôi không thể sinh nữa...”

Suy cho cùng đã từng ở bên nhau, Thẩm Mạt Văn nhìn thấy cô như vậy trong lòng cũng không dễ chịu, đang muốn lên tiếng an ủi thì nghe thấy đối phương hằn học mở miệng: “Vì vậy tôi nhất định phải đưa Tiểu Tiểu về!”

Thế là một chút cảm thông trong lòng hoàn toàn biến mất.

“Vì vậy em chẳng phải chỉ vì nhớ con, yêu con nên mới quyết định đưa con đi ư?”

“... Anh nói gì vậy?! Sao tôi có thể không nhớ nó không yêu nó được! Nó là con trai của tôi mà! Tôi khổ cực như vậy mới sinh ra được! Có phải anh vẫn luôn ghi hận chuyện tôi đòi lấy đi xe và nhà của anh không! Nếu anh muốn thì tôi có thể trả lại cho anh!” Gương mặt trang điểm tinh tế của Tống Nhã vì tức giận kích động mà trở nên vụn vặt, giọng nói càng thêm sắc bén đến chói tai.

Thẩm Mạt Văn nhanh chóng ôm cậu nhóc kể bên vào lòng, cảm thấy cơ thể của con thả lỏng ra, mới giận dữ hạ giọng trách cứ: “Tống Nhã! Trước đây em chưa cãi đủ ư, không thể nói chuyện bình thường được à? Em đã nhớ Tiểu Tiểu, tại sao nửa năm trước không đến đón con đi! Lúc đó em chỉ nghĩ đến gia đình mới của em thôi, đến bây giờ mới nhớ đến Tiểu Tiểu, em... lại còn muốn dùng xe nhà để đổi với anh, sao bây giờ em trở nên ngang ngạnh như vậy!” Tuy Tống Nhã lúc trước cũng là một người nhỏ nhen, thích tính toán chi li, nhưng có lúc anh vẫn cảm thấy cô rất đáng yêu, đối phương trong ký ức của anh trước sau vẫn là người phụ nữ độc lập, lương thiện như lúc ban đầu, sao có thể ngờ được cô sẽ trở thành thế này.

Tống Nhã bị anh nói đến á khẩu, sắc mặt hết xanh rồi hồng, hồng rồi trắng, vẻ mặt không thể tin được, trong ấn tượng của cô Thẩm Mạt Văn là một người hiền lành không biết từ chối ai, luôn luôn cười, nói gì cũng sẽ không nổi giận. Cô tưởng lần này chỉ cần cứng rắn chút đối phương nhất định sẽ thỏa hiệp...

Thẩm Mạt Văn nhớ lại những lời Trương Nhu Sinh từng nói, cũng không khỏi áy náy, Tiểu Tiểu không phải là món hàng, sao bọn họ có thể dùng mấy thứ vật chất đó để đổi lấy cậu nhóc? Anh xoa đầu con, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Tiểu, có nhớ mẹ không?”

Tiểu Tiểu vẫn đang sợ sệt dè dặt nhìn mẹ cậu một cái, cúi đầu nhút nhát nói: “Dạ nhớ...”

Nhưng cậu nhóc càng nhớ người mẹ luôn cùng ba kể chuyện cho cậu nghe.

Hốc mắt của Tống Nhã lập tức đỏ lên, run rẩy kêu một tiếng “Tiểu Tiểu.”

“Tiểu Tiểu... sống với mẹ được không? Sau này mỗi ngày đều có thể ở bên mẹ.”

“Vậy ba thì sao ạ? Ba cũng cùng sống chứ?”

“...” Thảm Mạt Văn hơi đau lòng, lại kiên định lắc đầu, ba về mẹ chỉ có thể chọn một người, lựa chọn này tàn nhẫn với một đứa trẻ biết bao?!

Thảm Tiểu Tiểu lập tức mếu miệng khóc: “Ba ơi đừng bỏ con! Con muốn ba! Ba ơi!!”

Đứa nhỏ khóc đến đứt hơi khản giọng, đến phục vụ viên cũng bị thu hút, Thảm Mạt Văn không ngừng ôm con dỗ: “Đừng khóc đừng khóc, ba sai rồi, sao ba có thể bỏ con được chứ, nam tử hán đại trượng phu không thể tùy tiện khóc được, nghe chưa?”

Mặt Tống Nhã tái mét, ngồi một bên không nói ra được một câu, một lúc sau mới lặng lẽ đứng dậy, mặt không chút biểu cảm bỏ đi.

Sau khi Thảm Mạt Văn an ủi hết một lúc lâu thì không thấy bóng dáng của Tống Nhã nữa, thế là nhanh chóng trả tiền về nhà, ăn một bữa cơm khiến tâm tư sức lực anh kiệt quệ, vừa nghĩ đến người đang đợi ở nhà, dường như anh không thể chờ được muốn về nhà ngay lập tức.

Muốn nhanh chóng nhìn thấy Trương Nhu Sinh.

27. Chương 27: Anh Sẽ Luôn Luôn Ở Bên Cạnh Em

Lúc Thảm Mạt Văn về nhà, Trương Nhu Sinh vẫn đang ăn cơm, chỉ mở có một ngọn đèn nhỏ, đáng thương ngồi ở đó, nghe thấy âm thanh thì quay đầu lại, mắt cũng sáng lên, lập tức xông đến, còn giả bộ lơ đãng hỏi: “Sao lại về sớm thế này?”

Thảm Mạt Văn vẫn còn thở gấp, không kịp đổi sang dép lê liền đi qua, sắc mặt cũng rất khó coi. “Nhu Sinh...”

Lúc này Trương Nhu Sinh mới chú ý thấy Thảm Tiểu Tiểu vẫn đang khóc thút thít, cả gương mặt nhỏ khóc đến đỏ ửng, nụ cười bình thường khiến người khác ngỡ rằng cũng không còn, mắt chớp một cái liền có một giọt nước mắt to rơi xuống, giọng nói cũng hơi nghèn nghẹn. Y liền tức giận, vừa ôm lấy Tiểu Tiểu vừa hạ giọng hỏi: “Chuyện gì thế này, ai bắt nạt con trai của ba vậy! Hả?!”

Thảm Tiểu Tiểu nghẹn ngào kêu một tiếng “Ba lớn”, càng khiến Trương Nhu Sinh sốt ruột, nhanh chóng đem bản lĩnh nhà nghề ra, vừa kể chuyện cười vừa muốn giúp cậu nhóc hết buồn, đến cả đồ chơi năm sau cũng tính hết rồi, thế mới có thể dỗ đứa nhỏ bình tĩnh lại, nằm trên vai y cọ cọ.

Thảm Mạt Văn thấy con không khóc nữa, mới một hơi thở hắt ra một hơi, ngồi xuống ghế. Trên tay truyền đến nguồn lực ấm áp, anh cảm kích nhìn người đàn ông một cái, càng nắm chặt đôi tay đó hơn.

Sau khi Thảm Tiểu Tiểu ngủ rồi, Trương Nhu Sinh đặt cậu trên giường, nhẹ nhàng đi đến bên Thảm Mạt Văn ngồi xuống. “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hôm nay em ăn cơm với ai vậy?”

“Aizz... hôm nay lúc em đi đón Tiểu Tiểu thì gặp mẹ nó, may là đến kịp, không thì không biết cô ấy muốn dắt Tiểu Tiểu đi đâu, sau đó em và cô ấy đi ăn cơm, em bảo Tiểu Tiểu tự mình lựa chọn, kết quả nó tưởng em không cần nó nữa...” Thảm Mạt Văn nói càng nhỏ tiếng dưới ánh mắt ngày càng u ám của Trương Nhu Sinh, cúi đầu bất an gãi móng tay, mới tiếp tục ngẩng đầu lên nói: “Em chỉ cảm thấy cần phải cho Tiểu Tiểu biết, chứ không sau này nó lại trách em không cho nó gặp mẹ nó...”

“Ai hỏi em cái đó! Lúc đó trong tin nhắn của em sao không nói cho anh biết là phải đi gặp người phụ nữ đó, không lẽ em lại muốn...”

“Em chẳng muốn gì hết!” Thắm Mạt Văn cũng quỳnh lên, Trương Nhu Sinh giận anh cái gì cũng được, nhưng không thể hoài nghi điểm này, “Em... chẳng phải em đã nói thích anh rồi ư, anh đừng nghĩ bậy nghĩ bạ nữa!”

Trương Nhu Sinh ngây ra, trong mắt lại bắt đầu sáng lấp lánh, sáp lại gần cắn một cái lên môi dưới đầy đặn của anh: “Hử? Vừa nãy em nói gì? Anh không nghe rõ.”

“... Biết rõ rồi mà còn nói xạo!” Thắm Mạt Văn đỏ mặt, nhưng khi Trương Nhu Sinh hôn anh lần thứ hai, anh vẫn không né.

“Ừ, chẳng phải em thích nghe anh nói xạo ư, đêm nay nói lại cho em nghe nhé?”

Ừc...

Trả lời y chính là tiếng bụng réo cực vang.

Thắm Mạt Văn rất lúng túng, chưa đợi anh cười đã nhanh chóng giải thích: “Vừa nãy em chẳng ăn gì nhiều!”

Trương Nhu Sinh vò đầu y, cười nói: “Ừ, đi nấu mì cho em, cho em ăn no.” Còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘ăn no’ này, sao nghe thấy như có hàm ý gì khác vậy.

“Em lớn hơn anh mà anh cứ vò đầu em cả ngày, kỳ cục...” Thắm Mạt Văn đỏ mặt nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tài nghệ nấu nướng của Trương Nhu Sinh vốn chẳng tốt mấy, cũng biết làm vài món bình thường đơn giản, mì nấu cũng là món mì trứng cà chua nhạt nhẽo, nhưng Thắm Mạt Văn lại cảm thấy rất ngon miệng, ngoài cuối tuần về nhà ba mẹ có thể ăn đồ ăn mẹ nấu ra, anh đã lâu không hưởng thụ cảnh người khác làm cơm cho anh ăn rồi, chẳng lâu sau thì ăn hết một bát lớn, đến cả nước súp cũng húp sạch.

Trương Nhu Sinh luôn ngồi ở bên nhìn anh, biết anh thật sự đói, nhanh chóng hỏi: “Còn muốn ăn nữa không?”

Thắm Mạt Văn lắc đầu: “No rồi, sau này em sẽ không để anh một mình ở nhà ăn cơm nữa đâu.”

Trương Nhu Sinh vừa nghe thấy, tim liền đập nhanh hai nhịp, ai nói người đàn ông hiền hòa này không biết cách nói chuyện chứ? Lực sát thương quả thực quá lớn!

Ăn cơm xong hai người đi tắm, Thắm Mạt Văn bị chuyện hồi chiều hành hạ hơi mệt, không có tâm trạng làm việc khác, kết quả mới tắm được nửa thì nghe Thắm Tiểu Tiểu hét lớn trong phòng, tìm sợ đến muốn bắn ra khỏi cổ, cả người đầy bọt chạy ra ngoài.

“Anh đi xem! Em nhanh chóng đi về tắm đi, bây giờ ngày nào rồi mà còn trần truồng chạy ra thế này, coi chừng cảm mạo!”

Thắm Mạt Văn nhìn Trương Nhu Sinh đi vào phòng, lúc này mới yên tâm, xối hai ba cái cho sạch sẽ người rồi chạy vô phòng.

Tiểu Tiểu đã không còn la khóc nữa, đang rúc trong lòng Trương Nhu Sinh cùng nhau xem sách, hốc mắt vẫn còn hơi đỏ, nhìn thấy anh đi vào thì rất uất ức kêu một tiếng “Ba ơi.”

Thắm Mạt Văn cay mắt, cũng đi qua kéo chăn ra ngồi vào trong, hôn một cái lên mặt con.

“Mạt Văn... anh cũng muốn...” Trương Nhu Sinh ở một bên chỉ lên mặt.

“... Muốn gì mà muốn! Anh mấy tuổi rồi!” Da mặt người này cũng dày quá, trước mặt trẻ con mà nói những lời này!

Ngược lại Thắm Tiểu Tiểu xấu xa cười khanh khách: “Ba con sẽ không hôn ba đâu! Ba chỉ hôn con thôi!”

“Thiệt không?” Trương Nhu Sinh ngẩng đầu lên xấu xa nhìn người đàn ông đang quay mặt đi.

“Khụ, được rồi được rồi, ngủ hết cho tôi! Ngày mai không đi học đi làm nữa ư!” Thắm Mạt Văn vươn tay ra, tắt đèn, đỡ bị hai người kia nhìn thấy gương mặt đang đỏ của anh, không thì càng khó giải thích.

Thẩm Tiểu Tiểu ngủ giữa hai người, hào hứng quay tới quay lui, bị ba cậu đánh một cái vào mông thì mới nằm yên, qua một lát lại hỏi: “Ba ơi ba sẽ luôn ở bên con phải không?”

Thẩm Mạt Văn ôm chặt lấy con: “Đương nhiên, sau này ba còn phải nhìn Tiểu Tiểu thi lên đại học, cưới vợ, làm ba mà.”

Thẩm Tiểu Tiểu vui vẻ hôn một cái lên mặt Thẩm Mạt Văn, cách một lúc lại kỳ quặc mở miệng: “Vây ba lớn cũng sẽ luôn ở bên con chứ?”

Trương Nhu Sinh cười lạnh một tiếng: “Con nhớ tới robot biến hình của con chứ gì, nhóc vô ơn.”

Thẩm Tiểu Tiểu chui vào lòng ba cậu, cười lẩn lộn: “Nếu như ba lớn là cô thì tốt rồi.”

“Xời... thằng quỷ nhỏ này, hối lộ vô ích rồi! Cả đời này con đừng mơ có cô xinh đẹp!”

Thẩm Mạt Văn bị bọn họ làm ồn không ngủ được, mỗi người được thưởng cho một đập thì mới chịu im lặng.

“Chú thì chú... con và ba nhịn chút là được...” Thẩm Tiểu Tiểu hơi buồn ngủ rồi, lằm bằm hôn cái chụt lên mặt Trương Nhu Sinh.

Cậu cảm thấy mình như đang trở về thời còn nhỏ, cậu nằm ngủ giữa ba mẹ, được ôm rất chặt, tuy mẹ đổi thành chú xinh đẹp, nhưng cậu vẫn cảm thấy rất vui, rất ấm áp, mà trông ba cũng rất vui, cậu cũng không cần đi hâm mộ người khác nữa, cậu cũng có một ngôi nhà hạnh phúc vui vẻ.

Thế là trong giấc mơ, Thẩm Tiểu Tiểu nở nụ cười.

Thẩm Mạt Văn đang ngủ thì cảm thấy ké bên lún xuống một chút, vừa mở mắt liền thấy Trương Nhu Sinh nhẹ tay nhẹ chân bò qua con đến bên người mình. “Này! Anh làm gì vậy!”

“Ngủ chứ làm gì, em nằm dịch qua chút.”

“Anh... Tiểu Tiểu ngủ rồi?”

“Ừm, ngủ rồi, nước miếng đầy mặt, he he, có phải di truyền từ em không.”

“Cút!” Thẩm Mạt Văn bị dồn đến hết cách, chỉ có thể ôm Tiểu Tiểu dịch qua bên kia, lúc này người đàn ông sau lưng mới thoải mái nằm xuống, lập tức ôm chặt lấy mình.

“Lúc này em chưa nói với anh, sau đó cô ta nói gì với em?”

“Hử? À, Tiểu Tiểu vừa khóc cái là em cũng không để ý đến cô ấy nữa, đợi em dỗ Tiểu Tiểu xong thì cô ấy đã đi mất rồi.” Thẩm Mạt Văn kể sơ lại, không kể chuyện vợ trước không thể sinh nở ra, suy cho cùng đó cũng là chuyện riêng tư của đôi phương.

“Cô ta tự biết điều đó, lúc trước cô ta để đứa con lại, bây giờ cũng phải cho cô ta nếm mùi vị bị con bỏ.”

“Nhu Sinh, anh đừng nói nữa, cô ấy cũng chẳng sung sướng gì...”

“Em tốt bụng quá nên mới bị thiệt thòi hết lần này đến lần khác đó! Không có anh em nói xem em phải làm sao!” Câu trước Trương Nhu Sinh còn nghiêng rằng nghiêng lợi, câu sau thì trở nên đắc ý.

“... Anh nói xem cô ấy có đến nữa không?” Thẩm Mạt Văn nghĩ ngợi rồi vẫn thấy lo lắng.

“Sợ gì, có anh đây này, cô ta dám đụng đến một sợi lông của ba con em thử xem?”

“Ừ, anh là tốt nhất, hối lộ một đứa trẻ, mất mặt không.” Thẩm Mạt Văn gạt đi cái móng đang sờ tới sờ lui trên eo mình, cười rồi nhắm mắt, không để ý đến người đang lầu bầu phía sau.

“Xì... nó cũng là con trai tương lai của anh mà...”

Cho đến khi sắp ngủ đi, anh mới mơ màng nghe thấy trên đầu truyền đến một câu “Anh cũng sẽ luôn luôn ở bên cạnh em”, sau đó một nụ hôn dịu dàng rơi lên trán anh.

.

28. Chương 28: Gặp Mẹ Vợ~

Đảo mất cái lại một tháng qua đi, mùi sơn ở nhà Thẩm Mạt Văn cũng vơi đi không ít, thế là anh đề xuất yêu cầu được dọn ra về nhà với Trương Nhu Sinh.

“Dọn về?!” Trương Nhu Sinh cảm thấy chuyện này quả thật như sấm giữa trời quang, tình cảm của hai người vừa mới chớm nở, đối phương lại muốn về nhà?!

“Đúng đó, bên đó tu sửa xong cũng lâu rồi, cũng phải về ở chứ.” Thẩm Mạt Văn lấy chiếc va li lớn lúc trước dọn đến ra, bỏ quần áo các loại vào.

Trương Nhu Sinh choáng váng, chỉ cảm thấy lạnh thấy tim, máy móc đáp lại một tiếng giúp Thẩm Mạt Văn sắp xếp đồ đạc.

Đồ đạc các loại trong phòng được xếp vào va li, hình như còn nhiều hơn lúc mới đến, căn phòng dần dần trống trải trông sao mà thê lương, Trương Nhu Sinh không thể tưởng tượng được khi trong nhà chỉ còn lại một mình y thì sẽ như thế nào.

Y cầm áo quần trên tay ngây người, cho đến khi Thẩm Mạt Văn kêu y một tiếng thì mới ngỡ ngàng phản ứng lại.

“Anh sao vậy? Sắc mặt rất xấu, có phải cảm mạo rồi không?”

Nhìn thấy vẻ mặt lo âu của người đàn ông, y hận không thể ôm người ấy vào lòng, khiến y dừng rời đi. “Mạt Văn... đồ nhiều như vậy... để ở đây bớt đi...”

Thẩm Mạt Văn cúi đầu cười một cái, gạt đầu, lúc này Trương Nhu Sinh mới thở phào.

Ngày dọn nhà đó theo lệ là thứ bảy, Thẩm Mạt Văn ôm đứa con đang hơn hờ ngồi lên xe về nhà, Trương Nhu Sinh vừa lái xe vừa cười khổ, cho đến khi ngừng đèn đỏ thì tay được một đôi tay ấm nóng cầm lấy.

“Nhu Sinh, hay ngày nay anh... trông không vui lắm, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?” Thẩm Mạt Văn không phải đồ ngốc, nhìn ra được hai ngày này Trương Nhu Sinh luôn miễn cưỡng cười, nhưng trông đối phương như chẳng muốn nói cho mình biết.

“Hử? Không có gì không có gì?” Trương Nhu Sinh lắc đầu, đập ga một cái chạy đi, trong lòng Thẩm Mạt Văn cũng hơi rầu rĩ, chỉ có thể coi như không có gì.

Thẩm Tiểu Tiểu vừa vào nhà mới liền la lên, chạy hai vòng quanh nhà, cuối cùng bay phốc lên cái giường nhỏ của mình. Đa số các đồ dùng trong nhà như nệm hay dép đi trong nhà đã mua xong từ nửa tháng trước rồi, bây giờ chỉ cần bọc ga giường là được.

Dường như Thẩm Mạt Văn rất thỏa mãn với ngôi nhà đã sửa sang tốt, nụ cười khỏe miệng vẫn chưa mất đi.

Một mình Trương Nhu Sinh đứng xa xa ở cửa, đột nhiên cảm thấy bản thân lại cách bọn họ rất xa, thế là cũng chẳng thể ở lại nữa, đến nói với Thẩm Mạt Văn một câu “Tôi đi đây.” rồi cúi đầu đi ra ngoài.

“Nhu Sinh? Anh đi đâu? Không ở lại... khụ, ăn cơm à?”

“Ăn cơm?... Chẳng phải em muốn rời xa anh sao...” Trương Nhu Sinh vừa nói ra liền cảm thấy tim sắp thất lại.

“Rời xa...? Trương Nhu Sinh! Ý anh là gì, nói rõ ra đi!”

Thẩm Mạt Văn hét một tiếng khiến Trương Nhu Sinh vẫn đang ngơ ngác sự tình lại, ngẩng đầu nhìn một cái, người đàn ông trước mắt dùng dùng nổi giận trừng y, đến cả nắm đấm cũng nắm chặt lại. Thẩm Mạt Văn chưa bao giờ giận như vậy.

“Anh nói lại lần nữa xem, rời xa là ý gì? Những lời anh nói lúc trước... đều chỉ là giả?!”

“Khoan đã khoan đã...” Có phải hiểu nhầm chỗ nào rồi không?! “Em... em đã chuyển về rồi, chẳng phải là muốn rời xa anh sao...”

Hai người trợn tròn mắt với nhau, nửa phút sau Thẩm Mạt Văn mới tiêu hóa được, vừa vui vừa buồn cười, hung hăng đâm một cái vào người đàn ông trông lạc lõng kia.

“Anh... thật là, nghĩ cái gì vậy, nhà cũng sửa xong rồi, chẳng lẽ để nó trống không à? Huống chi căn nhà này lúc đầu anh phí bao nhiêu tâm tư như vậy, đồ đạc cũng đều là do chúng ta cùng nhau đi mua, sao emỡ... để nó trống không chứ.” Anh đi đến kéo người đàn ông vẫn còn hơi ngơ ngác vào nhà, giận dữ đá lên cửa, nghĩ ngợi chút, rồi lại nắm chặt lấy tay Trương Nhu Sinh, giống như sợ y chạy mất, “Vốn dĩ em muốn... khụ, hỏi anh có muốn dọn qua ở không... nhưng nhà anh bên đó to như vậy mà trống đi thì cũng không tốt lắm, huống chi em sợ anh ở không quen nhà nhỏ như vậy...”

Lời nói vốn rất trơn tru dần dần biến thành ấp úng, đợi đến khi nói xong rồi, lòng bàn tay Thẩm Mạt Văn cũng mướt mồ hôi.

Vẻ mặt mê muội của Trương Nhu Sinh từ từ trở nên kinh ngạc, cuối cùng toét miệng thành một nụ cười thật tươi, vừa gật đầu vừa nhanh chóng trả lời: “Muốn muốn muốn! Anh muốn ở chung với em, em không nói rõ cho anh, hại anh hai ngày nay thấp thỏm lo sợ đến sắp điên lên!”

Nắm tay thì không đủ, y liền ôm người đó thật chặt vào lòng, rất uất ức nói, tim treo lơ lửng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Sao em biết được anh sẽ để tâm đến chuyện vặt vãnh này?! Tránh ra! Nặng chết mất! Tối nay muốn ăn món gì?”

“Gà xào cung bảo, đậu hũ ma bà, cánh gà kho.” Trương Nhu Sinh không chịu buông tay, ôm lấy Thẩm Mạt Văn kéo một đường.

“Sao khẩu vị càng ngày càng giống Thẩm Tiểu Tiểu thế... nhanh đi, ba mẹ em sắp đến rồi.”

“Cái gì?!”

Đợi đến khi ông Thẩm bà Thẩm đến, Trương Nhu Sinh đã sớm hồi phục thành bộ dáng thường ngày, mặt tươi cười sáng sủa mời hai ông bà vào cửa.

Bà Thẩm đã có ấn tượng rất sâu với người đàn ông nửa đêm chạy đến đưa Thẩm Tiểu Tiểu vào bệnh viện này, nhìn thấy y thì cười rạng rỡ nói: “À... Tiểu Trương phải không? Lúc trước phiền cháu rồi, mãi mà chẳng nói được câu cảm ơn với cháu cho đành hoàng.”

Trương Nhu Sinh hơi giật mình, nhanh chóng đỡ ‘mẹ vợ’ đến sofa ngồi xuống, sau đó lại rót trà dâng lên cho hai ông bà, thiếu mỗi việc nghiêm chỉnh kêu tiếng ba mẹ thôi.

“Tiểu Trương, nghe nói chuyện tu sửa cũng là do cháu giúp?”

“Khụ, chuyện nhỏ mà thôi, bình thường Mạt Văn cũng giúp con rất nhiều, chuyện nên làm mà.” Bình thường Trương Nhu Sinh dẻo mồm dẻo miệng nhất, hôm nay đầu lưỡi cứ như bị thắt nút, nói sai liên tục, khiến bà Thẩm vui không ngớt.

Đợi bà Thẩm và Thẩm Tiểu Tiểu cùng nhau xem phim, anh nhân lúc rảnh rồi nhanh chóng lên vào phòng bếp.

“Mẹ em dễ nói chuyện chứ?”

“Dễ, nhưng anh cũng sắp hồi hộp đến chết rồi đây...” Trương Nhu Sinh quệt trán một cái, đúng thật toàn là mồ hôi.

Thẩm Mạt Văn cười nhìn y một cái: “Anh hồi hộp cái gì, mẹ em có ăn được anh đâu.”

“Biết mà còn hồi!” Trương Nhu Sinh ôm anh từ phía sau, nhéo lên eo anh một cái.

Tay Thẩm Mạt Văn run lên, xém nữa đánh rơi nôi, nhanh chóng qua lại nhìn một cái, thấy không có người mới thúc cùi chỏ vào Trương Nhu Sinh, khề khàng nói: “Ba mẹ em đang ở đây mà! Anh an phận chút đi!”

Trương Nhu Sinh cười hì hì lại đặt tay lên vai anh, giúp anh đem bát đĩa ra ngoài.

Chân trước của Trương Nhu Sinh vừa ra khỏi phòng bếp, chân sau của bà Thắm đã đi vào, ánh mắt nhàn nhạt nhìn đến nỗi Thắm Mặt Vắn ớn lạnh sống lưng, không cần nói anh cũng tự nhận lỗi: “Mẹ... con thật sự không định kết hôn, nếu như con có người con thích, thì đương nhiên sẽ kết hôn, không có, mẹ có ép con cũng vô dụng, huống chi con thật sự không muốn Tiểu Tiểu phải chịu thêm chút uất ức nào nữa.”

Bà Thắm trừng anh nửa ngày, thở hổn hển nói: “Mẹ thấy con có có đi nữa cũng không thể kết hôn đâu!”

Thắm Mặt Vắn cẩn thận nghĩ, lập tức mướn mồ hôi cả người, chẳng lẽ bà đã nhìn thấy được chỗ nào rồi?! Nhưng bà cũng không nói tiếp nữa, đương nhiên anh cũng không thể nói gì.

Sau cơm tối cả một nhà cùng nhau xuống lầu tản bộ, Trương Nhu Sinh tự nhiên cũng ngoan ngoãn bị kẹp ở bên trong, trái tiếp một câu, phải góp một lời, nói nhiều kinh khủng, đến khi thời gian không còn nhiều nữa, mới lái xe đưa ông Thắm bà Thắm về nhà.

Kết quả là lúc đi thì cả mặt đắc ý, lúc về Trương Nhu Sinh than khóc thảm thiết, chạy thẳng đến chỗ Thắm Mặt Vắn xin xỏ an ủi.

“Mặt Vắn, anh đắc tội với mẹ em chỗ nào vậy, trên đường luôn đưa ra nan đề cho anh, xem chút nữa hỏi hết một lượt mười tám đời nhà anh rồi, làm anh sợ quá trời à...”

Thắm Mặt Vắn đã tắm rửa xong nằm trong chăn, ngẩng đầu híp mắt cười nói: “Đây chẳng phải là kiểm tra kỹ lưỡng xuất thân của con dâu tương lai ư.”

Một câu nói dễ Trương Nhu Sinh nở ruột nở gan, vừa ngâm nga hát vừa đi tắm.

29. Chương 29: Màn Đạo Đầu

Trương Nhu Sinh không đem quần áo vào, tắm xong mặc luôn quần xà lỏn của Thắm Mặt Vắn, còn rất táo bạo đứng trước gương ngắm hết nửa ngày.

Lúc đi vào phòng ngủ, người đàn ông còn đang xem sách, thấy y đi vào mới bỏ kính xuống xoa xoa hai mắt cay xè, nằm xuống. Trong lòng Trương Nhu Sinh rất vui, bò lên giường ra sức ôm lấy người đàn ông, không đợi đối phương phản ứng lại đã chặn miệng anh.

Thắm Mặt Vắn lúc bắt đầu thì còn nhẹ giãy giụa vài cái, nhưng hôn tới hôn lui rồi anh cũng ôm chặt lấy bờ vai rộng rãi của Trương Nhu Sinh, hơi vụng về đưa lưỡi ra đáp trả anh, người bên trên cũng còng một cái, lập tức càng ra sức quăn lấy đầu lưỡi anh khuấy đảo, nói thì là hôn, có lẽ ‘gặm’ mới chuẩn xác hơn.

Hôn hết một lúc thì mới dừng lại, Thắm Mặt Vắn thật sự bị hôn đến nghẹt thở, khóe miệng vẫn còn dính vết nước bị chảy ra, hai mắt thì nhìn gần mà hơi mơ màng, thế là hai người nhìn nhau mấy phút, anh lại bị đối phương vội vã hôn lên.

Hôn đến chỗ động tình, cơ thể cả hai đều có phản ứng, hai tay của Trương Nhu Sinh đã sớm không khống chế được, trượt vào áo của Thắm Mặt Vắn đùa bỡn, lúc sờ đến dưới bụng đang sưng lên của anh, không nhịn được cười lên, lòng bàn tay trượt một cái, lướt qua chỗ quan trọng nhất, thâm nhập vào giữa hai đùi đâm loạn sờ soạn gốc đùi mẫn cảm đó.

Cơ thể Thắm Mặt Vắn run lên, trong cổ họng bật ra một tiếng rên khê, kẹp chặt hai đùi, hơi tức giận hạ giọng thét: “Trương Nhu Sinh!”

Chỉ là giọng nói này vào trong tai Trương Nhu Sinh thì càng khiến y cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn, y xảo quyết dùng ngón tay quệt một cái, người bên dưới lập tức uốn éo như sợ nhột. “Muốn anh sờ ở đâu? Hửm?”

Hậu kết của Thắm Mặt Vắn trượt lên xuống một lát, chậm chậm luồn tay vào dưới chăn, phủ lên vật cứng đang bị quăn trong bao phủ của Trương Nhu Sinh, không biết là quần trong của Thắm Mặt Vắn nhỏ hay là gì, nơi khối u đó trở nên cực kỳ lớn, lúc tay phủ lên, bên trong thậm chí còn cương lên nữa.

Miệng Thẩm Mạt Văn càng khô khốc hơn, dường như không dám nhìn người đàn ông trước mặt, nghĩ trong lòng nghĩ hên là bỏ kính xuống rồi.

Trương Nhu Sinh cười ở bên tai y một lúc, giọng nói trầm lắng có một loại quyền rũ không nói nên lời, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt anh, khiến anh ngửa tránh qua một bên.

“Ừm, anh biết rồi.” Đối phương hạ giọng nói một câu, hôn một cái lên mặt anh, từ thế nằm nghiêng trở mình một cái toàn thân đè trên người anh, chỉ là hai tay vẫn chống hai bên người anh.

Biết? Biết gì? Thẩm Mạt Văn đang nghĩ liền cảm thấy nơi cần được an ủi được một vật cứng nóng hổi y chang dán lên, lập tức thở dốc, cũng không biết do là kích động hay là sợ hãi.

Sự ấm áp trong mắt Trương Nhu Sinh như có thể chảy ra nước, nhẹ nhàng liếm lên môi anh, hạ thân lại hoàn toàn tương phản, thậm chí là kịch liệt dùng thứ đang cương ma sát tính khí của anh vài cái.

Rõ ràng là cách nhau bằng quần trong, nhưng lại sướng hơn trực tiếp đụng chạm, Thẩm Mạt Văn thoải mái đến ngón chân cũng cuộn lại, nhưng vì bị đối phương đè dưới thân, không động đậy được gì, chỉ có thể bị động chấp nhận tấn công dữ dội đó.

“Ừm! Chậm, chậm chút... a...” Anh không khống chế được rên rỉ ra tiếng, nhưng lại sợ bị Tiểu Tiểu phòng bên nghe thấy, chỉ có thể liều mạng thở dốc, “A a... Nhu... Sinh!”

Sợ trêu đùa quá trớn, Trương Nhu Sinh cười hì hì hôn người đàn ông đang rên rỉ, tay rảnh rỗi không tìm được kéo áo T-shirt lên cao, đùa giỡn hạt anh đào đã ứ máu nhô lên. Người bên dưới lập tức căng cứng toàn thân, dù đang chặn miệng lại, cũng không thể dẫn âm thanh xuống, y lại xấu xa dùng ngón cái ấn vào rồi lại xoa tròn xung quanh, nghịch nó.

“Nhu, Nhu Sinh... đừng... cùng nhau làm... ưm!” Mặt Thẩm Mạt Văn đỏ ửng một cách lạ lùng, đến cổ cũng đỏ, hô hấp của anh càng ngày càng gấp gáp, bắt đầu hơi giãy giụa.

Trương Nhu Sinh vươn tay ra chỉnh đèn đầu giường tối đi một chút, sau đó ghé lại gần bên tai Thẩm Mạt Văn cắn lên tai anh: “Muốn bắn rồi?”

Thẩm Mạt Văn nhắm mắt, cắn môi gật đầu.

Trương Nhu Sinh đưa lưỡi ra liếm bên trong tai anh, không lạ gì khi nghe thấy người đàn ông kêu khê một tiếng, giống như vuốt mèo cào lên tim y vậy, thế là ý cười nơi khóe mắt càng đậm hơn. “Mạt Văn, tiếp theo đây em phải tự mình kích âm thanh lại nhé, anh không thể hôn em nữa đâu.”

“Hửm...” Thẩm Mạt Văn mở đôi mắt hơi ướt át ra, vẫn chưa phản ứng lại lời đối phương, hạ thân cứng đến cực độ cách lớp quần trong bị liếm nhẹ lên, “Á...”

Kêu ra tiếng rồi anh mới cuống quýt bịt chặt miệng lại, nhìn về nơi cửa phòng bên cạnh, Trương Nhu Sinh ở bên dưới chần chừ cười, giống như đã sớm lường trước được sẽ thế này, chỉ là y chưa đợi Thẩm Mạt Văn hoàn hồn lại liền càng nhiệt tình hơn ngậm lấy âm nang căng lên dưới quần trong, dùng đầu lưỡi liếm tới quét lui. Quần trong của đối phương đã sớm bị dịch thể từ đỉnh đầu tiết ra giữa lúc cả hai ma sát làm ướt, hằn lên một dấu vết mờ mờ, bây giờ phạm vi của vết nước ấy càng lan rộng ra hơn.

Thẩm Mạt Văn cắn chặt khớp hàm, gốc đùi không tự nhiên co rút lại, tầm nhìn của anh dời qua lại giữa bên trong chăn và nơi cửa phòng như con thoi, rõ ràng hồi hộp muốn chết, tính khí lại càng cứng hơn, bị bọc trong quần trong vừa khó chịu vừa mong chờ. Bình thường người đàn ông trông cao cao tại thượng nhưng thực tế lại hơi trẻ con kia lúc này lại nằm giữa hai chân anh, gần như là say mê liếm cắn tính khí của anh, giống như cảm nhận được ánh mắt của anh, đối phương ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn còn ham muốn nồng đậm.

Anh vội vàng quay đầu đi, bên dưới lại bị cắn một cái không nặng không nhẹ: “Ừm... a a...”

“Mạt Văn, nhìn anh.” Giọng nói của người đàn ông giống như có sức hút, hấp dẫn lấy anh, lại quay trở lại bên trong chăn có hơi tối.

Quần trong màu xám đã bị liếm đến ướt nhẹp, dính chặt lên tính khí, cứ cho là chưa cởi quần ra, vật bên trong cũng cảm nhận được xúc cảm nóng ướt, nhẹ nhẹ run rẩy. Bức tranh người lớn này khiến Thẩm Mạt

Văn đã đến cực hạn, cả người anh đều run rẩy, hai chân vô thức mở ra, nhẹ nhàng eo lên ma sát với khoe miệng của đối phương.

“Nhu Sinh... ưm... ư...”

Nghe thấy anh nhỏ giọng gọi tên mình, tim Trương Nhu Sinh rung lên, hạ thân thật sự cứng đến phát đau, y vuốt ve đùi căng cứng của Thẩm Mạt Văn, ngón tay men theo mép quần xà lỏn chậm chậm tiến vào, cuối cùng bóp lấy hai gò mông gầy nhưng lại rất đàn hồi kia, xoa nắn nó.

Thẩm Mạt Văn sớm đã thoải mái đến mất phương hướng, căn bản chẳng cảm thấy bàn tay bóp mông mình, chỉ cảm thấy bụng dưới vừa mỗi vừa trướng, thiếu chút nữa là đến cao trào. “Nhu Sinh... quần... á! Khó chịu...”

Trương Nhu Sinh lại nặng nề hít một hơi, dùng răng cắn vào quần trong kéo nó xuống, cây cột đỏ hỗn tủa ra mùi vị đậm nồng bật ra, Thẩm Mạt Văn run lên, eo cũng bất giác uốn éo. Trương Nhu Sinh không do dự mở miệng ngậm vật đó vào, không cho đối phương có cơ hội thở phào, nuốt vào nhả ra, y biết đối phương sắp bắn rồi.

Quả nhiên, cả người Thẩm Mạt Văn cong lên, tay đặt trên đầu y đột nhiên túm tóc y, trong miệng hình như đang cắn thứ gì đó, chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc trầm thấp.

Trương Nhu Sinh lại liếm lên chóp đỉnh, sau đó dùng họng mình bao bọc lấy nó, tay vẫn đang đặt ở mông đối phương cũng chậm chậm trượt vào chính giữa, ngón tay tìm được nơi nếp uốn khép chặt, đè ấn nghịch nó.

“Ư ưm...” Người đàn ông dưới thân đột nhiên phát ra một tiếng hu hu như đang khóc thút thít, hai chân lại kẹp chặt đầu y, tính khí đang ngậm trong miệng cũng bắn hết cả họng y.

Đợi đến khi đối phương bắn xong rồi, y mới ngồi dậy chùi sạch miệng, lấy nước trên đầu giường súc miệng. Trong miệng Thẩm Mạt Văn đang cắn vạt áo T-shirt, khoe mắt vẫn còn vết nước mắt, y ghé đến hôn lên miệng đối phương, khàn giọng cười nói: “Thật sự thoải mái đến thế à?”

Thẩm Mạt Văn thở hổn hển hết mười mấy phút sau mới bình phục lại, yếu ớt đá y một cái, sau đó quay đầu đi nhẹ giọng hỏi: “... Phải làm như thế nào...”

Trương Nhu Sinh giật mình, tưởng anh cũng muốn giúp mình khẩu giao, vui vẻ đồng thời lại ngại ngùng, nhanh chóng nói: “E, dùng tay giúp anh ra là được rồi!”

Về mặt của người đàn ông càng mất tự nhiên, nửa ngày sau mới nói: “Ý em là, đàn ông với nhau... phải làm như thế nào...”

30. Chương 30: Thịt

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của người đàn ông, Thẩm Mạt Văn lập tức hối hận vì sự kích động của bản thân, có lẽ đối phương căn bản chẳng có ý nghĩ này, bây giờ lại thành bản thân anh lại đặc biệt muốn làm... Anh vội vàng kéo chăn trùm đầu lại, nhưng ngay sau đó bị người đàn ông ập đến.

Người đàn ông thở hồng hộc dúi đầu vào hõm cổ anh không ngừng cọ cọ, hai chân kẹp lấy anh, giống như hận không thể ép anh vào trong lòng, trong miệng không ngừng nỉ non: “Mạt Văn... Mạt Văn...”

Ngại ngùng trong lòng Thẩm Mạt Văn vơi đi một chút, buồn cười vò đầu y: “Sao lại giống chú chó vậy, em sắp không thở nổi rồi này.”

Lúc này Trương Nhu Sinh mới thở phào, hai mắt phát sáng nhìn anh: “Anh sợ em vẫn chưa sẵn sàng, em có thể chấp nhận hôn anh vuốt ve anh thì anh đã rất vui rồi, chỉ sợ bản thân anh vừa kích động cái là hù em chạy mất.”

“Đồ ngốc.” Thẩm Mạt Văn nhẹ mắng một câu, “Em cũng đã tính ở bên anh rồi, thì tự nhiên sẽ chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nếu như em không thể chấp nhận, em sẽ không đáp ứng anh, cũng chẳng phải thanh niên mười bảy mười tám tuổi, chuyện gì cũng dựa vào nhất thời kích động...”

Trương Nhu Sinh vui vẻ đồng thời cũng hơi cảm động, đối phương thật sự suy nghĩ vì y, có nhiều chuyện thậm chí nghĩ còn chu đáo hơn y, lần đầu tiên y cảm thấy trong một cuộc tình, mình cũng được bảo vệ, bao dung.

Thế là y lại thỏa mãn thích thú ôm chặt người đàn ông hôn hai cái, khản giọng nói: “Nếu như em đáp ứng rồi, lát nữa có thể anh sẽ không dừng được đâu đó.”

Thẩm Mạt Văn cảm nhận được vật cứng rắn trên đùi, lập tức căng thẳng, nhưng thế nào đi nữa thì cũng phải trải qua, anh chỉ có thể giả vờ không để ý gật đầu, dù sao cũng sẽ không bị gì đâu... nhỉ?

Chỉ là mười phút sau anh liền hối hận.

“Ui... Nhu, Nhu Sinh, hơi... đau... a á... đợi, đợi chút!” Chút ‘oai phong lẫm liệt’ vừa nãy đã hoàn toàn bị Thẩm Mạt Văn ném ra sau đầu, lúc này anh nằm bò trên giường, cả đầu rúc vào trong gối, cả người cứng còng, thỉnh thoảng co rúm lại, “Ồi...”

Trương Nhu Sinh nâng đầu anh lên, nhẹ nhàng hôn lên hốc mắt hơi đỏ, khóe miệng chứa nụ cười thấp giọng bảo: “Nhưng ngón tay của anh mới vừa tiến vào thôi.”

Nói rồi còn di di đầu ngón tay, người dưới thân lập tức co chặt mặt sau lại, dường như khiến ngón tay của y không thể động đậy, vách tường chặt chẽ ấm nóng bao lấy ngón tay y, khiến y hơi khó kiềm chế.

“Hơi khó chịu... anh... chậm chút... ưm...”

“Vậy thì em thả lỏng trước đã, cắn chặt như vậy ngón tay của anh cũng sắp đứt luôn rồi.” Rõ biết người đàn ông không chịu nổi đùa giỡn, nhưng Trương Nhu Sinh vẫn không nhịn được nói những lời tục tĩu, hạ lưu.

Quả nhiên, tai người đàn ông cũng đỏ đến nóng sôi lên, nhưng vẫn cố gắng hít thở, khiến nơi bao lấy ngón tay của y kia từ từ thả lỏng, Trương Nhu Sinh nhân cơ hội cắn hết ngón tay vào.

“U!” Người đàn ông nghẹn ngào một tiếng, miệng run rẩy như co giật.

“Ngoan, thả lỏng, anh sẽ không làm hại em đâu.” Trương Nhu Sinh sờ đến thứ nhô lên trước ngực anh, hai ngón tay vân vê nắn miết, ngón tay cắm trong hậu huyệt của anh bắt đầu xoay vòng khuấy đảo, thỉnh thoảng rút ra rút vào. Vì gel bôi trơn đổ ra đủ nhiều, một khi cắm vào hết thì hình như đến bên trong cũng trở nên trơn trượt, hầu như có thể ra vào mà không cần phí sức, thậm chí còn vang ra tiếng nước nhỏ nhỏ.

“Ấy...” Thẩm Mạt Văn run rẩy cong lưng, không chịu được giáp công trước sau, vẫn căng thẳng như cũ, đằng sau cũng co rút lại theo sự ra vào của ngón tay.

Trương Nhu Sinh dịu dàng cúi người xuống liếm lên gáy anh, ngón tay cắm bên trong hậu huyệt của anh lại trượt rồi dè, đến khi đối phương đột nhiên nằm phịch xuống, mới ngừng sờ soạng, đổi thành tỉ mỉ dè nghiền chỗ hạt nhỏ nhỏ đó.

“Nhu, Nhu Sinh! A... chỗ đó rất... ưm!” Thẩm Mạt Văn liên tục hít thở, chỉ cảm thấy đằng sau lúc nãy vẫn còn hơi trướng đau thì bây giờ đột nhiên lại trở nên thoải mái, đặc biệt là nơi được ngón tay dè lên, kéo theo mặt trước cũng cứng lên do chịu kích thích, từng đợt khoái cảm đánh lên đốt xương cột khiến anh run rẩy từng cơn.

Trương Nhu Sinh sờ xuống dưới một cái, sờ đến ướt cả bàn tay, lập tức sáng tỏ cười rộ lên, ghé đến bên tay anh nói vài chữ, mặt Thẩm Mạt Văn đỏ lên trong nháy mắt.

Anh sống ba mươi mấy năm rồi, lần đầu tiên biết tuyến tiền liệt được mát xa lại có thể sướng khoái thế này.

Trương Nhu Sinh nhân cơ hội lúc anh thất thần, ngón tay thứ hai mượn sự hấp háy của huyệt khẩu cắn thật thâm nhập vào bên trong, hai ngón tay hơi khuếch trương, sau đó nắm lấy tính khí của anh cùng cắn rút xoa nắn nó.

Khoái cảm cực lớn khiến Thẩm Mạt Văn không để ý đến ngón tay liên tiếp cắm vào, chỉ cảm thấy phần háng mỗi nhứ quá thể, đến mặt sau cũng hận không thể khiến đối phương ấn mạnh hơn nữa.

“Nhu Sinh... ư ư... không, không được rồi, dừng, làm cùng lúc... hình như sắp bắn nữa rồi... a...” Trước mắt Thẩm Mạt Văn mờ mịt nhìn không rõ gì, tiện tay chụp được thứ gì thì cho vào miệng cắn chặt, một tay kéo lấy cánh tay của người đàn ông không để y làm nữa. Tính khí của anh đã cứng đến đỏ thắm, đứng đứng giữa không trung, chỉ cần hơi đề lên tuyến tiền liệt một cái thì sẽ cương lên rồi rỉ ra chút chất lỏng dấp dính.

Ánh mắt của Trương Nhu Sinh tối đi, thả lỏng tay, liếm một cái lên ngón tay bị tuyến tiền liệt thấm ướt, sau đó hôn người đàn ông: “Chảy nhiều nước như vậy, ra giường cũng bị em làm ướt rồi kìa.”

Thẩm Mạt Văn trầm giọng “Ừ” một tiếng, rõ ràng là chẳng nghe rõ y đang nói gì.

Trương Nhu Sinh lại khuấy đảo hậu huyệt vài cái nữa, lật Thẩm Mạt Văn lại, hai chân kẹp bên eo mình, đỡ tính khí không thể nhịn được nữa trượt giữa hai gò mông mở rộng ra của anh, hậu huyệt co rút lại được gel bôi trơn thấm ướt cả một mảng nước, sau mấy lần mới kẹp được nửa đỉnh đầu của y. Trương Nhu Sinh không ngừng hít thở khiến bản thân không được mất khống chế, dùng tốc độ cực kỳ chậm từ từ đẩy tính khí đáng sợ vào, vừa âu yếm tính khí của đối phương. “Mạt Văn, anh sắp vào rồi.”

“A...” Thẩm Mạt Văn khe khẽ kêu lên một tiếng, kích thích mặt trước và cảm giác đau đớn ở mặt sau dần dần rõ nét khiến nét mặt anh có hơi vắn vẹo, hậu huyệt vô thức co lại.

Trương Nhu Sinh rên một tiếng, lại bóp thêm nhiều gel bôi trơn ở dưới, vừa nói rộng vừa cúi người xuống hôn người đàn ông.

Cho đến khi cả cây vào hết bên trong cơ thể đối phương rồi, y mới thở mạnh ra một hơi, gấp rút hít thở, tường ruột bị tách ra ôm chặt chẽ lấy vật cứng của y, không ngừng hút vào bên trong, có vài lần y thiếu chút nữa là không nhịn được rồi, việc này cứ giống như nhìn thấy được mà không ăn được, lại còn bị hành hạ.

“Mạt Văn, em có sao không?” Y gạt đi phần mái ướt mồ hôi của người đàn ông, hơi đau lòng.

Thẩm Mạt Văn lắc đầu, khó chịu cục cựa thân dưới, lập tức cảm nhận được cái cây còn cứng nóng hổi trong cơ thể, tầm nhìn của anh lướt tới lui vài cái, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Trương Nhu Sinh, ngẩng đầu hôn môi y, gần như là bất đắc dĩ mà lại yêu chiều thở dài.

Dù không có đuôi, bộ dạng của Trương Nhu Sinh lúc này có lẽ cũng đủ để khiến người khác đoán được tâm trạng của y, y chẳng tốt gì hơn Thẩm Mạt Văn, cả người đều ứa ra một lớp mồ hôi mỏng, cơ bắp chắc khỏe căng lên, thể hiện rõ sức mạnh bên dưới nó. Nhìn thấy vẻ mặt của đối phương không còn đau đớn nữa, y mới chậm chậm rút tính khí ra một chút, sau đó lại đẩy vào trong, tới lui vài cái, đường ruột thích ứng được với vật cứng thô dài rồi, y mới dám tăng biên độ cắm rút, cho dù như vậy, cũng rất chậm rãi, chậm đến nỗi có thể nghe thấy tiếng ma sát giữa da thịt và niêm mạc.

“A... á...” Mỗi lần đẩy vào, Thẩm Mạt Văn lại không khống chế được tiếng thét, dù cho đã bịt miệng rồi cũng như vậy, sau đó thì dứt khoát kéo chân trùm lên cả hai người, thấp giọng kêu, “Nhu Sinh... ưm! Anh...”

“Hửm? Anh sao?” Hay người mặt đối mặt ôm chặt lấy nhau, dưới lớp chăn giống như cặp tình nhân đang nói chuyện bí mật, thỉnh thoảng trộm hôn một cái. Trương Nhu Sinh vẫn giữ tốc độ chậm chạp đó, nhưng dùng lực nhiều hơn ban nãy, mỗi lần đều rút hết ra, rồi lại mạnh mẽ thúc vào, phát ra tiếng da thịt đụng nhau rõ rệt, đợi người dưới thân không chịu được nhỏ tiếng cầu xin, mới đổi thành biên độ cắm rút nhỏ, vùi vào bên trong khuấy động một chút, hoặc là chỉ để quy đầu ở chỗ huyệt khẩu nhẹ nhàng chọc vào tuyến sinh dục mẫn cảm, mỗi lần đến khoảnh khắc này, đối phương sẽ phát ra tiếng rầm rứt mất khống chế, khiến y đắc ý nhích đến an ủi.

“Ồi... một chút... một chút... a!” Mấy câu như nhanh một chút này bảo Thẩm Mạt Văn làm sao nói ra được, sự dịu dàng của đối phương khiến anh sắp chết chìm, nhưng lại càng khó nhẫn nại, anh chỉ có thể ông chặt người đàn ông trên người mình, hơi hơi ưỡn eo eo đòi hỏi thêm.

Giống như cảm nhận được yêu cầu của anh, Trương Nhu Sinh thở hổn hển nâng mông anh lên, sau khi ngừng vài giây thì cắm rút điên cuồng như cơn bão, mỗi lần đều đụng qua tuyến sinh dục, cắm vào chỗ sâu nhất, sau đó nhanh chóng rút ra, không ngừng va chạm mông anh.

“Ừm... a a...!” Thẩm Mạt Văn ra sức lắc đầu, bởi vì khoái cảm cực lớn mà vô lực mặc cho đối phương đóng đưa, lại không dám phát ra tiếng, chỉ có thể nhẹ nhàng rên rỉ, cuối cùng trở thành tiếng thút thít ngắn ngủi, tính khí ma sát giữa bụng hay người, đâm dăng để lại một vũng chất dịch.

“Phù... không sao đâu, anh đã bảo kĩ sư xây tường cách âm rồi, Tiểu Tiểu sẽ không nghe thấy đâu...” Trương Nhu Sinh bị kẹp đến da đầu tê dại, không thể không hít sâu ngừng lại hai giây rồi mới tiếp tục uốn eo ra va chạm.

“Anh... ừm a!” Thẩm Mạt Văn bị chọc đến điểm mẫn cảm, đường ruột co bóp một trận, còn chưa hít thở được, quý đầu cứng rắn của đối phương lại đâm vào, ma sát mạnh mẽ khiến anh thở hổn hển, “Nhu Sinh, quá, quá nhanh... như vậy sẽ... ôi...”

Lúc này Trương Nhu Sinh chẳng nghe lọt câu nào, tốc độ va chạm của hạ thân càng ngày càng nhanh, đợi Thẩm Mạt Văn chịu không nổi nữa mà giãy giụa thì mới hôn loạn xạ lên cái miệng đang muốn thét lên của anh, tay sờ đến tính khí bên dưới an ủi kịch liệt.

Thẩm Mạt Văn vốn dĩ thiếu chút nữa là bắn rồi, tính khí mới bị tay y chạm vào một cái thì rên lên rồi bắn ra, trong cao trào đường ruột mẫn cảm không ngừng bị tiếp tục ma sát, khiến anh tan vỡ ra mà vận vẹo, tính khí vẫn chưa hoàn toàn mềm xuống lại rỉ ra hai dòng tinh dịch.

Trương Nhu Sinh bị sự co rút kịch liệt ở huyết khẩu kẹp đến cực hạn, thấy Thẩm Mạt Văn đã bắn rồi, ông phóng tinh bèn thả lỏng một cái, rút tính khí ra giữa hai móng rồi bắn. Cho đến khi dư âm hoàn toàn tan đi, mới ngã bên người Thẩm Mạt Văn, liếm khước mắt đỏ ửng của anh.

Cuối cùng hai người đều lười đi tắm, lau chùi thân thể qua loa một lát, xếp lại quần áo bị đá xuống dưới giường cho đàng hoàng, rồi ôm chặt lấy nhau, chìm vào giấc ngủ.

31. Chương 31: Trêu Ghẹo Sau Khi Xong Chuyện~

May ngày hôm sau là chủ nhật, hai người không cần đi làm, Thẩm Tiểu Tiểu cũng còn ngủ khò khò trong căn phòng nhỏ của cậu. Vì đêm qua Trương Nhu Sinh làm đến đầu óc sáng khoái, buổi sáng chín giờ hơn đã tỉnh lại, Thẩm Mạt Văn vẫn bị y vòng eo ôm lấy, ngủ rất sâu, rõ ràng hôm qua thật sự rất mệt.

Trương Nhu Sinh nhìn gương mặt bình thường nhưng nhìn mãi không chán đó, xem như là lý giải của câu ‘trong mắt người tình thì ai cũng là Tây Thi’ rồi, trong mắt y, Thẩm Mạt Văn thật sự chỗ nào cũng tốt, cho dù thỉnh thoảng thích thuyết giáo tạo, dài dòng tí, y cũng vui vẻ nâng mặt y rồi ghé đến, có nhiều khi, y cảm thấy bọn họ giống như sẽ đi hết một đời như vậy.

Y không nở rời giường, bèn nhắm mắt một lúc, cho đến khi sắp xỉ mười giờ, người bên cạnh cuối cùng cũng có động tĩnh, dụi mắt cọ cọ lên chỗ vai y.

“Ừm, Nhu Sinh? Máy giờ rồi...”

“Sắp mười giờ rồi, tỉnh rồi à? Có cần nằm thêm chút nữa không? Trương Nhu Sinh nói rồi cúi đầu xuống cho đối phương một nụ hôn chào buổi sáng.

Thẩm Mạt Văn từ từ tỉnh táo nhìn y một lúc, đột nhiên tai đỏ lên, lông mi hơi dài lướt qua mặt y, khiến trong tim y cũng ngứa ngứa.

Trương Nhu Sinh biết đối phương nhất định nhớ lại rồi, vẻ mặt ngơ ngáo đó khiến y không khống chế được, càng muốn đi chọc ghẹo, thế là y đến bên tai người đàn ông hạ giọng nói: “Tối hôm qua em rất đáng yêu, mắt cũng khóc đến đỏ luôn.” Tiện tay cũng rất dễ tiện trượt từ eo đối phương xuống hông, không nhẹ không nặng néo một cái.

Thẩm Mạt Văn đỏ ửng cả mặt, đột nhiên đẩy y một cái, sau đó kéo chăn qua bọc chặt lại thành một con nhộng.

Trương Nhu Sinh trước hết là kinh ngạc, sau đó không nhịn nổi phá cười lên, có lẽ nghe thấy tiếng cười của y, đồng chân đó lại tức giận cục cựa hai cái.

“Khụ, Mạt Văn, anh không cười nữa, thật đó, mau ra đây đi, sắp ngạt thở rồi kìa.” Trương Nhu Sinh nín cười nhào qua ôm người đàn ông đang quần chân đó vào lòng, thế nào mà đối phương lại quyết tâm, y có khuyên kiểu gì cũng không chịu ra.

Trương Nhu Sinh bên này đang phân cao thấp với người trong chăn, cánh cửa kia lại mở ra, cậu nhóc dụi mắt đi vào: “Ba ơi... con đói rồi...”

Thế là Trương Nhu Sinh còn chưa kịp giải thích thì bị Thẩm Tiểu Tiểu bỏ nhào đến ‘đánh’ cho mấy cái. “Ba dám bắt nạt ba con!!”

“Ui... thằng quỷ nhỏ này con mắt nào của con nhìn thấy ba bắt nạt ba con vậy!”

“Ba con bị ba quần thành cái bánh chưng rồi kìa!! Ba còn không mặc quần, lưu manh thôi tha!”

“... Thằng ông nội này con lại xem phim gì bấy bạ rồi, hả?! Được rồi được rồi, lỗi của ba, vậy con mau đi kéo ba con ra đây đi!”

Thẩm Tiểu Tiểu cũng thật sự nghe lời chạy qua kéo chăn, lần này Thẩm Mạt Văn níu càng mạnh hơn, hận không thể quần chân trực tiếp nhảy vào trong nhà vệ sinh, ‘vét muối đốt’ đầy cả người này có thể để cho con nhìn thấy ư?! Nhưng cuối cùng không chống lại được một lớn một nhỏ trái lời phải kéo, anh còn ngạt thở đỏ cả mặt, ló đầu ra ngoài hít thở, đầu tóc bù xù vểnh lên.

“Trương Nhu Sinh!! Còn không mau đi nấu cơm cho con!!”

“Vâng vâng vâng, anh đi nấu anh đi nấu, đi! Nhóc lưu manh! Đi đánh răng rửa mặt đi!” Trương Nhu Sinh tự nhận lỗi ôm cậu nhóc dậy, ngâm nga đi ra ngoài, bỏ lại một mình Thẩm Mạt Văn che mông rên hừ hừ.

Ăn sáng xong, Thẩm Mạt Văn đỡ eo ra ban công tưới cây, phải nói sau đợt tu sửa này tiếc nuối duy nhất điều gì, thì chính là cây cỏ bể cá vốn ở ngoài ban công giờ đây không có chỗ để, anh giữ lại hai chậu hoa thích nhất đặt trên cái giá ngoài cửa sổ, những chậu khác anh đều gửi về nhà ba mẹ, còn bể cá thì đặt trong phòng khách, Trương Nhu Sinh đổi cho anh một bể cá mới, bên trong còn có thanh sưởi oxy và máy lọc nước, trông tốt hơn so với ban đầu.

“Tiểu Thẩm? Nhà sửa xong rồi à!” Ông Kim nhà bên lại ngồi trên ban công sưởi nắng, nhìn anh cười rồi chào hỏi.

Thẩm Mạt Văn gạt đầu, cảm thấy quả nhiên chỗ nhỏ ở quen này thật thân thương, anh đang muốn mở miệng, vai liền bị quàng chặt lấy: “Ồ, Ông Kim, lâu rồi không gặp ạ!”

Ông già bị người đàn ông đột ngột chui ra hù một cái, nâng kính lão lên nhìn cho rõ, mới cười ha ha nói: “Thì ra là Tiểu Trương, sớm vậy mà đã đến tìm Tiểu Thẩm chơi à?”

“Dạ vâng, dạ vâng, sau này ngày nào cũng đến tìm anh ấy chơi.” Trương Nhu Sinh vừa dười, vừa hít thở nắm lấy tay đang ra sức đâm lên eo y, nhỏ giọng nói: “Còn nhéo nữa là anh hôn em đó.”

Thẩm Mạt Văn cầm bình nước xịt lên mặt y một cái, nghe đối phương hét thảm một tiếng, cười tíu mắt đi vào trong nhà.

32. Chương 32: Anh Sẽ Không Để Người Đàn Ông Đó Chịu Tổn Thương Lần Thứ Hai

Trương Nhu Sinh một khi đã ở nhà Thẩm Mạt Văn rồi, thì xỏ lá đủ kiểu không chịu đi, hôm nay thì kì kèo đến mười một giờ, ngày mai nói hết chuyện xe cuối cùng, sau này thì dứt khoát trực tiếp nhào lên giường giả chết, Thẩm Mạt Văn hết cách với y, sau khi khuyên mấy lần thì cũng thôi. Nói thật, đến bây giờ anh

vẫn cảm thấy hai người chẳng khác lắm so với lúc trước, vẫn trò chuyện, ăn cơm, tắm bộ như cũ, chỉ là khi đối phương ghé đầu qua hôn anh, anh có thể cực kỳ thản nhiên chấp nhận, vừa nghĩ đến người này từ nay trở đi sẽ luôn xuất hiện trong cuộc sống của mình với thân phận bạn đời, cũng khiến anh thỏa mãn lạ kỳ.

Đợi đến khi tìm ra được áo len cổ lọ và áo khoác dày của Thẩm Tiểu Tiểu thì đã là cuối tháng mười một rồi, tủ áo của Thẩm Mạt Văn vốn chứa những bộ quần áo cực kỳ đơn giản giờ nhét đầy ắp quần áo cà vạt thậm chí là khăn quàng đủ màu sắc, tủ đầu giường cũng bị chiếm bởi một chiếc laptop và văn kiện hỗn loạn, trong nhà vệ sinh đặt đầy chai chai lọ lọ nào là sữa rửa mặt của đàn ông, nước hoa dùng sau khi cạo râu, đến cả cologne cũng có, khỏi cần nói, toàn bộ đều là của Trương Nhu Sinh.

Khi Thẩm Mạt Văn từ lúc bắt đầu lóa mắt đến lần nào cũng không phân biệt được bộ nào là bộ nào, lại đến không cần đối phương nói anh cũng có thể rất thuận lợi trả lời cà vạt màu gì nằm ở ngăn kéo thứ mấy, áo quần ở bên trái đếm qua mấy bộ, anh liền hiểu được Trương Nhu Sinh đã chân chính đi vào trong cuộc sống của mình

“Trời còn chưa sáng, dậy sớm như vậy làm gì...”

Vừa mới xuống giường, eo liền bị ôm chặt lấy, Thẩm Mạt Văn đành nhét người đàn ông còn chưa mở mắt vào trong chăn, Trương Nhu Sinh là thể chất hàn, ngày đông đặc biệt sợ lạnh, tay chân cũng rất khó ủ nhiệt, trước kia lúc y sống một mình đều mở máy điều hòa, đến chỗ Thẩm Mạt Văn rồi thì sống chết không chịu mở, nói là phải làm ‘nàng dâu’ tốt biết cần kiệm chăm sóc gia đình, làm đến Thẩm Mạt Văn khóc cười không xong, cũng chỉ có thể biến bản thân thành cái lò sưởi hình người cung cho đối phương ôm, thỉnh thoảng lại làm mấy hoạt động ‘khiến cơ thể nóng lên’.

“Gì mà trời chưa sáng chứ, giờ đã sắp bảy giờ rồi, anh ngủ chút nữa đi, em đi làm cơm cho Tiểu Tiểu, lát nữa anh cũng phải tranh thủ thời gian đó, nghe chưa?”

Người đàn ông bọc trong chăn mê man “Ừ” một tiếng, lại ngủ tiếp.

Thẩm Mạt Văn bó tay với y, trước khi đi lại luồn tay vào trong chăn sờ chân y, xác định là ấm rồi thì mới yên tâm.

Kết quả cho đến khi Tiểu Tiểu ăn xong sắp đi học rồi, người đàn ông vẫn cầm đầu ngủ khò khò, thế là không đợi Thẩm Mạt Văn ra lệnh, Thẩm Tiểu Tiểu đã cười gian xảo chạy đi, chẳng bao lâu sau, trong phòng vang lên tiếng hét bi thương: “Má, lạnh chết mất!! Thằng quỷ nhỏ giỏi lắm, dám đánh úp ba lớn!”

Thẩm Tiểu Tiểu lại hất hai tay ủ nhiệt đi chạy ra ngoài tranh công với Thẩm Mạt Văn.

Thẩm Mạt Văn đành cốc đầu con, quay đầu hét một tiếng “Ra ngoài đây.”, rồi đưa Tiểu Tiểu đi học trước.

Trên đường đầu mùa đông trông có hơi quanh quẽ, anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con, nghe con nói với anh về mấy chuyện xấu hổ như bạn cùng lớp ngã ra đất, tìm lại chạy về nhà. Phải nói vẫn còn điều gì tiếc nuối thì chính là không thể quang minh chính đại dẫn Trương Nhu Sinh về nhà, đến nỗi chỉ có thể giấu anh ở trong nhà như nhà vàng chứa người đẹp, ngược lại đối phương lại rất rộng rãi nói không sao... sao có thể không sao được? Đối với ba mẹ, anh biết mình chẳng có tư cách cưỡng cầu gì, thích đàn ông là chuyện của anh, chẳng có cách khiến ông bà cụ chịu thì cũng phải chấp nhận, nhưng cho dù là vậy, từ đầu đến cuối anh vẫn có phần áy náy với Trương Nhu Sinh.

Trước khi thích đối phương, anh vốn chẳng cảm thấy đồng tính luyến và tình cảm thông thường có gì khác biệt, anh nghĩ chỉ cần bản thân sống tốt là được rồi, không cần để ý quan điểm của người khác, nhưng thật sự ở với nhau rồi, anh mới phát hiện, thì ra lại có một loại tình cảm cô đơn như vậy. Chả phải tất cả mọi người đều chấp nhận tình cảm này, bạn không thể nào chia sẻ với người xung quanh, vui, hay không vui, toàn bộ đều để trong lòng mình, cẩn thận hôn môi, nắm tay, ngoài người đó ra, hầu như bạn chẳng thể tìm thấy người thứ hai để kể.

Sau khi ý thức được những chuyện này, đột nhiên anh lại không dám đi nghĩ về những tổn thương mà Trương Nhu Sinh đã từng phải chịu, vì một người mà cam tâm tình nguyện chờ nhiều năm như vậy, những hồi ức tuyệt đẹp đó chống đỡ y sống qua mỗi một năm, không có ai để kể cho, cứ giống như đã cắm rễ trong tim, cho đến một ngày, anh đợi đến khi người đó tự tay khoét đi cái rễ chôn giấu ở đáy lòng y.

“... Ba ơi?”

Thẩm Mạt Văng bỗng hoàn hồn lại, trong lòng đau đớn một trận, anh cười hời hợt với đứa con đang mang vẻ mặt không vui, hỏi: “Tiểu Tiểu, con thích ba lớn không?”

“Đương nhiên là thích rồi~”

“Nếu như không có robot biến hình ấy.”

“...” Tuy cả mặt đau khổ, nhưng cậu nhóc vẫn gật đầu cái rụp, “Ngoài ba ra, thích ba lớn nhất.”

“Vậy sau này chúng ta sống với ba lớn luôn được không?”

“Dạ~ ba ơi... thật sự không có robot biến hình ạ?”

“...”

Vì vậy Thẩm Mạt Văn nghĩ, anh sẽ không để người đàn ông đó chịu tổn thương lần thứ hai.

1: Cologne hay Eau de Cologne là loại nước hoa chứa từ 2% tới 5% tinh dầu nước hoa.

33. Chương 33: Điểm Tốt Của Trương Nhu Sinh, Đáng Để Mình Vì Anh Ấy Mà Cho Đi Nhiều Hơn

Nhân lúc Trương Nhu Sinh đi công tác, Thẩm Mạt Văn mua một đồng quần áo đồ bỏ mang về nhà ba mẹ, bà Thẩm nhìn thấy anh thì vẫn còn chút thờ ơ, mở cửa rồi thì chạy về ngồi trước tivi.

“Bà nội ơi~ có nhớ con không?” Thẩm Tiểu Tiểu thấy vậy lập tức dụi dằm chạy qua vỗ mông ngựa, bình thường cậu không nói chuyện đứng bên đường thôi cũng bị mấy dì mấy chị kì quái vây lấy chọc ghẹo, vừa nũng nịu lên thì sao bà Thẩm chống cự được, luôn miệng nói “Nhớ nhớ nhớ.” rồi ôm cậu đặt lên đùi, đến cả mày vừa rồi nhú lại cũng nhướn lên.

Thẩm Mạt Văn nhân cơ hội đưa đồ qua: “Mẹ, mua cho ba mẹ vài thứ, mẹ xem xem có vừa ý không.”

Bà Thẩm liếc anh một cái: “Khi không mua đồ cho tôi làm gì.”

Thẩm Mạt Văn đẩy kính cười: “Là Nhu Sinh mua cho mẹ đó ạ.”

“...” Mặt bà Thẩm lập tức cứng nhắc, tức giận nói: “Cái cậu đó mua đồ cho tôi làm gì! Tôi không cần!”

Căn bản là Thẩm Mạt Văn chẳng nghe bà nói, lấy từng thứ một ra: “Vâng, đây là cái áo khoác hôm trước mẹ đi siêu thị nhìn thật lâu mà chẳng nỡ mua nè, đây là mát xa chân lúc trước ba nói tới, còn có bộ trang điểm này nữa, Nhu Sinh đi công tác đem về... còn cái này...”

“Được rồi được rồi! Bán hàng vỉa hè hả con! Lấy về đi lấy về đi!” Bà Thẩm nhìn hai cái liền hơi khó cưỡng lại cảm dỗ, nhưng bà làm sao mà không biết, những thứ này ngoài con mình ra thì có ai có thể biết được, con mình mình hiểu nhất, thật sự phải quyết tâm tốt với ai rồi thì không có người nào có thể cản nổi, thằng nhóc này giữ cửa cũng kĩ thật. Chỉ là đối phương không nói huých toẹt ra trước mặt, bà cũng không nói gì được, chỉ có thể trợn mắt vòng vo với nhau.

“Vậy sao được ạ, quần áo mẹ mặc thử đi, rộng quá thì có thể đi đổi lại.” Thẩm Mạt Văn cười híp mắt như cũ.

Thằng nhóc này... bà Thẩm tưởng anh lớn tuổi rồi thì cũng biết ngoan đi, không ngờ vẫn còn mưu tính hết như lúc nhỏ vậy! Quần áo này bà phải nhận rồi, nhưng vậy chẳng phải là ăn xôi chùa thì ngọng miệng ư, sau này lời bà nói còn được nhiều cân lượng nữa đâu!

“Bà nội, bà mặc đi mà~” Thẩm Tiểu Tiểu chớp mắt, ở một bên lắc lắc tay bà Thẩm làm nũng.

Bà Thẩm mềm lòng, liền trúng kế ngay, sau này nghĩ lại thì nghiêng răng nghiêng lợi, nhất định là thằng nhỏ khôn lỏi Tiểu Tiểu này cũng bị ba nó mua chuộc rồi!

Thẩm Mạt Văn thấy mẹ thở dài, lập tức cầm đồ quý đi tới chỗ ông Thẩm dâng lên, ông Thẩm làm gì biết được nội tình, chỉ coi Trương Nhu Sinh là bạn tốt của Thẩm Mạt Văn, chưa đợi bà Thẩm ngăn cản, đã vui vẻ cầm chậu rửa chân ra dùng rồi, còn luôn miệng khen Tiểu Trương hiểu chuyện, khiến bà Thẩm tức đến trợn mắt nhìn ở kế bên.

May là Thẩm Mạt Văn làm hạt dẻ cười cả ngày, bà Thẩm vừa tức giận cái là cậu đi tới nịnh bợ làm nũng, làm bà Thẩm có tức cũng không tức được, hết như lấy nhu trị cương vậy.

Sau này, mỗi tuần Thẩm Mạt Văn đều phải về một lần, mỗi lần đều phí tâm tư mua đồ cho hai ông bà, tuy bà Thẩm mỗi lần đều làm mặt lạnh nói không cần, nhưng không biết vì sao cuối cùng lại nhận lấy, vì thế đồ càng ngày càng nhiều, đến sắc mặt cũng không làm nổi nữa.

Cứ dây dưa như vậy hết hai tháng hơn, khi sắp tới Tết, bà Thẩm đột nhiên thở dài, kéo Thẩm Mạt Văn vào trong phòng nói chuyện.

“Văn Văn à, mẹ biết không khuyên nổi con, nhưng con cũng nên suy nghĩ chút cho Tiểu Tiểu, bây giờ nó nhỏ, không hiểu, nếu như sau này lớn rồi, thì sẽ bị người soi mói sau lưng, đến lúc đó nó giận con rồi, người khổ không phải là con ư.”

“Mẹ à, con đã hỏi ý kiến của Tiểu Tiểu rồi, tuy nó tuổi nhỏ, nhưng không phải gì cũng không hiểu, bây giờ con nói cho nó, chính là không muốn nó sau khi lớn rồi thì có nhận thức đầu tiên không tốt với chuyện này, bây giờ người phản đối đồng tính luyến quá nhiều, nhưng mẹ bình tĩnh xem xét xem, chuyện này có gì sai? Nó gây trở ngại cho người khác ư? Khiến mẹ cảm thấy ghê tởm, phản cảm, những điều đó chẳng phải là do tâm lý của bản thân mẹ suy diễn ư, có cần phải thấy người là chỉ rồi chứ không?”

“Cái gì?! Con con con, con nói với Tiểu Tiểu rồi?!” Bà Thẩm kinh ngạc, một là con đã nói rõ ra chuyện nó và người đàn ông kia sống với nhau, hai là nó lại không kiêng nể mà nói cho Tiểu Tiểu! “Lúc trước con thích phụ nữ mà! Sao đang tốt thì đột nhiên lại thích... aizz!”

Thẩm Mạt Văn cười rồi lắc đầu: “Mẹ, mẹ vẫn không biết ưu điểm của Trương Nhu Sinh, lại nói thẳng nhóc Tiểu Tiểu đó, mẹ muốn giấu nó thì chưa chắc đã giấu được.”

“Được rồi được rồi! Nói nhiều như vậy chẳng phải là do con không nỡ để người đó chịu chút thiệt thòi ư! Mẹ chẳng lạ gì con! Bây giờ mẹ không nói lại con, nhưng vẫn là câu đó, bản thân con đưa ra lựa chọn thì bản thân phải chịu hậu quả, sau này không ai giúp con được!”

“Đừng cứ nói người đó người đó mãi chứ ạ, anh ấy có tên mà, lúc trước chẳng phải mẹ vẫn khen anh ấy hiểu chuyện lại đẹp trai ư.”

“... Con đừng có được nước làm tới với mẹ!” Lần này bà Thẩm xấu hổ đỏ mặt.

“Mẹ, vẫn còn có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Cái gì?” Bà Thẩm vừa thấy bộ dạng cười tí mắt của con liền biết chẳng có chuyện tốt gì.

“Tết này con muốn dẫn Nhu Sinh về nhà ăn cơm.”

“... Không được! Vậy còn giống gì nữa! Nhà của cậu ta không cần về à?!”

“Mẹ anh ấy lúc nhỏ thì bỏ anh ấy lại mà đi, ba anh ấy cũng luôn không ở bên cạnh, trước đây anh ấy thường ăn Tết một mình.” Thẩm Mạt Văn biết thật ra mẹ anh miệng cứng lòng mềm, có khi xem cái chương trình gì đó đều khóc, thế là chọn chọt trúng tim đen của bà.

Quả nhiên, vừa nói như vậy thái độ của Bà Thẩm lập tức mềm đi, thở dài nói: “Cũng là một đứa trẻ đáng thương, thôi được thôi được, không có gì thì con đưa nói tới đi, chỗ ba con thì trước hết con đừng có nói, ổng không chấp nhận nổi chuyện này đâu.”

Thẩm Mạt Văn gật đầu, cũng thở dài, anh biết đây là kết quả tốt nhất rồi, bắt mẹ mình thỏa hiệp chuyện này trong lòng anh cũng áy náy, nhưng bắt anh nhìn Trương Nhu Sinh một mình ăn Tết trong ngôi nhà không có không khí, bất luận thế nào đi nữa anh cũng không làm được.

Cũng giống như anh đã nói, điểm tốt của Trương Nhu Sinh, đáng để mình vì anh ấy mà cho đi nhiều hơn.

34. Chương 34: Từ Nay Về Sau Chúng Ta Chính Là Người Một Nhà, , Đầu Bạc Răng Long. .

Trước Tết hai ngày, Thẩm Mạt Văn bắt đầu dẫn Tiểu Tiểu tới siêu thị mua đồ mới, Trương Nhu Sinh đương nhiên cũng đi theo, dạo hết cả một đêm, ngược lại lại là đồ y mua nhiều nhất, mấy thứ ăn dùng mặc, nhét đầy băng ghế đằng sau.

“Anh mua nhiều đồ vậy làm gì? Trong nhà chúng ta không đủ ư?”

“Mua cho mẹ vợ của anh.” Trương Nhu Sinh còn chưa nói hết thì bị đánh một cái, lập tức sửa lại: “Mẹ chồng, mua cho mẹ chồng.”

Thẩm Mạt Văn cười: “Vậy thì cũng không cần mua nhiều thế chứ, chẳng phải em đã mua cho mẹ rồi ư?”

“Làm gì giống được, tới lúc đó anh chở em tới dưới lầu, em cầm lên trên, đừng quên khen anh vài câu trước mặt mẹ em đó, không chừng hai năm nữa anh vẫn còn cơ hội vào cửa nhà em, chúc Tết mẹ chồng anh.” Trương Nhu Sinh nói rồi tự cười.

Thẩm Mạt Văn sững sờ, quay đầu lại nhìn đối phương chằm chằm, rõ ràng là đang cười, nhưng lại khiến lòng anh chua xót.

“Sao lại làm vẻ mặt này, sắp hết năm rồi em vui vẻ chút được không.” Nhân lúc đèn đỏ, Trương Nhu Sinh quay đầu cười hì hì sờ lên mặt anh, lập tức bị thằng nhỏ trên đùi Thẩm Mạt Văn đánh đi, liền trợn mắt giả vờ hung dữ, “Trả robot biến hình lại cho ba!”

Thẩm Tiểu Tiểu làm mặt quỷ với y, hôn cái chóc lên mặt Thẩm Mạt Văn, khiến y tức đến ngứa chân răng.

“Năm nay anh không về cùng em ư?” Thẩm Mạt Văn vỗ lưng con, tiện miệng hỏi.

“Không về đâu... anh cảm thấy mẹ em hơi nhận ra được rồi, anh đi rồi sợ bà không vui, ngày Tết... aizz sau đó mẹ em không hỏi gì em à?”

“Hừm? Không có.” Thẩm Mạt Văn đáp một tiếng, quay đầu qua hơi nhếch mép.

Hôm Giao Thừa đó, cả hai đều nghỉ làm, hiếm khi được dậy trễ, Trương Nhu Sinh đương nhiên sẽ không dễ dàng tha cho Thẩm Mạt Văn, hai tay dưới chân đùa giỡn rất lưu manh, khiến Thẩm Mạt Văn nín đến cả mặt đỏ ửng.

“Anh... ưm... anh đủ chưa! Tối hôm qua mới... a... Tiểu Tiểu sắp tỉnh rồi!”

“Sợ gì, nó cũng có thấy được torng chăn có cái gì đâu! Tay em đừng có ngừng, chỉ biết sướng cho bản thân mình không à... bên dưới ướt thế này rồi...” Trương Nhu Sinh rên rỉ, lại kéo đối phương vào trong lòng mình, nhìn thấy chóp mũi của người đàn ông không biết là do lạnh hay do nóng mà đỏ lên, tim rung lên cúi đầu hôn lên môi anh.

Bên này đang rực lửa, cửa bên kia liền mở ra, Thẩm Tiểu Tiểu nhắm hờ mắt liêu xiêu đi ra ngoài, tính đi vệ sinh.

Thẩm Mạt Văn căng thẳng dựa vào lòng Trương Nhu Sinh không dám động đây, mặt cũng trốn dưới chăn, bày tay ngừng lại của Trương Nhu Sinh lại bắt đầu đùa giỡn, người trong lòng kêu khê một tiếng, há miệng cắn lấy đầu vú bên miệng, Trương Nhu Sinh đau đến “Ui da” một tiếng, ra tay nặng hơn, chẳng được hai lần thì đối phương liền run rẩy rồi bắn ra, y nắm chặt thứ trong lòng bàn tay, rồi lại mò đến phía sau mông đối phương...

“Ba ơi, con muốn ngủ chung với hai ba.” Thẩm Tiểu Tiểu đi vệ sinh xong về tay chân run lấy bậy, trèo lên giường hai người chẳng thèm nhìn ngó gì.

Lần cứng đầu này khiến Trương Nhu Sinh giật mình mấy lần, Thẩm Mạt Văn hồi hộp vừa cái là thiếu chút nữa kẹp đứt ngón tay y.

“Đi đi đi, thế giới của người lớn con đừng mù quáng đòi tham gia, mấy tuổi rồi mà còn ngủ với ba, coi chừng bị bạn cười cho đó.” Trương Nhu Sinh cũng không quan tâm trên người có mặc quần áo hay không, nhảy ra khỏi ổ chăn kẹp thẳng nhóc lên ném về giường cậu nhóc, dùng chăn quấn chặt, may là Thắm Tiểu Tiểu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vừa trở về trong ổ chăn ấm áp thì lập tức ngủ đi.

“Ui lạnh chết mất lạnh chết mất!” Trương Nhu Sinh run cầm cập chui lại vào trong chăn, ra sức dán lên người Thắm Mạt Văn, mới nhiều đây thời gian thôi mà chân y đã lạnh cóng.

“Đáng đời anh!” Thắm Mạt Văn mắng anh một câu, tay chân lại rất dịu dàng ôm y vào lòng mình.

Lúc sắp tới trưa, một nhà ba người thức dậy, ai làm cơm thì làm cơm, ai rửa mặt thì rửa mặt, ăn xong bữa trưa rồi, Thắm Mạt Văn và Thắm Tiểu Tiểu phải về nhà ba mẹ.

Lúc này Trương Nhu Sinh đặc biệt dính cứng, Thắm Mạt Văn đi đâu cũng phải đi theo sau mõng, hận không thể bám luôn lên người anh.

“Mạt Văn, em làm ít món cho anh đi, lát nữa anh trực tiếp đợi em ở dưới lầu.”

Thắm Mạt Văn trừng anh một cái: “Mau thay đồ đi, mặc chiếc áo khoác dài màu đen lần trước ấy.”

“Mặc cái đó làm gì, chẳng cho ai nhìn.”

“Bảo anh mặc thì cứ mặc đi! Dong dài làm gì, nhanh nhanh nhanh, không thôi mẹ em lại hối!”

Chiếc áo đó là của Trương Nhu Sinh và Thắm Mạt Văn cùng nhau mua, lúc đó anh vừa mặc lên, Thắm Mạt Văn liền nhìn đến ngực luôn, tai cũng len lén đỏ lên, chỉ là chiếc áo này mua về cũng chẳng mặc được mấy lần, lúc hai người cùng nhau ra ngoài mới mặc.

Đổi hết mấy bộ, Trương Nhu Sinh xách bao lớn bao nhỏ đồ đạc ra xe, đạp ga một cái, xuất phát.

Có thể là nghĩ về buổi tối một mình ăn bữa ăn đêm Giao Thừa, anh lái đặc biệt chậm, chưa được mấy phút liền quay đầu nhìn hai cha con, cho dù là vậy, sau nửa tiếng cũng đến nơi.

“May là còn chỗ ngồi, đi thôi, lên lầu.” Thắm Mạt Văn mở cửa xe, để Tiểu Tiểu chạy ra trước.

“Lên lầu?!”

“Nhiều đồ vậy sao em ôm xuống hết được!”

“Ồ đúng đúng, anh quên mất...” Trương Nhu Sinh bật cười, cũng xuống xe theo.

Cho đến khi đi tới trước cửa nhà, y mới để đồ xuống, nhỏ giọng nói: “Vậy, vậy anh đi đây...”

“Ừm.” Thắm Mạt Văn gật đầu, tiếp tục ấn chuông cửa.

“Vậy, vậy em bỏ tay ra đi! Mẹ em sắp ra rồi kìa...” Trương Nhu Sinh nhìn bàn tay bị Thắm Mạt Văn nắm thật chặt, không dám hất đi, lại không dám nắm tiếp, sốt ruột đến trên mặt sắp chảy mồ hôi.

Cạch, cửa mở ra, tay Thắm Mạt Văn theo đó mà cũng buông ra.

“Ồ, đến rồi à, sao lại mua nhiều đồ thế kia.” Bà Thắm nhìn lễ vật đầy đất ngoài cửa, liên tục nhìn vài lần, “Được rồi được rồi, vào trong mau.”

“Dạ, dì...” Lời ngon tiếng ngọt chưa kịp nói ra thì bà Thắm đã héch mũi lên trời quay người đi vào nhà, để lại Trương Nhu Sinh mặt nhăn nhó đứng ngoài cửa.

“Nhanh vào nhà đi!” Thắm Mạt Văn cười rồi vào cởi giày, đổi giày xong vào nhà rồi, mới phát hiện người sau lưng chẳng có động tĩnh, vừa quay đầu lại, không ngờ đối phương vẫn còn đứng ngoài cửa.

“Mạt Văn, anh, hay là anh vẫn nên đi về thì hơn...” Trương Nhu Sinh cúi đầu, tuy rất muốn đi vào, vào trong căn nhà ấm áp, ôm lấy Tiểu Tiểu và cùng Thắm Mạt Văn ăn bữa cơm đêm Giao Thừa, nhưng y biết mình vốn chẳng thuộc về nơi này, chủ nhân của ngôi nhà này cũng chẳng hoan nghênh y, y không muốn Thắm Mạt Văn khó xử...

“Hai con thâm thâm thì thì cái gì đó! Còn chưa vào à?! Gió lạnh thổi vào trong nhà luôn rồi kìa!” Thật ra khi bà Thắm nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Trương Nhu Sinh thì cũng rất đau lòng, lúc bắt đầu

Cô ơi, con thật sự không viết thêm được nữa, còn nữa Lưu Tiểu Bàn rất hay trét nước (nước) mũi của bạn ấy lên bàn!! Con muốn đổi chỗ ngồi!!

Bình luận của cô giáo: Trong bài có lỗi chính tả, câu cú không khớp nhau, chép lời thoại phim, viết nhiều cho đủ số chữ, còn dám lên bạn méc cô! Nhưng thắng được cái tình cảm chân thành, cô giáo cho con sáu mươi lăm điểm, tự tiếp thu nhé! Về nhà viết mười lần những chữ sai, viết lại bài khác, trước khi hết học kỳ này thì con phải ngồi với Lưu Tiểu Bàn!

Tái bút: Ngày mai cô giáo tới nhà thăm, nói cho hai ba con biết để rảnh thời gian ở nhà!

1: Chỗ này Tiểu Tiểu muốn viết chữ ‘giúp’, tiếng hoa là . Chữ được cấu tạo bởi hai chữ và , và thế là cậu nhóc viết hẳn hai chữ này vào (do chữ cậu nhóc to quá chẳng?), nên mình dịch là ‘giúp’.

2: Cũng giống như chữ ‘giúp’ vậy, Tiểu Tiểu muốn viết chữ kỳ , nhưng lại viết thành .

36. Chương 36: Ngoại Truyện 2: Quần Xà Lỗn, Quần Tam Giác Và...

Thịt

~Lúc Trương Nhu Sinh về nhà thì tâm trạng rất tốt, thậm chí còn có chút cảm giác lâng lâng, tuy gương mặt đỏ彤彤 chẳng khác gì so với lúc thường, nhưng Thẩm Mạt Văn nhìn một cái là ra ngay.

“Chuyện gì mà vui đến vậy?”

“Vừa nãy anh tan tầm rồi tới cửa hàng dạo một vòng, mua được vài thứ.”

Thẩm Mạt Văn vừa xào rau vừa nhìn y một cái, cười nói: “Em vẫn không biết là thứ gì mà có thể khiến anh vui như vậy.”

Trương Nhu Sinh đi qua hôn lên mặt anh một cái: “Mua cho em đó.”

“Cho em?” Nhìn thấy nụ cười xấu xa như hồ ly của đối phương, Thẩm Mạt Văn liền cảm thấy chẳng phải chuyện tốt, “Mua cho em cái gì vậy?”

“Đợi ăn cơm xong rồi cho em, tới lúc đó em trực tiếp mặc luôn~” Giống như nghĩ được gì, Trương Nhu Sinh cười càng gian hơn, Thẩm Mạt Văn nhìn mà lạnh sống lưng.

Đợi đến khi ăn cơm tắm rửa xong rồi, cả mặt Trương Nhu Sinh ghi thông điệp ‘mau mau vào phòng mau mau lên giường đi’, tiếc là Thẩm Tiểu Tiểu còn kéo ba cậu ra phòng khách xem tivi, thế là y cũng phải nhịn ngồi ở sofa cùng xem.

“Ô! Cuối cùng cũng chiếu xong rồi! Tiểu Tiểu con phải đi ngủ rồi.” Khó khăn lắm mới đợi được nhạc cuối phim xuất hiện, Trương Nhu Sinh kích động đến tưởng chừng như muốn nhảy dựng lên, kéo cậu nhóc dậy đi vào trong phòng.

“Á! Ba ơi! Cứu con!!” Thẩm Tiểu Tiểu gắng sức quấy đạp hai chân lên trời, hét lớn: “Còn một tập nữa!! Xấu xa, bỏ con xuống... cứu mạng...”

“...” Trương Nhu Sinh lẳng lặng đặt cậu về chỗ cũ, mông thẳng quỳ nhỏ vừa kề vào sofa cái là liền yên lặng dựa vào lòng ba cậu.

Thẩm Mạt Văn người đàn ông có hơi ảm đạm, buồn cười kéo y ngồi xuống bên mình: “Anh gấp cái gì, lát nữa chẳng phải còn thời gian ư?”

Trương Nhu Sinh vừa nghe thấy, mắt liền sáng lên, chỉ thiếu mỗi việc mọc hai tai ra phe phẩy hai cái.

Lúc này Thẩm Mạt Văn mới phát hiện lời mình nói có chỗ nào không đúng, nhưng bây giờ giải thích cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể mặc người đàn ông dựa lên người anh cười hờn hờ đắc ý cả mặt.

Không dễ gì chờ đến khi tập thứ hai cuối cùng cũng chiếu xong, Trương Nhu Sinh quay đầu nhìn hai cha con, đều không có động tĩnh, trong lòng sốt ruột, đợi hết nửa ngày tivi cũng chiếu quảng cáo luôn rồi, mới cố ý ho khan hai tiếng nhắc nhở hai người họ: “Hình như, chiếu xong rồi thì phải?”

“Đúng đó.” Thẩm Tiểu Tiểu cầm lấy điều khiển tivi ở kế bên, Trương Nhu Sinh tưởng cuối cùng cậu cũng tắt tivi rồi, nhanh chóng đứng phắt dậy khỏi sofa, kết quả màn hình nháy một cái, không ngờ lại đổi sang đài mới! “May là kịp phim này~”

Thằng nhóc còn khẽ lầm bầm: “Không cho ba dẫn ba con đi cho muỗi ăn đâu, hừ...”

Trương Nhu Sinh thiếu chút nữa hộc một họng máu ra, cả mặt xám xịt cực kỳ uất ức ngồi xuống.

Người đàn ông vẫn luôn ngồi chính giữa nín cười giờ này mới nói: “Được rồi được rồi, phim tivi cũng xem rồi, đi vào phòng ngủ đi!”

Tiểu Tiểu rút cuộc vẫn nghe lời ba cậu, Thẩm Mạt Văn vừa mở miệng, cậu liền ngoan ngoãn tắt tivi: “Ba ơi, hôm nay ngủ với con được không?”

Cảm nhận được người đàn ông kế bên trở nên căng thẳng, trong lòng Thẩm Mạt Văn trộm cười, ngoài mặt lại nghiêm khắc từ chối: “Không được, Tiểu Tiểu đã lớn rồi, sau này cũng phải ngủ một mình, không thể cứ ỷ lại vào ba mãi được.”

“Dạ vâng ạ...” Tiểu Tiểu thất vọng bĩu môi, khi đi vào trong phòng sắp đóng cửa lại thì lại ló đầu ra nói: “Vậy ba ơi, ba không được lên đi chơi với ba lớn đó!”

“Không đi không đi, đi, ba lớn kể chuyện cho con nghe.” Trương Nhu Sinh sắp nhịn không nổi rồi, ôm thằng nhỏ lên thả lên giường, cuộn chăn lại, bọc lại chặt chẽ.

Thẩm Mạt Văn ở ngoài đành lắc đầu, cởi quần áo ra chui vào trong chăn, anh vẫn rất hiếu kỳ rốt cuộc đối phương mua cái gì, phần khởi như vậy.

Qua mười mấy phút, Trương Nhu Sinh mới mệt lả người đi ra, bò lên giường là hưng hăng hôn Thẩm Mạt Văn, hôn cho đến khi cả hai đều có chút phản ứng thì mới bỏ ra rồi ôm lấy người đàn ông, nghiêng răng ken két: “Tức bên con thì phải qua bên ba bù lại.”

Thẩm Mạt Văn khóc cười không xong: “Trẻ con vừa thôi anh, Tiểu Tiểu ngủ rồi à?”

“Ừa, ngủ rồi, hành anh muốn chết.”

“Nó cũng thích quậy anh, được rồi, rốt cuộc chiều nay mua cái gì, anh không nói nữa là em đi ngủ đó.”

Vừa nói đến món đồ đó, Trương Nhu Sinh lại cười xấu xa, y lấy chiếc túi đựng đồ ở bên giường lên, dùng ngón tay móc một chiếc khóa khóa trước mặt Thẩm Mạt Văn.

“Cái gì đây...” Thẩm Mạt Văn nhú mày cầm lấy xem trên dưới trái phải một lượt, đột nhiên “Á” một tiếng, đỏ mặt ném trả thứ đó về cho Trương Nhu Sinh, “Anh! Anh mua cho em cái này làm gì!”

“Cái này thì sao? Nhu yếu phẩm của cuộc sống mà!” Trương Nhu Sinh kéo thẳng thớmiếng vải đó ra, giữ một cái trước mặt Thẩm Mạt Văn, một chiếc quần tam giác màu trắng sừng sừng trước mặt, “Mạt Văn, em thử vào xem, cái này mặc thoải mái lắm, thoáng khí, bó sát người, sử dụng rất tiện!”

“Em mặc quần xà lỏn của em được rồi, anh tự mặc đi!” Thẩm Mạt Văn không đợi y nói hết đã nằm xuống, xoay lưng lại với anh, lộ ra một tai còn hơi hồng.

Trương Nhu Sinh cười hì hì, cũng chui vào trong, một tay lại không đứng đắn kéo quần trong của Thẩm Mạt Văn xuống, lộ ra hai cặp mông, hai tay ở trên nắn bóp kích thích, miệng cũng ghé đến cắn dái tai của đối phương mà mút liếm: “Mạt Văn... mặc cho anh xem đi, không thì đêm nay không cho em ngủ...”

Mặc rồi cũng không chắc là sẽ cho anh ngủ... Thẩm Mạt Văn bất đắc dĩ nghĩ trong lòng, trở người cướp lấy quần tam giác trong tay Trương Nhu Sinh. “Mặc lần này thôi đó, lần sau đừng mua cái này nữa!”

Hai mắt Trương Nhu Sinh sáng lên gật đầu kịch liệt, ngược lại khiến anh tức không nổi.

Trước kia Thẩm Mạt Văn mặc quần xà lỏn rồi, đột nhiên đổi sang cái này mặc giống như không có mặc vậy, sau mông trần trụi, tính khí phía trước bị miếng vải đó bao lấy, bó chặt lấy rất khó chịu, còn chẳng có cảm giác an toàn, đặc biệt là đối diện với ánh mắt như sói đỏ của Trương Nhu Sinh.

“Được, được rồi, xem rồi thì em cởi ra đây, cái này mặc khó chịu...”

“Khó chịu? Vậy anh giúp em thấy dễ chịu nhé.” Không đợi anh nói, Trương Nhu Sinh đã nhanh hơn một bước nhảy phốc qua, nắm lấy tính khí bị bọc lấy hiện lên rõ rệt, trượt lên xuống.

Không biết là do liên quan đến quần trong hay là do tâm lý của mình làm loạn, Thẩm Mạt Văn luôn cảm thấy hôm nay cứng rất nhanh, đối phương chưa sờ được hai cái, tính khí đã căng phía trước quần trong lên một cục, thậm chí cũng đã làm ướt một chút quần trong rồi.

“Mặc cái này sao lại có cảm giác rồi? Phía trước cũng ướt rồi này...” Trương Nhu Sinh cười khê một tiếng, ngón tay trực tiếp men theo mép quần trong trượt vào sờ đỉnh đầu non mềm dính ướt, không bắt ngờ khi nghe thấy đối phương kêu nhỏ một tiếng.

Thẩm Mạt Văn bị Trương Nhu Sinh cười đến xấu hổ, nhưng càng ức chế cơ thể thì càng trở nên miễn cảm, anh động dẩy eo muốn thoát khỏi ngón tay chơi khăm đó, lại bị một tay ôm chặt lấy eo, lòng bàn tay nóng bỏng của đối phương dán trên mông anh, khiến anh run một cái, thiếu chút nữa anh đã quên đằng sau chiếc quần này trống không.

“Mạt Văn, giúp anh lấy gel bôi trơn đi...” Trương Nhu Sinh vừa trượt ngón tay, vừa gặm cắn nhẹ cổ anh.

Thẩm Mạt Văn quay đầu đi không đếm xỉa y, lông mi lại chớp chớp, rõ ràng là bị nghịch đến hơi khó nhin rồi.

Trương Nhu Sinh cười, đến gần bên tay y nhỏ giọng nói: “Không đưa anh gel bôi trơn thì anh chỉ có thể dùng đầu lưỡi...”

Mấy chữ cuối câu bị người đàn ông xấu hổ đến tức giận ra sức bịt miệng nuốt lại vào trong, y cười giảo hoạt, đưa lưỡi ra liếm lòng bàn tay của đối phương.

Hai người nhìn nhau, giống như đang xem coi ai sẽ thỏa hiệp trước, cuối cùng người đàn ông da mặt vẫn chưa đủ dày đó ảo não lầu bầu một tiếng, rướn người lấy cái chai trong ngăn kéo đầu giường ra, ném cho đối phương.

“Ngoan lắm.” Trương Nhu Sinh cười híp mắt cho người đàn ông vẫn đang tức giận một nụ hôn nồng cháy, tuy rằng anh cũng rất muốn thử dùng đầu lưỡi...

Hai chân bị mở rộng ra, vì đằng sau trần trụi, đến cả quần trong Thẩm Mạt Văn còn chưa cởi ra, anh xấu hổ che mặt lại, không dám đi nhìn tầm nhìn nóng rực của đối phương. Nhưng đúng lúc này, khi tay đối phương dính chất dịch vừa chạm vào hạ thể lỏng lẻo, anh liền rên khê rồi uốn người ra, đến hậu huyệt cũng kẹp chặt lại.

Lúc này anh hận không thể vùi hết đầu vào dưới gối, tại sao đã làm nhiều lần rồi mà vẫn thế này... Quả nhiên, đối phương lại khê cười.

“Mạt Văn, chỗ này của em co rút lại thật chặt...” Chất dịch lạnh băng được bôi lên toàn hạ thân tỉ mỉ từng chút một, bao gồm đáy chậu, chỗ xương cụt, thậm chí anh còn cảm nhận được có nhiều chất dịch còn dư chảy xuống, dính nhớp một vùng.

Anh không nhin được bắt đầu cầu xin: “Nhu Sinh... đủ rồi, đừng làm nữa... á!”

Ngón tay Trương Nhu Sinh nhân lúc anh thả lỏng liền chậm chậm cắm vào, lúc xâm nhập vào khiến không khí và chất dịch phát ra tiếng nhỏ vụn, theo tốc độ cắm rút dần nhanh hơn mà trở nên vang hơn. Trương Nhu Sinh sờ vào tuyến sinh dục của anh, xoay chuyển đầu ngón tay nghiền từ nhẹ đến mạnh, đè nhấn, rất nhanh cảm nhận được bên trong bắt đầu trở nên mềm ra, ướt át, co rút từng cơn.

“Ấy a... ưm... Nhu, Nhu Sinh, đừng nhấn mãi... á... chỗ đó...!” Đã quen việc dựa vào mặt sau bị cầm rút thì sẽ bắn, Thẩm Mạt Văn chẳng bao lâu liền chịu không nổi kêu lên, tay mất khống chế trượt vào quần trong an ủi tính khí sưng tấy, “Á... chậm, chậm chút... sắp... bắn rồi...”

Trương Nhu Sinh nghe lời rút ngón tay ra, mở đùi anh ra thêm một chút: “Hửm? Vậy không được... không thể để em ra trước...”

Nói rồi đưa quy đầu đỏ sẫm chặn trước huyết khẩu co rút của anh, chỗ đó giống như một cái miệng nhỏ, không ngừng hút lấy đỉnh đầu, kéo y vào bên trong, y hít sâu một hơi, đang muốn cảm một phát triệt để thì nghe thấy cửa phòng bên cạnh vang lên một tiếng, cửa mở ra tức thì.

Hai người đều bị dọa, tính khí cắm vào một chút của Trương Nhu Sinh đang đâm vào điểm mẫn cảm của Thẩm Mạt Văn, cũng không biết đối phương là vì kích thích hay hoảng sợ, đằng sau đột nhiên co chặt dữ dội, kẹp y tiến lùi không xong, rên ra tiếng.

“Ba ơi, ba lớn ơi? Hai người chưa ngủ à...”

Thẩm Mạt Văn trốn trong chăn sống chết không chịu lên tiếng, Trương Nhu Sinh chỉ có thể hít thở vào rồi trừng mắt với cậu nhóc: “Ba và ba con đang nói chuyện riêng, sao con còn chưa ngủ!”

“Con mơ thấy hai người lên đi chơi... Chuyện riêng gì ạ? Con cũng muốn nghe!” Thẩm Tiểu Tiểu nói rồi đi đến bên giường.

Trương Nhu Sinh cảm thấy vách tường bao bọc lấy anh càng chặt hơn, huyết Thái Dương giật giật, nhanh chóng khoắc tay với thằng quỷ nhỏ: “Suýt... không thấy ba con ngủ rồi à! Ngày mai nói cho con nghe, bây giờ mau về ngủ đi!”

Thẩm Tiểu Tiểu nhìn đồng chân u lên, thất vọng “Dạ” một tiếng, trước khi về phòng còn đặc biệt nhìn bọn họ một cái, giống như xác định là bọn họ thật sự không ra ngoài.

Đợi cửa đóng lại rồi, Trương Nhu Sinh mới đẩy đẩy Thẩm Mạt Văn, đối phương không để ý đến anh, anh lại đáng thương nói nhỏ: “Mạt Văn, đau lắm đó... em thả lỏng trước đi...”

Thẩm Mạt Văn quay đầu qua hung hăng mắng một tiếng đáng đời, vừa mới thả lỏng thân dưới thì bị vật cứng trong hậu huyết đâm một cái, lại vào được nửa cây rồi: “Á! Anh... còn dám tới!”

“Em kẹp được anh, đương nhiên là em giúp anh mát xa rồi.” Trương Nhu Sinh khản cổ chặn miệng anh, hạ thân cũng không tiến vào hết, đụng vào điểm mẫn cảm của anh đè nghiêng với biên độ nhỏ.

Tính khí có hơi mềm đi của Thẩm Mạt Văn lập tức cứng lên, hậu huyết tê dại một trận, hình như đến cả chỗ sâu hơn cũng bắt đầu hấp háy, điểm mẫn cảm cứ bị quy đầu nóng rực rần rần ma sát, khiến tính khí của anh không khống chế được rỉ ra chất dịch, bụng dưới mỗi nhử một trận như bị chuột rút, giống như muốn bắn tinh nhưng lại còn thiếu một chút. Anh rên hừ hừ muốn uốn éo eo, nhưng lại bị đối phương đè chặt không động đậy được, chỉ có thể không ngừng co rút hậu huyết để thoát khỏi sự trêu đùa giãy vò đó.

Trương Nhu Sinh thấy người bên dưới bắt đầu không ngừng run rẩy, mới ‘tốt bụng’ ngừng động tác lại, vươn một tay ra sờ lên chỗ kết hợp của hai người: “Để anh xem xem bên trong có đủ ướt không...”

“Ừ...” Thẩm Mạt Văn oằn mình, cả người run lấy bầy chịu đựng ngón tay cắm vào trong hậu huyết đã bị căng đủ, trượt rồi đè nhấn khắp nơi trên tường ruột mẫn cảm không ngớt, “Lấy ra đi... a á... căng quá...”

“Mạt Văn, bên trong cơ thể em thật mềm thật nóng...” Trương Nhu Sinh rút ngón tay ra, đâm tính khí vào từng chút một, cho đến khi hạ thân của hai người hoàn toàn tiếp xúc nhau, ngón tay vẫn còn dính chất dịch ướt lại sờ lên đầu ngực đã sưng tấy nhô lên, vân vê rồi gảy nó.

Thẩm Mạt Văn phát ra tiếng rên rỉ vụn vỡ, đùi căng cứng, vật cứng thô dài giống như cây còn nóng hổi, không chút khiêm nhường đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể anh, chỗ được tiếp xúc dương như trở nên nóng như lửa, thậm chí có thể cảm thụ rõ hình dáng của vật cứng. Anh còn chưa kịp thích ứng, cây còn đó đã cấp tốc cắm rút, tách đường ruột đang thắt chặt lại của anh, chốc chốc lại xông vào nơi trong cùng.

“A... đợi... ừm Nhu Sinh... đợi chút... á!” Tiếng rên rỉ của Thẩm Mạt Văn đều bị vụn vỡ do người đàn ông đâm vào, tính khí cứng đến cực hạn bị quần trong gò bó, khiến anh khó chịu mà vặn vẹo. Tay anh run rẩy kéo quần trong xuống, muốn an ủi hạ thân thì lại bị đối cầm lấy phương trước một bước, nhẹ nhàng xoa nắn nó, đến cả đằng sau vốn dửng dưng mãnh giờ cũng trở nên dịu dàng, chỉ đâm vào mông anh rồi khuấy đảo vài vòng.

Lúc mới bắt đầu thì còn được, Thẩm Mạt Văn thở dài, nhưng chẳng bao lâu, anh lại không chịu được mà giãy giụa, vật cứng bên trong cơ thể giống như xuyên qua điểm mẫn cảm của anh, lần nào cũng nghiêng lên tuyến sinh dục, khuấy động đến nỗi bên trong cơ thể anh phát ra tiếng nước ‘lép nhép’, khiến anh hận không thể bịt tai lại, mà tay an ủi tính khí của anh càng ngày càng kịch liệt, không ngừng ấn lên đỉnh đầu sưng mồi và chỗ lõm vào.

“Đừng, đừng động nữa... á... không được, sắp bắn rồi... a!” Anh khàn giọng rên khê, đã không khống chế được giọng nói của mình, chẳng nghĩ ngợi gì kéo đầu Trương Nhu Sinh đến cùng nhau hôn.

Trương Nhu Sinh khựng lại, dời tay đi, nâng phần mông của anh cao thêm một chút, khôi phục lại va chạm kịch liệt, tốc độ nhanh đến nỗi làm chỗ kết hợp của hai người ướt nhẹp một mảng, nhưng giờ phút này cũng chẳng ai để ý đến chuyện này. Hậu huyết của Thẩm Mạt Văn bị y va chạm mạnh đến nỗi kẹp chặt lại, nhưng lại bị y mạnh mẽ cắm vào làm giãn ra, lắc đầu hét một tiếng thật dài, cả đường ruột đều trở nên chuột rút dữ dội. Trương Nhu Sinh biết anh sắp bắn rồi, hít đủ một hơi rồi tiến vào trong hậu huyết càng thít càng chặt đó, chẳng bao lâu sau thì nghe thấy một tiếng khóc thét khản cả giọng, hậu huyết của đối phương chặt chẽ bao vây lấy y, không để y cắm rút nữa, y cúi đầu nhìn một cái, quả nhiên đối phương bắn rồi.

Y dừng lại vài giây, đợi Thẩm Mạt Văn thở hắt ra một hơi, mới từ từ giảm tốc độ tiếp tục tiến xuất, cho dù là vậy cũng khiến đối phương vận vẹo.

“Đừng... đừng vào nữa! Á...” Thẩm Mạt Văn ý thức mơ màng kêu lên, chỉ cảm thấy cả hạ thân mỗi nhừ, đỉnh đầu vừa mới bắn xong hơi hé ra, không ngờ lại bị cắm đến rỉ ra một luồng dịch thể, cũng không biết là tinh dịch hay là dịch ở tuyến tiền liệt, dính lép nhép lên bụng, hậu huyết chị cắm đến nóng rực lại không ngừng co rút hấp háy, giống như hóa thành một bãi nước, mặc đối phương tiến công.

Trương Nhu Sinh nhanh chóng cắm rút vài cái, tính khí quả thật bị dừng đạo co rút bao lấy thoải mái không thôi, quy đầu xót một cái, cũng không nhịn được bắn ra. Đợi dư âm của cao trào qua đi, y cúi người xuống ôm chặt lấy người đàn ông đang mất hồn, hôn an ủi lên mặt anh.

“Anh... tuần sau ngủ với Tiểu Tiểu đi!”

“Hả?! Tại sao! Chẳng phải vừa nãy em nói nó đã lớn rồi mà...” Trương Nhu Sinh cực kỳ âm ỉm.

“Vậy thì anh về nhà mình mà ngủ.”

“Mạt Văn... lần này nữa thôi, bảo đảm không có lần sau!” Trương Nhu Sinh nói lấy lòng, nhưng lại không thấy người đàn ông trả lời, cúi đầu nhìn một cái, mới phát hiện đối phương đã mệt đến ngủ mất rồi. Y không nhịn được cười phì, lại hôn lên môi người đàn ông, nhẹ nhàng nói một tiếng chúc ngủ ngon.

37. Chương 37: Ngoại Truyện 3: Kiểm Một Trúc Mã Để Bắt Nạt

Lúc Trương Nhu Sinh đón Thẩm Tiểu Tiểu về nhà, đúng lúc Thẩm Mạt Văn đang bưng đồ ăn từ phòng bếp ra, vừa nhìn thấy hai người đang rón rén chạy vào trong phòng, tức thì một tiếng “Đứng lại” đã ngăn hai người lại.

“Lén lén lút lút làm gì đó! Vừa về nhà là chạy vào phòng liền!”

“B... ba...” “Khụ, Mạt Văn à...”

Hai người đều xấu hổ quay đầu lại, đứng cạnh nhau.

“... Thẩm Tiểu Tiểu! Trên mặt con bị sao vậy!” Thẩm Mạt Văn nhìn kĩ hơn, lập tức hết hồn, trên mặt con mình đỏ ửng, cũng không biết bị cái gì cào, có một vết máu nhỏ, trên đầu còn dính vài ba cọng cỏ dại, quần áo trên người xộc xệch. Anh nhìn Thẩm Tiểu Tiểu níu góc áo không chịu trả lời, lại nghiêm mặt hỏi người đàn ông kế bên: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!”

Trương Nhu Sinh thấy không giấu được rồi, cũng chỉ có thể thành thật trả lời: “Hôm nay Tiểu Tiểu đánh nhau ở trường học...”

“Cái gì?!” Chưa đợi đối phương nói xong, Thẩm Mạt Văn đã nghiêm giọng thét lên, tuy bình thường mềm lòng với con, nhưng trên mặt giáo dục, anh vẫn rất nghiêm khắc, cứ sợ mình vừa lơ là một cái là khiến con học hư ngay.

Biết ba mình tức rồi, Thẩm Tiểu Tiểu vẫn bướng bỉnh quay đầu đi không nói một tiếng, chỉ là hốc mắt hơi đỏ lên.

Trương Nhu Sinh vừa thấy thì liền kéo cậu vào trong lòng mình, dịu dàng nói: “Mạt Văn, em đừng trách nó, cũng tại thằng quỷ kia nói Tiểu Tiểu không có mẹ nên mới...”

“Đã bảo ba đừng nói rồi mà!!” Cậu nhóc vốn muốn cứng một chút trước mặt ba cậu lại bị vạch trần chuyện trong lòng, tức tối dậm chân một cái, đẩy Trương Nhu Sinh ra rồi chạy về phòng.

Thẩm Mạt Văn ngây ra một lát, nghĩ chút liền hiểu sơ sơ rồi, lòng tự trọng của Tiểu Tiểu hơi cao, lúc trước cũng vì bị bạn học chê cười mà đánh nhau, bị anh mắng rồi mà vẫn không chịu nói cho anh, không ngờ lớn hơn chút rồi mà vẫn thế.

Trương Nhu Sinh thấy anh lặng đi, bèn cầm lấy tay anh ngồi xuống: “Lúc anh đi đón Tiểu Tiểu thì cô giáo nói với anh, con chúng ta cũng lợi hại đó chứ, thằng quỷ đó cao hơn nó một cái đầu mà bị cu cậu đánh tới khóc luôn... ui da!”

Thẩm Mạt Văn tức đến hận không thể đánh y thêm vào cái, con nhỏ không hiểu chuyện đã đành, người lớn mà cũng như vậy! “Cứ cho là người ta làm sai đi, nhưng cũng không thể dùng nắm đấm giải quyết được! Anh như vậy là tập quen cho nó, chẳng lẽ sau này vừa gặp phải chuyện không vừa lòng thì lại động tay?”

Trương Nhu Sinh chịu một trận thuyết giáo không dám hé miệng, ngoan ngoãn ngồi bên gập đầu, đợi sắc mặt của Thẩm Mạt Văn dịu trở lại rồi mới ôm chặt lấy anh, trộm hôn một cái: “Được rồi được rồi, là anh làm không đúng, ngày mai anh đi xin lỗi cô giáo, hôm nay mau đi dỗ con mình đi, chắc cu cậu sắp đợi không nổi rồi.”

“Ngày mai em đi!” Thẩm Mạt Văn trừng y một cái, mắt thấy nụ hôn thứ hai sắp tới rồi, mới nhếch môi đứng dậy đi về phòng.

Đêm hôm đó, cuối cùng Thẩm Tiểu Tiểu cũng cảm nhận được cảm giác cha con cùng giường lâu ngày không gặp, tiện thể vùi đầu vào Trương Nhu Sinh mua đồ chơi mới.

Trưa ngày thứ hai, Thẩm Mạt Văn xin đơn vị cho nghỉ một giờ, chạy đến trường Tiểu Tiểu. Lúc Thẩm Tiểu Tiểu nhìn thấy anh thì đến cơm cũng không kịp ăn hết, hớn hờ chạy ra, còn rất vênh váo liếc vào trong phòng học một cái, Thẩm Mạt Văn nhìn vào trong, một cậu nhóc mặt đanh lại, trên mặt vẫn còn vài vết cào cũng tức tối trừng anh.

Khi cô chủ nhiệm thấy anh thì ngạc nhiên: “Hôm qua ba của Thẩm Tiểu Tiểu đã tới rồi mà?”

Thẩm Mạt Văn sắc mặt một cái, nhanh chóng tìm một cái cớ cho qua loa, may là ba của cậu nhóc kia cũng có mặt, thế là kéo con mình đến xin lỗi. Cậu con của đối phương tên là Lâm Uy, rõ ràng là vẫn chưa hết tức, nhìn thấy Thẩm Tiểu Tiểu xin lỗi thì cũng quay đầu đi không chịu nhận lỗi, bị ba mình đánh một cái, mới nuốt nước mắt nói câu “Xin lỗi”.

Thẩm Tiểu Tiểu ôm lấy eo ba cậu làm nũng, làm mặt quỷ với cậu nhóc kia.

Hai ngày sau, lúc Thẩm Mạt Văn đi đón Tiểu Tiểu thì lại nhìn thấy Lâm Uy, cậu nhóc đó đang tranh luận gì đó với Tiểu Tiểu, cổ cũng đỏ lên, lúc nhìn thấy Thẩm Mạt Văn thì hừ một tiếng coi thường.

Thẩm Tiểu Tiểu đang nhéo lên má cậu nhóc, nhéo cho đến khi thành một dấu đỏ, mới chạy đến bên Thẩm Mạt Văn.

Thẩm Mạt Văn nhìn thấy cậu nhóc dám giận nhưng không dám nói đó, đột nhiên cười nói: “Lâm Uy? Có muốn đến nhà chú ăn cơm không?”

Lâm Uy nhìn anh một cái, làm thinh, nhưng bao tử bắt đầu kêu lên ùng ục, hôn nay ba mẹ cậu đều không có nhà, cậu chỉ có thể về nhà ăn đồ ăn còn thừa lúc trưa mẹ nấu sẵn, mà cậu thì chẳng muốn ăn mấy món đó chút nào!

“Ba tớ nấu ngon lắm đó! Bò xào ớt xanh nè, thịt thăn xào chua ngọt nè, canh đậu hũ nè...” Thẩm Tiểu Tiểu nói mãi nói mãi, bản thân cậu cũng hơi đói, hút vào nước miếng sắp nhều ra.

Thẩm Mạt Văn thấy cậu dao động rồi, thế là lại hỏi thêm một lần nữa, lần này cậu nhóc chẳng do dự, đeo cặp lên đứng kế bên Thẩm Tiểu Tiểu.

Lúc Trương Nhu Sinh nhìn thấy Lâm Uy thì ngẩn ra, sau đó bắt đầu các loại bắt nạt trêu ghẹo, cho đến khi đứa nhỏ sợ quá chạy đến bên Thẩm Tiểu Tiểu, hai cậu nhóc cùng nhau làm bài tập, hiếm khi mới có dịp hưu chiến.

Khi Thẩm Mạt Văn bưng đồ ăn lên, ba người bên bàn đã ngồi chờ mỏi mắt rồi, suy cho cùng Lâm Uy vẫn rất lễ phép, đợi Thẩm Tiểu Tiểu và Trương Nhu Sinh đã động đũa rồi, mới bưng chén cơm lên, chẳng qua ăn chưa được hai miếng thì hốc mắt ửng đỏ.

Thẩm Tiểu Tiểu đang hăng say giành thịt với Trương Nhu Sinh, nhìn thấy cậu không ăn nữa thì kì lạ hỏi: “Sao vậy, không ngon á?”

Lâm Uy nhìn cậu, lắc đầu, lại và hai lần cơm vào miệng.

“Ăn nhiều chút, không thì lát nữa sẽ bị Tiểu Tiểu giành ăn hết đó.” Thẩm Mạt Văn cười rồi gấp hai lần vào chén cậu, lần này cậu nhóc thật sự sắp sửa bật khóc.

Trương Nhu Sinh nhìn người đàn ông đang cười híp mắt, ho khan một tiếng: “Mạt Văn, món ăn hôm nay... hơi cay đó.”

Lâm Uy kể bên gật cái rụp.

Lúc này Thẩm Tiểu Tiểu mới phản ứng: “Ý, cậu không biết ăn cay á? Tớ quên nói với ba mất rồi, cậu đợi chút nhé.” Nói rồi chạy vào phòng bếp.

Trước giờ nhà Lâm Uy không ăn cay, món ăn bình thường đều hơi ngọt, lần này miệng cậu sưng đỏ, là lưỡi ra hít hà.

Thẩm Tiểu Tiểu rót ly nước ấm đặt lên tay cậu: “Cho cậu này.”

Lâm Uy nhìn cậu một cái, nâng ly nước lên uống quá nửa, sau đó nhỏ giọng nói một tiếng “Cảm ơn”, đỏ mặt không biết là do ngượng ngùng hay là do cay nữa.

“Được rồi được rồi, ba đi làm hai món khác, Nhu Sinh anh ăn mấy món này đi!”

Trương Nhu Sinh kể bên lập tức nhăn nhó: Rốt cuộc là ai ấu trĩ đây?! Cũng không bằng cái người bảo vệ đồ ăn này!

Ăn xong cơm rồi, Thẩm Tiểu Tiểu chẳng để ba đưa đi, tự mình đi cùng với Lâm Uy về nhà cậu, cậu nhóc có điểm tốt này, không thù dai, bạn đối xử tốt với cậu một chút, cậu lập tức không tính toán gì nữa.

Lúc gần đến dưới lầu, Lâm Uy gom hết dũng khí kéo lấy Thẩm Tiểu Tiểu, ấp áp ửng ửng mở miệng: “Ngày, ngày đó... xin, xin lỗi! Tớ không cố ý nói như vậy đâu! Mong cậu tha thứ cho tớ!”

Trời đã tối rồi, nhìn thấy gương mặt nhỏ của cậu, Thẩm Tiểu Tiểu nghiêng đầu giả vờ nghĩ ngợi một lúc, giơ tay lên vỗ vỗ đầu cậu: “Không sao, tớ tha thứ cho cậu, sau này chúng ta sống tốt với nhau nhé!”

“?” Tuy không hiểu câu sống tốt là ý gì, nhưng có thể làm hòa với đối phương rồi, Lâm Uy cười ngờ ngạc, “Vậy, vậy sau này tớ còn có thể đến nhà cậu ăn cơm không?”

“Ừ ừ, được chứ, chúng ta cùng nhau làm bài tập, ở trường cậu làm nhanh chút nhé!”

“Ừ!” Tạm biệt Thẩm Tiểu Tiểu, Lâm Uy phấn khởi cả mặt, đỉnh đầu râm ran đi về nhà.

Mà Thẩm Mạt Văn vẫn không biết, con trai mình đã lừa về một con sâu theo đuôi ăn cơm chùa dài hạn như vậy đó.

38. Chương 38: Ngoại Truyện 4: Tổ Tổ Tổ Bảo Vệ Cậu!

Tắm rửa xong thì ngoan ngoãn chờ tổ đến sung sướng cậu nhé!

“Ba ơi, chú Lâm và cô Lâm phải đi công tác, con đến nhà Lâm Uy ở với bạn ấy hai ngày nhé.” Lúc ăn cơm chiều Thẩm Tiểu Tiểu vừa nói vừa giành thịt với Trương Nhu Sinh.

“Được chứ được chứ! Đi mau đi! Ở ba ngày cũng được, nhớ đừng bắt nạt người ta là được.” Trương Nhu Sinh chỉ mong thằng quỷ nhỏ này đi hai ngày, đỡ được việc mỗi ngày làm phiền thế giới hai người của y và Thẩm Mạt Văn.

“Con có hỏi ba đâu!” Một câu này của thằng quỷ nhỏ đã kích y làm y xụ mặt xuống.

Thẩm Mạt Văn làm sao mà không biết ý nghĩ hạ lưu của y được, cũng trừng y một cái, mới nói: “Ba mẹ bạn ấy đi rồi, đương nhiên sẽ đưa bạn ấy về nhà ông bà, con đi làm gì, lúc đó lại quậy banh nhà người ta nữa!”

“Cậu ấy không muốn về nên mới cho con đến chơi với cậu ấy đó, ba, con đã lên lớp ba rồi! Chúng con về ăn cơm tối đúng giờ là được mà! Hoặc là để ba lớn tới chỗ tụi con làm cơm nè, bữa sáng tụi con tự xuống lầu mua hoành thánh giải quyết.”

Trương Nhu Sinh ở một bên không nhìn được thâm rơi lệ, vì sao người chịu tổn thương luôn là y...

Thẩm Tiểu Tiểu quần lấy Thẩm Mạt Văn mà nheo mắt rất lâu, còn đưa ra một đồng đảm bảo, cuối cùng mới khiến Thẩm Mạt Văn đồng ý, lập tức chạy đi gọi điện thoại cho Lâm Uy.

“A lô? Dạ chào cô, con là Tiểu Tiểu, Lâm Uy ở nhà có nghe lời không ạ?”

Phụt...

Ngậm canh trong miệng Trương Nhu Sinh phun ra, ngoan ngoãn lau sạch bàn dưới cái nhìn chăm chăm của Thẩm Mạt Văn.

Lâm Uy và Tiểu Tiểu thường đến nhà nhau chơi, bà Lâm đương nhiên biết Tiểu Tiểu, còn rất thích cậu, quả thật cưng cậu như đứa con thứ hai, nếu không thì sao mới vừa nghe câu này đã vui đến sắp rớt cả ống nghe. Lâm Uy ở bên kiếng chân muốn giành ống nghe, tiếc rằng không giành nổi mẹ cậu, chỉ có thể kéo dài giọng gào tên của Thẩm Tiểu Tiểu.

“Đừng có ồn! Có phải là không cho con nói đâu, để mẹ nói chuyện với Tiểu Tiểu trước đã! A lô Tiểu Tiểu hả, Uy Uy hơi hư, khi nào con qua đây thì dạy dỗ nó nhé.”

Lâm Uy vừa nghe thì bị hù hết hồn, nhanh chóng kéo dài giọng la “Con! Không! Có!”, bị bà Lâm ngắt móng một cái xấu hổ và giận dữ tránh đi.

“Cô yên tâm, ba con cho phép con qua ở rồi ạ, dạ vâng, con sẽ trông bạn ấy thật kỹ, trên lớp? Bạn ấy có ngoan, chỉ là có hay ngủ gật, nhưng bị con gọi dậy rồi!”

Bà Lâm và Tiểu Tiểu nói chuyện một hồi, mới quyến luyến không nỡ đưa ống nghe cho con.

“A lô, Tiểu Tiểu, tổ thật sự không có hư...”

Nghe giọng nói đối phương khá ảm ức, Thẩm Tiểu Tiểu cười khanh khách, sau đó hạ giọng hỏi: “Mua phim hoạt hình chưa?”

“Mua rồi, tổ phải giúp mẹ dọn vệ sinh hết một tuần đó!”

“Nhưng cậu cũng sẽ có phim hoạt hình để xem đó! Tổ là muốn tốt cho cậu thôi! Được rồi, không nói nữa, ngày mai tắm rửa xong thì ngoan ngoãn chờ tổ đến sung sướng cậu nhé! Bái bai!”

Lâm Uy gác điện thoại rồi nghỉ ngơi đi tới hỏi bà Lâm: “Mẹ ơi, sung sướng nghĩa là gì vậy?”

“... Thằng quỷ này! Con xem phim bậy bạ gì rồi! Một tuần sau cấm coi tivi!”

“Hu hu! Không phải con đâu mà mẹ! Á ba ơi cứu mạng...” Lâm Uy bị bà Lâm rượt chạy khắp nhà, rõ ràng có khổ mà không thể nói, chỉ có thể oán trách Thẩm Tiểu Tiểu hại chết cậu rồi!

Ngày mà ông bà Lâm đi thì đặc biệt đến nhà Thẩm đón Thẩm Tiểu Tiểu, hai người Thẩm Mạt Văn và Trương Nhu Sinh ở với nhau, bọn họ ít nhiều gì cũng đoán được đại khái, nhưng may là tư tưởng của bọn họ cũng khá thông thoáng, hai nhà thường thường cùng nhau dắt con đi du lịch đường ngắn, tình cảm qua lại ngày càng sâu.

Thẩm Mạt Văn đã chuẩn bị hết những thứ cần chuẩn bị cho con, còn dặn đi dặn lại mấy lần là không được đụng đồ của người khác lung tung, mới yên tâm tiễn con đi, kết quả cửa vừa mới đóng lại liền bị Trương Nhu Sinh nhắc bồng lên tiến vào phòng ngủ.

“Anh làm gì vậy? Lát nữa Tiểu Tiểu còn gọi điện thoại tới đó... ư!”

“Anh kêu nó trễ chút rồi hẵng gọi... anh nhịn hết một tuần rồi, hai ngày này... ừm... phải bổ sung hết một lần...”

Thẩm Mạt Văn bị người đàn ông cao to đói khát đè đến không động đậy được, chẳng bao lâu sau bị ăn sạch sẽ đến cặn cũng không còn.

Mười hai giờ đêm, tiểu khu nào đó, phòng 502, hai đứa trẻ vẫn đang tập trung tinh thần dòm máy tính.

“Ồi tuyệt quá! Đánh! Đánh nó!”

“Ồn chết mắt! Yên lặng chút đi! Bị dì hàng xóm nghe được thì sẽ nói với ba mẹ cậu đó!”

“Ồ... ui cha sắp chết rồi! Đánh nó đi!”

“...”

“Được rồi, tớ không nói nữa...” Quả thật Tiểu Tiểu còn đáng sợ hơn cả quái thú.

Đợi đến khi coi hết một đĩa phim, đã gần mười hai rưỡi rồi, tuy trong nhà không có người lớn thì hai đứa trẻ đều rất phấn khởi, nhưng vì bình thường đã quen quy luật rồi, Lâm Uy vẫn thấy hơi buồn ngủ. Cậu ngáp một cái, nói với Thẩm Tiểu Tiểu: “Tớ phải đi tắm, cậu tự mình coi trước đi.”

Trong lòng Thẩm Tiểu Tiểu thật sự hơi sợ, nhà Lâm Uy rất lớn, không giống như nhà cậu, tùy tiện ló đầu ra cũng có thể thấy được cả nhà, giờ đây người lớn không ở đây, trong nhà trống rỗng hơi đáng sợ, đặc biệt là phòng sách và nhà vệ sinh còn cách nhau một phòng khách, nhưng cậu không muốn ra về yếu đuối, chỉ có thể hù Lâm Uy: “Vậy cũng được, nhưng cậu thật sự quyết định đi tắm một mình ư?”

“Tại sao không được?”

“Nghe nói sau mười hai giờ mà tắm thì sẽ xảy ra chuyện kỳ lạ... đèn sẽ tự nhiên tắt, sau đó xuất hiện tiếng bước chân kỳ lạ!” Thẩm Tiểu Tiểu cố ý khiến giọng nói vang vọng.

Lâm Uy bị hù giật mình, lắp bắp mở miệng: “Đừng, đừng có lừa! Tớ không tin mấy chuyện đó đâu! Tớ đi tắm đây!”

Thẩm Tiểu Tiểu nhìn thấy Lâm Uy thật sự đi tắm rồi, lăm băm mắng một câu ngốc nghếch, sau đó cũng lặng lẽ nhích qua.

Lâm Uy bị hù như vậy, càng nghĩ càng sợ, đi được hai bước thì phải quay đầu lại nhìn, vừa tới nhà vệ sinh thì nhanh chóng xông vào, chỉ muốn nhanh chóng tắm rửa. Nhưng càng sợ thì trong lòng càng nghĩ bậy, cậu cứ cảm thấy bên ngoài có tiếng bước chân nhè nhẹ, nghĩ như vậy thì muốn khóc luôn, người còn chưa lau khô thì trần truồng chạy ra ngoài.

Thẩm Tiểu Tiểu vừa đi đến trước cửa thì bị Lâm Uy xông ra đụng trúng, hai người đều bị hù hết hồn.

“Cậu, cậu có muốn tắm với tớ không, mẹ tớ nói, phải, phải tiết kiệm nước!” Lâm Uy sợ đến chẳng kịp nghĩ tại sao Thẩm Tiểu Tiểu lại qua đây.

“Khụ, vậy, vậy cũng được, nể mặt cô nên tớ mới miễn cưỡng tắm với cậu đó.”

Thế là hai cậu nhóc cùng nhau vào phòng tắm, hai người ở với nhau thì tốt hơn, chưa tắm được bao lâu thì chuyển đề tài, Lâm Uy còn đặc biệt học mấy bạn trong lớp xấu xa búng hai cái vào ả ả của Thẩm Tiểu Tiểu, bị Thẩm Tiểu Tiểu túm lấy vôi vôi thì hét lên “Đại hiệp tha mạng”.

Cả hai giỡn một hồi thì mới ra ngoài, tính ra nước dùng để chơi còn nhiều hơn để tắm, mới lau sạch người thôi thì đèn trong nhà vệ sinh liền xẹt xẹt chớp hai cái rồi tắt.

“... Á!!!” Hai người không hẹn mà cùng nhau đồng thanh hét lên một tiếng rồi ôm lấy nhau, ba giây sau lại kéo tay nhau chạy vào phòng ngủ trốn dưới chăn.

“Hu hu, Tiểu Tiểu...”

“Sợ sợ sợ cái gì! Mới này cậu còn nói không sợ mà!”

“Ừa! Tớ tớ tớ bảo vệ cậu! Cậu đừng sợ!”

“Vây vây vây giọng nói của cậu sao run thế?!”

Lâm Uy ôm chặt lấy Thẩm Tiểu Tiểu, miệng vô tình chạm vào mặt của đối phương, bên trên còn có mùi thơm, cậu hít mạnh một cái: “Tiểu Tiểu mặt cậu mềm quá thơm quá.”

“Ai hôi như mặt cậu! Dám ăn đậu hủ của tớ, coi tớ có đánh chết cậu không!” Miệng Thẩm Tiểu Tiểu thì mắng, tại lại không thả lỏng chút nào, hận không thể ôm chặt hơn chút, cậu nhúc nhích đầu, cũng đụng phải gương mặt nhỏ mập của Lâm Uy, thế là há miệng cắn một cái.

“Đậu hũ? Ừi, cậu cắn tớ làm gì?”

“Ai bảo mặt cậu hôi như vậy!”

“...” Hôi mà cậu còn cắn...

Cả hai đấu võ mồm một lúc, rất nhanh liền ôm nhau ngủ mất.

Ngày thứ hai lúc Thẩm Mạt Văn không yên tâm đi qua nhìn, bị hai đứa nhỏ ôm chặt nhau thành một cục nằm chính giữa giường chọc cười, lắc đầu, anh còn lo Tiểu Tiểu bắt nạt Lâm Uy nữa, xem ra tình cảm cũng tốt chứ nhỉ?

– Hết –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tua-vao-nhau>